

© 1993 Майкл Велз

Всі авторські права збережені

Переклад з англійської мови з другого видання 1994 р.

Редактор М.В. Козубовський, С. Томаш

У перекладі використана Біблія Українського Біблійного товариства 1991 р.

Київ – 1995

Зміст

Передмова Сема Джонса

Вступ

Частина I: Проблеми з наміром

1. Чи проблеми нормальне явище?
2. Віруючим потрібні проблеми
3. Божа лійка

Частина II: Перешкоди на вузькому шляху

4. Страхи
5. Неправильні визначення
6. Егоцентризм

Частина III: Життя у Його присутності

7. Радість від Його присутності
8. Молитва у Його присутності
9. Поділяючи Його перемогу

Передмова

Коли мій товариш, Майкл Велз, надіслав мені рукопис цієї книжки з проханням написати передмову, я саме закінчив читати його попередню книгу "Блукаючий у пустелі".

Багато християн обмануті ідеєю, якщо вони просто не думатимуть про диявола, то він піде собі геть і зовсім їх не турбуватиме. Я сам довго вірив у цю теорію, аж поки не зрозумів, що диявол будь-що намагається упіймати християн. Книга "Проблеми, Божа присутність і молитва" здатна допомогти людям, які взяли цю фальшиву теорію на озброєння у своєму житті. Думки цієї книги дзвенять голосно і чітко. Коли ми свої гріхи визнаємо, то будь насторожі, християнине, диявол тебе переслідує, він хоче, щоб ти був переможеним і впав з трону святості Ісуса Христа, куди ти потрапив завдяки Божій милості... і коли це трапляється, то не можна сховатися за теологію, але слід зрозуміти, що "Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всіякої" (1 Ів. 1:9). Майкл Велз проніс це послання через усі свої твори і особисті зустрічі

Майкл Велз - незвичайна людина. Він володіє унікальною здатністю християнського спілкування. Це - метод, який місіологи та теологи захищали у своїх книгах та аудиторіях, метод, яким місіонери за кордоном користувалися роками, але до якого ставляться з упередженням. Це метод, який може радикально змінити сучасну місіонерську роботу і повернути нас до авторського стилю Ісуса Христа з Назарету. Цей метод називається дружбою.

Який чудовий і благословенний стиль для євангельської роботи і як Майкл Велз втілює його у своєму житті і християнській роботі за допомогою простої та справжньої дружби!

Майкл однаково доторкнувся своїм життям до вчених мужів, релігійної молоді, алкоголіків та агностиків. Своїм Божим даруванням він ставив потенційне добро в людині вище того, що відділяє її від Бога і від християнства. Він вмів бачити цінність душі, якій потрібен Ісус спостерігав за ним, коли він, відкидаючи спокусу досягти чогось швидко і дешево заради апломбу великого проповідника продовжував служити людям, залишаючись другом, а не патроном. У нього ніколи не було найнятого менеджера, який би вигукував: "Ось, прийшов Майкл" перед тим, як він розпочне говорити.

Посилення культу успіху в наші часи обмануло багатьох християн. Чимало з них не усвідомлюють усіх тонкощів дій сатани проти нас. Це трапляється, мабуть, тому, що вони уявляють диявола, який працює у барах та брудних бічних вулицях, а не в охайних церквах і християнських організаціях. Як ми помиляємося! Якщо ми застосуємо світські стандарти для виміру успіху Ісуса Христа у житті і його земній місії, то з подивом виявимо, що Він повністю провалився і його зусилля були марними. Хто визнає успіхом у житті принизливе розп'яття Ісуса на римському хресті, коли друзі і родичі лише безпорадно спостерігали за його стражданнями? Але Господь саме там вже започаткував остаточну перемогу над диявольським планом, незважаючи на те, що світ лише глумився над Ним.

Звучать багато голосів з вимогами написати, чи краще подзвонити або виїняти кредитну картку для того, щоб досягти швидкого успіху. Навіть деякі християнські проповідники використовують такий підхід, щоб досягти успіху чи уславити своє ім'я. Наочність - це ключове слово. Девіз "Досягти світу заради Христа!" виступає лише вибаченням для тих, хто діє Іменем Христа, але для кого наочність означає лише висіння на хресті.

Який щедрий ґрунт для диявола та його ангелів, - так, я сказав ангелів - щоб збити християн з праведного шляху. Книга "Проблеми, Божа присутність та молитва" аналізує цей парадокс і показує, що насправді означає досягти успіху і бути переможцем. Ця книга може допомогти читачам дослідити найглибші куточки наших сердець чесним, психологічно вмотивованим, поглядом, опираючись на авторитет Святого Письма

Працюючи в Євангельській Асоціації Біллі Грема, я мав щасливу нагоду зустрітися з багатьма справжніми Божими слугами з усього світу Майкл Велз - один із них! Я зустрів його на початку вісімдесятих у Денвері під час зустрічі на Амстердамській Світовій Конференції, де говорив Біллі Грем. Незапланована зустріч з Майклом вразила мене проникненням в глибини Святого Письма, його розумінням людської природи і спроб диявола перемогти християн. Наша любов і повага один до одного зростали протягом багатьох років через взаємні контакти, зустрічі з друзями і партнерство в християнській роботі

Чи ви переможений християнин, який страждає від загроз ворога і потребує допомоги? Чи ви ображені і сердиті через розлад стосунків з людьми? Чи ви хочете бути вільними від ворожих пут у житті, і пізнати радість справжнього християнського життя? Якщо ви бажаєте цього, я рекомендую вам прочитати книгу "Проблеми, Божа присутність і молитва".

Доктор Самуїл Джонс,
Євангельська Асоціація Біллі Грема

Вступ

Перед тим, як стати віруючим, я не занадто задумувався причинами хаотичного плину мого життя. Все здавалося нормальним, і люди навколо мене потерпали так само. Від християнських друзів, однак, я чув бадьорі новини Вони пояснювали причину моїх проблем: "Ти не знаєш Бога ось чому схожий на плавця, який постійно намагається пливти проти безжалісної течії". І вирішення проблем вони пропонували так само просто: "Запроси Христа в своє серце, і ти матимеш багате життя, в якому не буде місця для

турбот, страху і навіть бід". Ті, які свідчили мені про любов Ісуса Христа і силу Його порятунку, досить чітко обіцяли звільнення від безплідного життя і боротьби, у яких я заплутався.

Це було багато років тому і, щоб бути до кінця чесним, визнаю, що і справді моє життя значно поліпшилося відтоді, коли я став християнином. Одначе, воно ніколи не було тихим і навіть зараз не звільнилося від турбот, заворушень і поразок, а інколи самотності чи навіть трагедій. Коротше кажучи, я все ще страждаю від проблем у житті. І я пізнав, що не самотній у цьому стані. Мені часто необхідно дати пораду людям, чие сімейне життя перетворилося у хаос. Люди пов'язані гріхом, якого, здається, позбулися багато років тому. Інші страждають від сильного фінансового тиску чи розмірковують над розлученням, а дехто відчуває, що не може знайти Бога. Вони переконані, що життя є чим завгодно, але не тим, що їх запевняють.

Чому віруючи потрапляють у таку скруту? Яким чином можна все обернути на нашу користь? Як таке може статися з тими, хто прагне віддати все своє серце Богу,

Ісус – джерело нашого життя, чому тоді все це взагалі відбувається? Чи є якась користь з цих випробовувань? Чи можна якось пояснити злети і падіння, як на американських гірках, у нашому настрої? Чи не відчутна Божа рука за усім тим, що нас турбує і вибиває з колії? Якби ми тільки могли мати певність у тім, що Господь бере участь у всіх наших розчаруваннях, як частини Божого плану, і ми зовсім не випадково залежні від обставин світу — може тоді ми б підбадьорились, стикаючись з багатьма проблемами.

Обіцянка полягає в тому, що ми *всі можемо* покращити серця, і Божа мета таки прихована у наших проблемах. Навертаючись до мудрості, простоти і подиву, які ми переживаємо, воюючи з проблемами, ми починаємо радіти від того, що Господь благословив нас труднощами. У кожній складній ситуації Господь передбачив кінцевий крок до святості. Лише зрозумівши все це, ми зможемо навчитися цінувати час, коли наші надії руйнуються, а незадоволення переповнює нас по вінця.

Частина 1. Проблеми з наміром.

Розділ 1. Чи проблеми нормальне явище?

Що можна назвати нормальним християнським життям? Чи можна саме таким назвати життя, переповнене боротьбою, проблемами і подіями, що атакують саме ту радість, яку ми знаходимо у Христі?

Чи нормально мати проблеми, породжені такими природними прагненнями, як їжа або секс? Чи маємо ми погоджуватися з неконтрольованими думками або відсутністю дисципліни? Чи нормально, коли ми спалахуємо емоціями, згадуючи якісь образи у минулому, поразки, почуття невідповідності аж до тривоги і страху бути покинутими Богом? Чи звичайна річ боротися з фінансовими проблемами, поганим здоров'ям або навіть надокучливим сусідом по кімнаті, друзями чи батьками? Ці питання тривожать нас з двох суттєвих причин. Передусім, ми боролися з цими проблемами перед тим, як прийти до Христа і, хто б міг собі уявити, що боротьба триватиме і після того, як прийдемо до Нього? І, по-друге, багато авторів, лекторів і християн позначають, що такого роду досвід не може бути частиною християнського життя, але, здебільшого, свідчить про малу віру.

У той же час, коли ми намагаємося зрозуміти невідповідність нашого життя, ми рідко можемо почути свідчення віруючих, які б згадували будь-які негативні події у своєму житті після навернення. Життя цих віруючих здається переможним, гідним похвали і демонструє зростаючу владу! Ось чому багато з нас, після певного часу, приходять до висновку, що ми - дуже аномальні віруючі, слабкі духом і не сягаємо того,

що мали б досягти. Нам бракує вміння, інтелекту і дисципліни для того, щоб жити переможним життям, яке звільнить нас від проблем. І тоді ми або відступаємо, або починаємо шукати засіб, який дозволив би досягти повністю переможного життя, яке вже було окреслене досвідом деяких наших братів.

Але ті, хто має проблеми, однаке, прийміть серцем те, що я виявив під час моєї духовної подорожі разом з Ісусом Христом і співпраці з моїми братами. Проблеми, на мою думку, є природнім елементом життя віруючого. Нормальне християнське життя сповнене боротьбою і поразками, воно не завжди ведеться на високому емоційному рівні. Навіть навпаки, це життя переповнене нещастями, але у цьому простежується певна мета! Погляньте на те, що говорить апостол Павло в 1 Кор. 4:9-13: "Бо я думаю, що Бог нас, апостолів, поставив за найостанніших, мов на смерть засуджених, бо ми стали дивовищем світові, — і анголам, і людям. Ми нерозумні Христа ради, а ви мудрі у Христі; ми слабкі, ви ж міцні: ви славні, а ми безчесні! Ми до цього часу і голодуємо, і прагнемо, і нагі ми, і катовані, і тиняємося, і трудимося, працюючи своїми руками. Коли нас лихословлять, ми благословляємо: як нас переслідують, ми терпимо; як лають, ми молимося; ми стали, як сміття те для світу, аж досі ми всім, як ті викидки!"

Цей абзац не дуже до вподоби для натовпу людей, які прагнуть процвітання, але Павло ще раз підкреслює цю думку. звертаючись до коринтян: "У всьому нас тиснуть, та не потиснені ми: ми в важких обставинах, але не впадаємо в розпач. Переслідують нас, але ми не полишені; ми повалені, та не погублені. Ми завжди носимо в тілі мертвість Ісуса, щоб з'явилося в нашому тілі й життя Ісусове" (2 Кор. 4:8-10).

Що ж тоді є нормальним християнським життям? Це життя буде часто сповнене турбот. Лише збагнувши, що сумні події, люди, здоров'я і різні обставини, що нас пригнічують, мають певний сенс у житті, ми можемо віддати свій тягар Богові. Проблеми — це нормальне явище!

Часто буває так, що почуття дискомфорту у житті виникає не стільки від справжніх проблем, скільки від постійного самоаналізу християн. Вони запитують себе, що роблять не так, адже ж Господь допускає біду у їхньому житті? Біблія сповнена тверджень, що ми будемо страждати; сьогодні ж цей аспект середнього християнського життя часто недооцінюється, що не дозволяє багатьом перейти у свідомості від розчарування до розуміння необхідності проблем.

Дозвольте проілюструвати. Коли ми з дружиною чекали нашу першу дитину, ми відвідували заняття з догляду за немовлятами, де нам розповіли, чого слід чекати під час пологів, які медичні терміни буде використовувати лікар і як моя дружина може боротися з болем за допомогою дихальних вправ. У ніч, коли народилося наше дитя, лікарня була переповнена пацієнтками. Лише тонка занавіска відокремлювала нас від молодої жінки поруч з нами. Коли розпочалися пологи, моя дружина намагалася дихати так, як її навчили, і ми слухали уважно кожне слово сестри-акушерки і лікаря. Дружина може підтвердити, що підготовка не позбавила її болю, але дещо заспокоїла, підготувавши нас до того, що очікувати. Однак, молода жінка поруч з нами прокричала усі пологи, бо ніхто не приготував її. Те, що ми вважали за норму, на її думку, приносило біль і шкоду.

Кожний віруючий постійно народжується до глибшого і змістовнішого духовного життя. Ті, хто розуміє, яке місце займає біль у нашому житті, — спокійні. Вони знають, що внаслідок цього відбудеться щось дуже славне. Але ті, хто не усвідомлює необхідності проблем у житті для нашого удосконалення, часто плачуть і зойкають, дивуючись тому, що з ними відбувається звинувачуючи інших людей, які нібито підштовхнули їх до біди. Багато говориться серед християн про потребу принести плоди Духа Святого. Християни дуже щиро бажають принести такі плоди, які показують їх належність Отцеві Небесному. Однак, існує один аспект принесення плоду, який часто не зважають. І це нерідко викликає почуття дискомфорту і навіть болю.

У мене в саду росте дерево. Погода у нашій місцевості торік була надзвичайно сприятливою для врожаю фруктів. На дереві пов'язалося стільки плодів, що яблунька аж

пригнулася до землі. Гілки майже ламалися від ваги яблук і якби я їх не підпер знизу, то деревце було б серйозно пошкоджене. Яблунька страждала для того, щоб принести плід для інших. Вона майже гинула, щоб дати життя іншим. Так само і з духовними плодами. Вони призначені не для нас, а для тих, які навколо нас. Так само, як і у випадку з яблунею, чим більше ми маємо плодів, тим більше Господь може ставити нас у положення напруги.

Біль — це нормальний стан для віруючого, який має духовні плоди. Так само закономірно надходить пора зими, яка наступає досить скоро після закінчення сезону плодоносіння. Взимку здається, що дерево зовсім не має життя. Його животворна сила схована від поглядів у найглибших частинах дерева — у коренях. Там вона перебуває місяцями для того, щоб зміцніти і проявитися наступної весни.

Небагатьом віруючим подобається зима відсутності почуттів, плоду, виразного виявлення життя, коли не всі помічають приховану роботу Бога у найглибших куточках людської особистості, в людському духові. Зима — це нормальне явище. Часи, коли усе єство болить, — норма. Скупість почуттів — норма. Нещастя — норма. Все це необхідне для того, щоб звільнити життя, яке віруючі сховали всередині себе, — життя Христа.

Коли ми живемо нормальним християнським життям і відчуваємо за проблемами руку Бога, яка навчає, направляє і вивільняє у нас життя Христа, аж тоді ми пізнаємо найглибші секрети буття. Багато тієї мудрості ми б ніколи не пізнали з книжок, навіть читаючи про життя таких великих віруючих, як Павло, але через власний досвід усе стає нашим надбанням.

Я особисто ніколи не міг зрозуміти слова Павла "коли нас лають, ми благословляємо". Це були такі слова, які я запам'ятав і мій розум умістив їх, але істина так і не змогла пройти сорок сантиметрів-від голови до серця, аж поки одного дня не сталася біда. Я працював у іншій країні, коли моя дружина подзвонила про відмову одного товариша віддати гроші. Він відмовлявся віддати те, що було моїм. Я вирушив у подорож, сподіваючись що у мою відсутність дружина зможе заплатити за будинок, купити продукти і здійснювати інші необхідні витрати. Мій товариш обіцяв віддавати борг. Почувши тривожні новини, я одразу ж розгнівався. Як він міг? Як він насмілився? За кого він мене вважає?

Закінчивши розмову з дружиною, я зрозумів, що гнів і переживання за домом перешкоджають мені вийти з кімнати для того, щоб проповідувати на зібранні віруючих. Я став навколішки і почав молитися, сповідуючи перед Богом всі мої турботи. Його мир повільно опустився на мене. У Його світлі я зміг побачити інше світло: хліб щоденний залежить не від людей, а лише від Нього. Господь годує мене. Яка благословенна думка! Мені не слід довірятися людям, бо вони такі ненадійні. Я маю довірятися Богу, який завжди вірний! З цієї миті я звільнився від гонитви за багатством світу; Син істинно звільнив мене. Я пообіцяв Богові вибачити борг тому чоловікові після повернення додому. Я маю вибачити ті гроші, які мені заборгували, - ось яку свободу від людей я відчув у Богові.

Я підвівся, як сказав одного разу Хадсон Тейлор, "з серцем легким, як порожня кишеня". Тепер я був готовий ділитися з віруючими звісткою про мого Господа, Який нас усіх годує. Коли я зайшов до залу, брат підійшов до мене і вручив чек за служіння, який був у десять разів більший, ніж те, що я втратив. Який обмінний курс! Я став свідком одного з найосновніших законів Божого царства: "Бо теперішнє легке наше горе доставляє для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги" (2 Кор. 4:17). Тобто я побачив великий прибуток у обмінному курсі Бога. Його царство має абсолютну цінність. Для Бога ми даємо мало, але одержуємо багато. Якщо так багато повертається після такого простого акту самозаперечення, то що ж відбудеться коли я вирішу взяти хрест і відкинути своє "я" у всіх стосунках з іншими людьми?

Коли я лежав у ліжку того вечора, моє серце переповнювалося вдячністю за те, що раніше було проблемою. Я попросив Господа благословити брата, який підвів мене, бо з його рук прийшло таке велике благословення. Без його дій я б ніколи не зрозумів, що

лише Господа дарує все необхідне для життя, не засвоїв би урок, завдяки якому, відтоді я завжди маю мир у душі серед багатьох злигоднів. Коли слова благословення брата прозвучали в моїй молитві, я раптом зрозумів, що Христос здійснив у мені слова Павла, - "коли нас лають, ми благословляємо". Я відчув більш ніж хвилювання. Коли з'являється проблема, Господь хоче досягнути чогось чудового у мені, тому я можу благословляти тих, хто мене проклинає.

Якось після бесіди з жінкою, яка мала деякі сімейні труднощі, я дав їй завдання. Це була, на перший погляд, проста і звичайна річ. Наступної неділі та жінка мала цілувати чоловіка щоразу, коли він говорив щось лихе чи колоче про неї. Жінка задумливо пожартувала: "Може мені замість цього читати книгу?" Вона, звичайно, досить чітко уявляла собі труднощі, пов'язані з найменшим самозреченням. Через дві неділі жінка повернулася і почала переказувати, які в ній сталися зміни, і про те нове почуття свободи. Яке вона відчула від служіння іншим, свободи від почуття приниження і хвилювань, пов'язаних з захистом "я" і самозвеличенням. І ми могли легко оцінити плоди, які жінка здобула в результаті перемоги над собою. Винагорода набагато переважила ті принизливі почуття, які були викликані власне самою проблемою.

Нормальне християнське життя - це завжди та чи інша проблема. але завжди пам'ятайте, що кожна проблема виходить з люблячої руки Батька і несе у собі якусь внутрішню витончену ціль. Від тих, які переживають ту чи іншу біду, ця мета, як правило, прихована, але досвід, який християнин набуває страждань, виявляється неоціненним. Проблеми - не один з головних інструментів Бога, щоб поставити нас на межу наших можливостей і ресурсів і цим самим, привести нас до глибшого розуміння усього духовною багатства Бога.

Один з найефективніших способів приборкання дикого коня - це загнати його у вузьке місце, осідлати і випустити на піщану арену. Дуже цікаво спостерігати, як кінь біжить коло за колом, борючись з глибоким піском, і поступово вкривається білим милом. Він, нарешті, втомлюється так, що не може ступити ні кроку і здається. Цієї миті кінь вже не належить собі, дозволивши вершнику керувати кожним його рухом.

Так само відбувається приборкання життя віруючих. Ми приходимо до Христа такими переповненими егоїстичними зусиллями, власними проявами волі і енергії! Ми не готові віддати повіддя нашого життя Духові Святому. Нас погрібне загнати у глибокий пісок на арені (турботи, обставини, робота з різними людьми). За таких умов кожна спроба звільнитися приносить лише глибше виснаження душі і тіла. І, зрештою, ми стаємо упокореними і кричимо: "Я більше не можу боротися власними силами, Батьку! Господи, допоможи мені!" І дозволяємо Духові Святому керувати кожним кроком нашого життя.

Саме в таку мить душа (розум, воля і емоції), тіло і світ відділяються від духу. Господь помістив Своє власне життя у людський дух, щоб він уміщав найцінніше у людському житті: любов, безпеку, терпимість, мир і спокій. Отже, Бог дозволяє усьому за межами духу зрадити нас і, тим самим відділяє дух від усього іншого, змушуючи шукати лише в Духові Святому задоволення наших найглибших потреб. Це - болісний процес страждання, але в результаті з'являється чоловік чи жінка, які не збочують за межі духу. Ці віруючі можуть жити вільно, не залежачи від матеріального світу, де люди задовольняють свої потреби за рахунок інших. Вони переповнюються добром і здатні дарувати іншим від щедрості свого духу.

Цей процес приборкання був названий "темною ніччю душі"; ми йдемо у темряві без усвідомлення присутності Господа, а також без задоволення від усього, що існує за межами духу. На цьому шляху ми неминує стикаємося з тим фактом, що устами проголосивши мир лише в Ісусі Христі, ми серцем вимагаємо того, що написано в 1 Ів.2:16: "Бо все що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха життєва, - це не від Отця, а від світу", щоб бути задоволеними. Комфорт замість духовної зрілості і повноти у Богові стає метою життя. Ось чому ми сприймаємо позитивні явища життя і відкидаємо все негативне. Процес духовного упокорення, врешті-решт, змушує нас

поглянути за межі комфортної зони і виявити, що все необхідне для нашого життя міститься у Богові, який сидить на троні Царства Небесного.

Не так давно мій товариш сказав, що одного разу він втратив декілька мільйонів доларів. Економіка занепала у його частині країни і він почав втрачати одну компанію за іншою. Він опинився без підтримки у цих складних обставинах, бо його друзі теж боролися з економічною стихією. Він вирішив зустрітися зі своїм другом і запитати його, як він планує рятувати свої надбаня. Той сказав, що винен банку декілька мільйонів доларів і має намір негайно повідомити керівництву банку про своє банкрутство. Він сказав, що не буде боротися, і припиняє свій бізнес. Мій товариш був досить шокований таким поворотом подій і сказав, чи не краще триматися, міркувати, битися і працювати заради порятунку своєї фінансової імперії. Але товариш пояснив своє рішення таким чином: "Я винен банку мільйони доларів. Я можу працювати, намагаючись повернути гроші і взяти всю відповідальність на себе, або, навпаки, оголосити банкрутство. Але, якщо я оголошу банкрутство, враховуючи те, скільки банк вклав у мій бізнес, щоб не дозволити мені вилетіти в трубу, банк підтримає мене. Вони не дозволять мені упасти в силу своєї відповідальності, партнерських зобов'язань, простого бажання допомогти та для порятунку інвестицій". За декілька років мій товариш, борючись за збереження свого капіталу, втратив його, але інший бізнесмен, який оголосив про своє банкрутство, став мільярдером завдяки допомозі банку.

Я прогулювався у горах наступного дня, розмірковуючи над почутим: все мало сенс, і банк, вклавши так багато у мільйонера, і справді, мав добру причину підтримати його у скрутних обставинах. Моєю наступною думкою було: "Але скільки Господь вклав у нас? Він послав Свого єдиного Сина, який вартий набагато більше німе ті мільйони доларів. Він вклав у нас так багато, що завжди підтримує нас щоб ми могли встати!"

Як тільки ми заявимо про своє особисте банкрутство, припиняючи боротися і складати плани власного порятунку, і звернемося до Нього, Він завершить ту роботу, яку Він у нас розпочав. Той факт, що Він вклав у нас Свого Сина, повинен змусити нас відкинути усякі сумніви. Чи Він допоможе моїй сім'ї? Чи допоможе Він у фінансовій скруті? Чи буде Христос зростати у моїй дуті? Чи буду я коли-небудь вільний від гріха і падання? Чи побачу Бога? Звичайно ж, Господь, допоможе нам вибратись з біди. Він занадто багато вклав у кожного з нас, щоб залишити без допомоги. "Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, - як же не дав би Він нам із Ним і всього?" (Рим. 8:32).

Розділ 2. Віруючим потрібні проблеми

Проблеми з наміром

Давид так мудро відкрив істину: "В тісноті своїй кличу до Господа..." (Пс. 18:7). Проблеми наближають нас до Бога. Вони так розраховані, щоб ввести нас у саму Божу присутність. Опинившись перед Богом, обтяжений віруючий розуміє, що не існує у світі нічого, що не могла б зцілити Божа присутність. Саме в цім полягає Божа кінцева мета існування проблем.

Коли мандрівник сідає у літак, щоб перелетіти з віддаленою міста додому, він відчуває полегшення і радісне збудження, бо літак для нього засіб здійснення прагнення побачитися якомога скоріше з своїми рідними і близькими. Проблеми діють у житті віруючого схожим чином, коли він переноситься з їх допомогою у Божу присутність. Виявивши, що Божа присутність відновлює і освіжає духовне життя, віруючий починає дякувати за кожную ситуацію, подію, людину і навіть нещастя, яке підштовхує його ближче до Бога. Деякі не погодяться з ідеєю, що Господь задіяний у наших проблемах, говорячи, що люди чи події приносять горе; вони навіть готові взяти вину за деякі проблеми на себе, і, таким чином, відкидають Божу участь у їх стражданнях. Вони вирішують, що самі

можуть виправити те, що обладналося. Цей обман змушує віруючих самотньо боротися в різноманітних ситуаціях, перебуваючи так далеко від всеперемагаючої сили, яку Господь відміряє щедро для тих, хто перебуває у Його присутності. Багато віруючих проводять усе життя, плануючи, як перебороти проблеми власними силами. Вони тяжко працюють, щоб покращити умови життя, хоча ніколи не можуть досягти повного успіху, все ж знімають частину тиску, чого достатньо щоб не прийти до Бога, де б вони могли знайти повноту життя.

Як тільки ми зрозуміємо, що проблеми заплановані для того, щоб ввести нас у Божу присутність, ми негайно дістаємо відповіді на 90% запитань, які виникають на тему, чому горе має місце у житті християн. Коли я допомагаю віруючому, який відкрився у своєму гріхові чи вадах, що перемагають його, такі як невдале одруження, конфлікти на роботі, розділ церкви або інші помилки, яких припустився цей чоловік, одне запитання негайно виникає у моєму мозку: "Отче, як ця проблема може привести Твоє дитя ближче до Тебе?" Який чудовий секрет відкриває нам Бог, показуючи нам одночасно початок проблеми і кінцевий її результат (Божа присутність). Яка благословенна ця людина! Йому не треба шукати Бога, бо Бог знайшов його і веде у Свою присутність.

Уявіть собі садівника, який восени пересаджує свої найцінніші саджанці у теплицю, де вони будуть захищені від холодної зими. Там вони, під його постійним наглядом, будуть плодоносити, захищені від смертельного оточення. Але що станеться, коли рослина покине теплицю з своєї власної волі? Певно, що зима і мороз швидко вб'ють цю рослину. Так само і з віруючими. Коли ми у Божій присутності, ми живемо у духовній теплиці, у світі, який знаходиться під Божим захистом. Там безпечно, Господь дає нам духовний комфорт, захист і спілкування з братами-християнами, - все це дає можливість приносити плоди Духа Святого. Але як тільки ми залишаємо Його присутність, ми негайно стикаємося з жорстокою реальністю світу, гріхом, сатаною і проблемами нашої плоті.

Занадто часто ми намагаємося знайти відповідь на запитання про горе, замість того, щоб просто повернутися у присутність люблячого Батька, де зникає сама по собі потреба шукати відповіді. Як християни, ми повинні знати причину існування болю і основну причину життя, яка полягає у спілкуванні з Богом.

Якого величного Бога ми маємо! Яка велика для нас честь, коли Творець усього всесвіту фокусує свою увагу на нас і веде, щоб благословити! Досить сумно, але Господь має створювати для нас проблеми, бо багато віруючих уникають Бога у своєму житті. Розумом своїм вони хочуть від Господу належне місце у своєму житті, але одночасно емоціями відтягують їх до інших людей або планів, які задовольнили б їх найглибші потреби, створюючи, таким чином, власний шлях до успіху і самореалізації, на якому немає місця Богові. Людина, здається, закохана у процес розмірковування над тим чи іншим планом і багато б провели за цим заняттям усе життя, якби не одна річ: проблеми. Так само як і біль, проблеми змушують людину припинити жити майбутнім, або, навпаки, поринати у минуле, і спонукають його розв'язати проблеми, які болять сьогодні. Проблеми примушують людину вибрати Бога зараз.

Уявіть, що ви перебуваєте в кімнаті на чотири стіни і четверо дверей. Троє з дверей замкнені, але через відчинені двері ви не бажаєте йти. Ви намагаєтесь відкрити зачинені двері доти, поки від гніву і розчарування, ви не усвідомите, що слід увійти у відкриті двері. Там ви виявляєте, на свій подив, омріяну свободу, хоча були зовсім певні, що вона чекає за іншими трьома дверима. Господь використовує проблеми для того, щоб зруйнувати наші плани - які ніколи не принесуть повноти святого життя - і спрямовує нас через двері, які ведуть у Його присутність, до справжнього життя. Блудний син прикликав собі нещастя, але це принесло добрий результат - відновлення стосунків з батьком.

Господь - є любов. Він хоче, щоб ми перебували поруч, щоб Він міг показати нам свою любов. Людина плоті, однак, самовпевнена до невігластва. Проблеми змушують нас зрозуміти, що ми не є незалежні творіння і нам потрібен Творець, який доглядає нас.

Людина не може самостійно розв'язати свої власні негаразди, не кажучи вже про глобальні проблеми. Проблеми дозволяють нам пізнати те, що Господь потрібний нам. Якби не було проблем понад людські сили, людина б ніколи не виходила за власні межі. Не повинно бути ніяких сумнівів у тому, що проблеми і нещастя - це Божі засоби, щоб відвернути життя віруючого від самодостатності до абсолютної залежності від Бога на Небесах. "В тісноті своїй кличу до Господа" (2 Сам. 22:7). "І вернувся він у утиску своєму до Господа, Бога Ізраїлевого, і вони шукали Його, і Він дав їм знайти Себе" (2 Хр. 15:4). "...будемо кликати до Тебе з нашого утиску, - і Ти почувеш і спасеш" (2 Хр. 20:9). "Господи в горі шукали Тебе" (Іс. 26:16). "Я кликав з нещастя свого до Господа" (Йона 2:2). Знову і знову ми бачимо, як повторюється цикл нещастя в історії Ізраїльського народу. Книга Суддів дає унаочнення до цього циклу, бо, коли все йшло добре, люди швидко забували про Бога. У горі вони зверталися до Бога і Він дарував їм Свої милості, але через певний час люди зраджували Бога. Проблеми призначені не для того, щоб знищити нас, а лише для того, щоб привести нас ближче до Бога, щоб ми могли стати виповненими у Ньому.

Немає нічого на світі, що не міг би виправити Бог. Нічого! Коли ми чуємо Божі повеління, ми часто відчуваємо повноту почуттів і можемо навіть намагатися утекти від Нього, особливо, коли наші попередні спроби виконати повеління не привели до успіху. Ми можемо навіть почати уникати Бога, щоб не чути слів, які засуджують нас: "Ти не сягнув успіху". Саме тут ховається глибокий обман; ми не можемо покращити свою поведінку до того, як прийдемо у Його присутність, - це просто неможливо! І більше того, лише Божя присутність може поліпшити наше життя.

Не намагайтеся очиститись для того, щоб наблизитися до Бога, навпроти, підходьте до Нього з сподіванням на очищення за Його допомогою. Коли ви знаходитесь поблизу Бога, повеління стають обіцянками. Замість того, щоб чути: "Не чинить перелюбу" і в страху, що ви можете оступитися і бути за це осуджені, ви чуєте: "У моїй присутності, з моїм життям і силою, ви ніколи не вчините перелюбу". Ви бачите різницю? Його присутність дає впевненість і надію.

Святе Письмо переповнене оповідями про чоловіків і жінок, які, наблизившись до Бога завдяки проблемам і нещастям, знайшли все, що їм було необхідне для повноти духовного життя. Євреї ремствували на Бога у пустелі. Бог чув їх незадоволення і приготувався діяти від їх імені, але за умови, що вони спочатку наблизяться до Нього. "Наблизьтеся перед лице Господа, бо Він почув ваші ремствування" (Вих. 16:9). "Під вечір ви будете їсти м'ясо, а рано насититесь хлібом, - і пізнаєте, що Я - Господь, Бог ваш!" (Вих. 16:12).

Дозвольте, щоб ваші проблеми змусили вас прикликати Бога, і Він подарує вам полегшення і вирішення проблем. "Бо хто інший такий великий народ, що мав би богів, таких йому близьких, як Господь, Бог наш, кожного разу як ми кличемо до Нього." (Повт. Зак. 4:7). Підходьте ближче до Бога, і животворна сила Його присутності буде такою солодкою у вашому житті, такою красивою і освіжаючою, що проблеми перестануть викликати страждання. Ви захочете дякувати Йому за нещастя, які раніше терзали вас, як жахливий звір, але зараз ви поглянете на них позитивно, бо вони кличуть у Божу присутність.

Проблеми роблять нас чутливими

Чи є вихід з проблем? Який саме? Чи зможемо ми подолати шлях у наших немочах? Чи Бог прийме нас, коли ми прибудемо? Так! І шлях неймовірно простий. Відповіді знаходяться у Ньому, а не в нас. Ми маємо сфокусувати свої думки на Ньому, а не наших падіннях, розчаруваннях, депресіях або хвилюваннях.

Так, Його відповідь проста, Він звертається навіть зараз до тебе: "Верніться до Мене...і вернуся до вас, говорить Господь..." (Зах.1:3). Коли ви виявляєте, що ви оточені

проблемами, просто скажіть: "Господи, я звертаюся до Тебе". Це все, що вам слід зробити для того, щоб бути певним у Його допомозі. Слово "звертатися" у Біблійному розумінні - дуже просте невеличке слово, що означає "шукати або закликати". Хорошою ілюстрацією значення слова може бути телефонний дзвінок. Якщо я телефоную вам, я звертаюся до вас, і, якщо ви відповіли мені, ви звертаєтесь до мене. Звернутися до Бога так само просто, як підняти телефонну трубку і звернутися до Нього. Скільки зусиль потрібно, щоб зняти трубку, набрати номер і почекати відповіді? Це, без сумніву, в межах можливого для людей.

Бог - не разовий рятівник, скоріше Він дарує все. Що нам необхідне на даний момент. Ми повинні кликати Його і звертатися повсякчас, залишаючись у постійному духовному зв'язку для того, щоб одержувати від Нього постійну допомогу.

Ми можемо досліджувати Святе Писання, яке попереджує про певні можливі ділянки поразки. Божий принцип для кожного з нас залишається незмінним – звертайтеся і тоді Він дасть нам необхідне. Погляньте на список і, можливо, у колонці проблем ви знайдете те, що стосується вас. Я вірю, що ви зрозумієте наскільки залежить обіцяний розв'язок тієї чи іншої проблеми від нашої довіри до Господа. Коли ми покладаємося на якийсь наш власний план чи зусилля для вирішення проблеми, ми обманюємо себе, тому що це просто неможливо. Якби це було так, то Господь втратив би міцний зв'язок з нами і ми б незабаром пішли власним шляхом. Ми повинні бачити, що бажаним результатом кожної проблеми є наближення до Бога, і коли це наближення досягається, цієї миті, на свій розсуд. Бог забирає проблему. Бог шукає близькості до всіх людей, а не просто близькості до деяких обраних. Одначе, лише деякі люди підкоряються Божій волі, навіть пройшовши через випробування бідую.

Біблія	Проблема	Результат
П. Закону 4:30-31	Горе	Співчуття
П. Закону 30:4-6	Прокляття	Звільнення
1 Сам. 6:4	Хвороба	Здоров'я
1 Сам. 7:3	Пригнічення	Звільнення
1 Цар. 9:48-50	Гріх	Прощення
2 Хр. 6:24-38	Брак вірності	Повна присвята
2 Хр. 30:6-9	Турботи	Жалість до сім'ї
Йов 22:23	Неправедність	Праведність
Пс. 6:3-4	Страх, сум	Порятунок
Іс. 19:22	Бог не чує	Бог відгукається
Іс. 44:22	Ідолопоклонство	Очищення
	Порушення заповіді	Викуплення
Іс. 55:7	Злостивість	Прощення
Єр. 3:12	Поразка	Милість
Єр. 3:22	Відсутність віри	Віра повернена
Єр. 15:19	Розрив відносин	Відновлення
Єр. 24:7	Поділене серце	Відновлення
Ос. 6:1	Образа	Зцілення
Ос. 14:1	Падіння	Зцілення від гріха
Мал. 4:6	Зруйнована сім'я	Зцілена сім'я

Проблеми готують нас до служіння Богу

Книга Суддів оповідає надзвичайну історію. На Самсона по дорозі до Тімни зненацька напав рикаючий молодий лев. "І зійшов на нього Дух Господній, і він розірвав того левчука, як розривають ягня, а в руці у нього не було нічого" (14:6). Самсон був здивований нападом левчука, але ще більш вразився тим, що Дух Господній зійшов на нього. Через деякий час, повертаючись тим самим шляхом, він побачив "...рій бджіл у тілі того лева та мед" (вірш 8). Самсон наївся досхочу і, після того, як знайшов батька та матір, нагодував їх також. Самсон був вражений усією пригодою і надумав скласти загадку про все це: "З їдачого вийшло їстівне, а з сильного вийшло солодке" (вірш 14). Звір мав його знищити, але став наїдком для нього та його батьків.

Нам говориться у 1 Петр.5:8: "Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник - диявол - ходить, ричучи, як лев, що шукає пожерти кого". Диявол, так само, як і Самсоновий левчук, здається, приходять невідомо звідки у формі проблеми, спокуси чи гріха, обставин чи навіть людини лише з однією метою: пожерти вас. Однак, якщо ми міцно тримаємося Бога, навіть страждаючи від найсильнішої атаки. Дух Божий звільнить нас від навали. "А Бог усякої благодаті, то покликав вас до вічної слави Своєї в Христі, нехай Сам удосконалив вас, хто трохи потерпів, хай упевнить, зміцнить, уgruntує" (1 Петр. 5:10).

Перемігши, ми можемо не розуміти причин виникнення проблеми на протязі тижнів, місяців, а може і за все життя на землі. Але навіть наніс незнання може далі сприяти нам, "щоб були ми правдомовні у любові, і в усьому зростали в Нього, а Він - Голова, Христос".

Під час візиту до Індії я запитав одного з моїх наставників про богословську проблему. Негайна відповідь була: "Перед тим, як відповісти, ми маємо з'ясувати чи буде з того якась користь, внаслідок кращого розуміння?" Подумавши, я відповів, що відповідь не матиме прямого впливу на моє життя та життя інших. Тоді брат сказав мені: "Ці речі не варті того, щоб їх пізнали". Я був вражений, як спокійно він себе почував, не шукаючи відповіді!

Є багато речей, які ми запитуємо і намагаємося збагнути, але вони не призначені для того, щоб їх знали. Відповідь, якщо ми її одержимо, принесе для нас дуже мало користі. Наприклад, ми могли б запитати, чому помирає кохана людина. Навіть, якщо Бог вирішив би дати нам пряму відповідь, це не зменшило б нашого горя, тому що лише Він може полегшити страждання. По мірі нашого змушнення, ми будемо задовольнятися запитаннями без відповіді.

У Божій волі лежить точний вимір, за який час та проблема, яка мала б нас зруйнувати, в дійсності ж, додає сили і навіть стає джерелом енергії для інших. І тоді ми можемо сказати разом з Самсоном: "З їдачого вийшло їстівне, а з сильного вийшло солодке". Без тренування, яке відбувається в процесі боротьби з проблемами, неможливо Божим людям бути джерелом життя для інших. Ми маємо приймати виклик до боротьби, якщо ми бажаємо проповідувати іншим. "Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя й Бог потіхи всілякої, що в усякій скорботі Він нас потішає, щоб змогли потішати й ми тих, що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих" (2 Кор. 1:3-4).

Прочитавши написане Павлом і дослідивши його життя, ми можемо сказати з упевненістю, що велике вчення може виходити з великого страждання і немочі. Сильне вчення має розвиватися у голові, але повинно дозрівати у серці. Цей процес найчастіше відбувається через боротьбу з труднощами.

У горах ми зустрічаємо гриби-дошовики. Вони наповнені життям, але нове життя не може вивільнитися з доти, поки цей гриб повністю не висохне і його не роздавлять

копита оленя чи обламана з дерева гілка. Лише тоді наступний дощ може внести життя у спори гриба, які розсипалися по лісовій підстилці.

Так само і з нами. Досвід періодичної поразки звільняє силу життя, яка таїться всередині нас, щоб ми могли розпочати життя навколо нас заново. "Бо завсіди нас, що живемо, віддають на смерть за Ісуса, щоб з'явилося Ісусове в нашому смертному тілі" (2 Кор. 4:11)

Тоді, коли писався Новий Заповіт, плавильники нагрівали золото для того, щоб видалити шлак. Після охолодження золото знову нагрівали для видалення нової порції шлаку. Процес продовжувався до тих пір, поки плавильник міг побачити віддзеркалення свого обличчя у розплаві золота. Це було виміром чистоти золота. Золотоносною руди не додавали під час кожної плавки, а золото з кожним нагріванням усе більше і більше проявлялося у своїй чистоті.

Саме так відбувається з кожним віруючим, який в певний момент свого життя має стільки Христа у собі, скільки він бажає мати. Однак, життя для себе вповільнює прояв великого дару, який міститься у кожному з віруючих. Бог має видалити все те, що не від Нього з допомогою періодичного нагрівання - проблем. Коли процес очищення закінчується, у віруючому проявляється вже набагато більше Христа. Такий процес повторюється знову і знову.

Віруючий, котрий відмовився від спроб вирішити самостійно власні проблеми, стає ближчим до Бога, який допомагає у вирішенні проблем. Він стає дорогоцінним Божим дитям. "Тіштеся з того, засмучені трохи тепер, якщо треба, всілякими випробуваннями, щоб досвідчення вашої віри було дорожче за золото, яке гине, хоч і огнем випробовується, на похвалу, і честь, і славу при з'явленні Ісуса Христа" (1 Петр. 1:6-7). Той віруючий, який пізнає обітницю Ісуса: "Поправді, поправді кажу вам: Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить, бо Я йду до Отця (Ів.14:12). Бо у нім життя для себе змінилося життям заради Ісуса, і він має частку у житті Ісуса на землі. Всім віруючим повинно бути ясно і зрозуміло, що процес духовного зростання включає в собі проблеми.

Нам даються проблеми, які проявляють у процесі боротьби наші немочі, щоб ми могли побачити помилки. Ми егоцентричні навіть у праведності. Але, коли зрозуміємо наші недоліки, ми зможемо спілкуватися з грішниками, матимемо жалість до них і будемо оплакувати їхні гріхи. Мало ненавидіти гріх Божою ненавистю (так вчать багато), ми повинні полюбити грішників любов'ю Сина Божого. Проблеми приведуть нас до тієї любові та плідної християнської роботи.

Проблеми формують нашу віру

Багато віруючих скаржаться на брак віри, щоб здійснити ту роботу, до якої кличе Господь. Вони хочуть мати більше віри для того, щоб бути продуктивнішими. Часто тяжкі обставини є засобом, за допомогою якого Бог будує віру.

Все, що ми одержуємо від Бога, маємо одержувати по вірі. Як би все це зовні не виглядало, ми повинні вірити в те, то буде нам дароване. Писання переповнене обітницями Божій дитині, але часто, коли ми починаємо сприймати обітницю як щось особисте, трапляється проблема, яка віддаляє нас від реалізації обітниці у нашому житті. Відбувається досить просте: Бог будує нашу віру. Коли б кожна обітниця виконувалася негайно, чи зростали б ми у вірі?

Уявіть собі, що ви поклали цукерки біля дитячого ліжка і говорите: "Завтра віддам тобі!" Чи така обіцянка допоможе дитині мати віру? Звичайно, ні, бо дитина вже бачить цукерки.

Бог дає обіцянку, але ми не можемо негайно бачити її здійснення бо "віра - то підстава сподіваного, доказ небаченого" (Євр.11:1). Тоді Він створює проблему, що ніби відвертає Його обітницю, але якщо ми твердо стоїмо у своїй вірі, то тоді наша віра

зростає. Таким чином, ми часто бачимо протилежне від обіцяного перед тим, як одержати по Його обітниці. Перемагаючи проблеми і будуючи віру, ми зростаємо, як Божі люди і, врешті-решт, це робить наше життя справді квітучим.

У Біблії ми зустрічаємо декілька прикладів того, як працює цей принцип у житті Божих людей. Роздуми над життям допомагають нам повніше зрозуміти Божу мету. Авраам страждав від багатьох нещасть, але твердо тримався Божих обітниць аж поки вони не здійснювалися у його житті. Він вірив, то Бог подарує йому землю, і віра в це стала насінням, з якого виросла велика віра у безмежного Бога. Саме про це промовляє Авраам, звертаючись до усіх віруючих: якщо ми довіримося Богу у малому, це стане початком великого і величного благословення. Але що трапилося після того, як виповнилася обітниця і він одержав землю? Він був змушений залишити її з-за неврожаю і голоду, він віддав своєму племіннику перший вибір землі і був змушений воювати. І ми читаємо, як він запитує: "Господа, Господи, - з чого я довідаюсь, що буду спадкоємець її?" (Буття 15:8).

Йосипу було обіцяно уві сні, що брати його і батьки поклоняться до нього, але скільки страждань, відчуження (включаючи повне презирство його братів, які уві сні шанували його) та приниження постало між обітницею та її виповненням. Увесь у тривозі і сумнівах, Мойсей повірив, що Господь посилає його, щоб звільнити народ Ізраїльський з Єгипту. Але перед тим, як Мойсей побачив здійснення своєї місії, проти Божих чудес почали боротися фараонові чарівники, а самі євреї повстали проти нього лише через те, що він зробив їх ненависними в очах фараона.

Після того, як Самуїл помазав Давида тому, що Бог обрав його царем, чи піднявся Давид і сів на троні? Ні! Перед тим, як стати правителем свого народу, йому знову і знову загрожував смертю цар Саул. Коли він переховувався, його помешканнями (далекими від царських) були печери, і він близько познайомився з поневіряннями і різноманітними перешкодами.

Дух Святий вирізнив Павла, щоб він здійснив Його роботу. Тоді Павла вигнали з міста, побили камінням майже до смерті, він ледве вижив у корабельній катастрофі і потрапив до в'язниці.

Чому Бог допускає такі речі? Це досить просто: Бог любить сприяти, годувати і примножувати віру. Він дуже радіє і задоволений тими, які одержавши Божу обітницю і стикнувшись, з випробуваннями, стоять твердо за будь-яких найжорстокіших обставин, довіряючись Богу і молячись Божим Словом.

У моєму власному житті я помітив, як Бої спонукає мене служити Йому по-особливому, і дає ясно знати, що це Його воля. Тоді я спостерігаю виникнення перешкод. Були часи, коли я відвертався і не одержував благословення, але все частіше і частіше я стою міцно, чекаючи з нетерпінням здійснення обітниці.

У нашому житті є багато можливостей, де ми можемо спостерігати за роботою цього принципу відповідно до багатьох обітниць нашого Господа віруючим. Візьмемо, наприклад, наших дітей. "Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не вступиться з неї" (Пр. 22:6).

Без сумніву, коли ми виховуємо наших дітей, трапляються багато разів такі обставини, ніби Господь відступає від своєї обітниці. Однак, коли ми стоїмо міцно у своїй вірі, знаючи, що спочатку приходить випробування, ми можемо стояти серед заворушення з почуттям найглибшого миру. Цю впевненість я бачу у Батька блудного сина (Лука 15:11-32). Він був певно ж сердитий на сина за його негідну поведінку, і все ж він перебував у спокійній певності у Богові.

Ми можемо стикатися з такими суворими особистими проблемами, то, здається, звільнення ніколи не настане. Погляньте, що мав витерпіти Петро після того, як до нього говорив, Господь: "Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець. І кажу Я тобі, що ти скеля, і на скелі оцій побудую Я церкву Свою, - і сили адові не переможуть її. І ключі тобі дам від Царства Небесного..." (Мат.

16:17-19). Можете собі уявити, як почував себе Петро після такої обітниці Сипа Божого? Але майже негайно почалися випробування. Той же самий Господь подивився на нього і сказав: "Відступися від Мене, сатано, ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське!" (Мат. 16:23). І потім: "Поправді кажу тобі, що ночі цієї, перше ніж заспіває півень, - відречешся ти тричі від Мене..." (Мат.26:34). Петро намагався стояти так твердо, як тільки міг і тоді, і пізніше, і щоб там не було, Петро дістав сповнення обітниці його Господа.

Історія церкви переповнена історіями з життя святих, які пережили дуже тяжкі епізоди свого особистого життя, а також у своїх сім'ях, у церковній роботі, у стані здоров'я. Але вони все пережили своєю вірою, не довіряючись очам своїм, знаючи, що Господь виконає Свої обітниці і через страждання вони матимуть більшу цінність перед Господом.

Що Бог пообіцяв вам? Куди Він вас веде? Чи є у вашому серці прагнення проповідувати? Тоді набирайтеся мужності у вашім серці! Він здійснить все, до чого ви прагнете, якщо ви віддасте себе у Його руки з спокійною вірою і впевненістю. Не бійтеся, коли виникнуть проблеми. Тримайтеся міцно у випробуваннях і ви одержите від Бога нагороду не як зіпсоване дитя, а як людина віри!

Ми повинні зрозуміти, то труднощі є складовою частиною формули росту у житті кожного віруючого. Перешкоди не означають, що Бог покинув людину, вони ні в якій мірі не натякають, що людина має менше значення чи менше благословення Господне. Насправді ж, віруючий рухається уперед, щоб звершити те, до чого його кличе Господь у більшій справі.

"Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість" (Як. 1:2-3). "Блаженна людина, що витерпить пробу, бо, буди випробувана, дістане вінця життя, якого Господь обіцяв тим, хто любить Його" (Як. 1:12).

Розділ 3. Божа лійка

"Увійходьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога що веде до погибелі, - і нею багато-хто ходять. Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, - і мало таких, що знаходять!" (Мат. 7:13-14).

Ісус вказував, що є два шляхи, якими можуть іти люди: широкий шлях, який веде до погибелі і вузький, який спрямований до життя. Віруючі мають покинути широкий шлях і йти вузьким шляхом, проходячи через так звану "Божу лійку".

Коли ви хочете наповнити пляшку з вузькою шийкою, заливаючи воду з великої посудини, ви ставите па пляшку лійку, щоб сконцентрувати потік води у вузький отвір саме так, як вам потрібно, не розливаючи воду.

Бог має лійку, у розумінні цього слова, що дозволяє Йому взяти вас (таку маленьку істоту) з величезних людських має і помістити вас точно туди, куди Йому потрібно. Якби ви мали можливість дослідити цю лійку, то ви б виявили, що вона складається з різноманітних проблем: неприємних для нас людей, подій, обставин, дратуючих обставин у церкві, фінансового тиску, поразок, думок, невдалих одружень, поганого здоров'я і ще безлічі складних сімейних ситуацій, які неможливо і назвати. Всі ці проблеми розраховані, щоб справити тиск на вас, віруючого, штовхаючи далі і далі по вузькому шляху, що веде до Божої присутності, де проблеми перестануть тривожити, але молитва, радість і вдячність Богу стануть змістом вашого життя.

Відмова від лійки

Багато віруючих помиляються, коли повстають проти проблем, які тіснять їх у Божу присутність. Тут проявляються декілька підходів. Деякі з великими труднощами

починають боротися, щоб уникнути Божої лійки. Вони винаходять різноманітні методи і починають працювати до межі знесилення, сподіваючись позбутися проблеми, яка приводить до такого жалюгідного становища. Вони так і не усвідомили того, що Господь не втручається в проблему, коли ми намагаємося вирішити її своїми силами.

Оскільки Він і лише Він може вирішити проблему, віруючий з власної вини опиняється у жахливому становищі, покладаючись на власні сили і не дозволяючи Богу розв'язати ситуацію. Віруючий тягне з собою невидимий міток засобів, які він винайшов для подолання надзвичайних ситуацій: контроль, маніпуляції, релігію, гнів, втечу, депресію, образу, емоційні блоки і комплекси, прийняття вини на себе і перекладування вини на інших і так далі. Коли Господь дозволяє одному з таких засобів розв'язати проблему, тоді Він ставить Свою печатку згоди на використання такого патетичного інструменту життя і, одночасно, підкріплює бажання віруючого бути самодостатнім. Важливо, що Бог не дозволяє спрацювати всьому тому мішку засобів для перемоги над проблемою.

Легко виявити тих, хто страждає від поразки, навіть застосувавши цілий набір трюків. Вони легко впадають у гнів, байдужість і депресія заповнює їх душі, і дуже часто вони повертаються до старих гріхів у надії, що вони принесуть хоч якусь полегкість. Якщо вони відчують навіть найменшу тінь полегшення дискомфорту, вони негайно починають застосовувати у повній мірі увесь свій набір старих засобів. Цих віруючих і справді необхідно вилікувати від ідолопоклонства, де ідолом виступає те, до чого вдається людина, окрім Бога, коли стикається з проблемами. Цих ідолів багато і вони можуть виступати у формі їжі, суперечок, байдужості, контролювання і навіть тяжкої праці. Невеличкі мішечки засобів, призначених для боротьби з життєвими труднощами, насправді, є не чим іншим, як ідолами, ефективність котрих Бог ніколи не визнає.

Ми просто не маємо ресурсів всередині нас для того, щоб перемогти проблеми і жити у достатку. Один урок ми можемо взяти від фарисеїв, які вели найрелігійніше, дисципліноване і освічене життя. І все ж вони відкинули Самого Господа, коли зустріли Його віч-на-віч. Це прямий доказ того, що плоть не має засобів для розв'язання конфлікту.

Деякі люди настільки звикають до проблем, що вирішують: проблеми неминучі у житті. Вони можуть жалітися на свої труднощі, плакати і голосити над проблемами, але своїми діями і розмовами вони показують, що готові вести таке жалюгідне життя, бо іншого для себе не уявляють. Пам'ятайте, що метою Божої лійки є провести нас через вузьке місце у Його присутність. Немає винагороди в тім, щоб перебувати у жалюгідному стані усе своє життя! Ми повинні дозволяти складним обставинам ввести нас у Божу присутність, де ми знайдемо полегшення.

Коли віруючий побачить руку Господню серед круговерті проблем, ним оволодіває спокійна впевненість. Це вже не почуття згоди з жалюгідним життям, яке стає своєрідним фільтром бачення світу і людей навколо. Як тільки віруючий вирішує, що його долею є жалюгідне життя, тоді кожна подія діє на підтвердження цієї теорії.

Я часто бачив дію саме такого фільтру в різних сім'ях. Ворог працює, щоб переконати одного з партнерів, що не мав надії на щастя у сім'ї. І як тільки такий підхід приймається, все, що говорить інший партнер, потрапляє у фільтр і, у спотвореному вигляді, підкріплює брехню про те, що поліпшення у сім'ї неможливе.

Лише уявіть собі фабрику, яка працює у вашій голові, ваші вуха, як двоє великих дверей, - одні для відправки, а інші для одержання товарів. Все, що виробляється на цій фабриці - це жалюгідні почуття. Якщо біля вхідних дверей скидають вантаж страждань, то після переробки у вашій голові, ці страждання виглядають рафінованими. І що в тім дивного? Але дуже цікаво, що відбудеться, коли до вхідних дверей скинути вантаж троянд? Після переробки у вашій голові вони також виходять стражданнями. Щось трагічне відбувається на вашій фабриці, що трансформує троянди у страждання, поцілунок у страждання і любов у страждання.

Я часто дивуюсь батькам, як працює фабрика їх страждань, що проявляється у гніві з дуже незначних причин, наприклад, залишений на газоні шланг для поливу або велосипед, кинутий посеред гаражу, напівзакінчена робота. В подружньому житті гнів може виникати від не на тім місці покладеного предмета, фінансового тиску, гострого слова, або невиконаного доручення. На робочому місці гнів виникає на адресу грубого партнера, від незадоволення робочими обов'язками або навіть зайнятим місцем на парківці.

Багато людей у віці 30-40 років живуть хронічно незадоволеними. Деякі ставляться до цього, як до кризи середнього віку, коли людина починає боятися, що життя рухається уперед, а надії, мрії і бажання не здійснюються. Людина сердиться на самого себе за нездатність реалізувати мрії, але такий підхід дозволяє ворогу людей збудувати фабрику страждань у людській свідомості і спонукає такого чоловіка перекладати вину на дружину і дітей, що обтяжили його роботою, яку він люто ненавидить. Логічний ланцюжок у таких випадках наступний: "Якщо дружина і діти є причиною мого жалюгідного стану, вони мають відійти у сторону або, принаймні, повинні розділити мої страждання. Коли фабрика страждань працює на повну потужність, людина не може сприймати з радісним і вдячним серцем свою власну дружину, своїх дітей, власну роботу і обставини, в яких опиняється. Чоловік просто не здатний зрозуміти, що Господь подарував дружину, дітей і роботу, і що сердитися на них це те ж саме, що сердитися на Бога.

Ми повинні усвідомити, що наші уявлення про багате і змістовне життя рідко співпадають з точкою зору Бога про справжні цінності. Сприйняття з радістю і вдячністю того, що надходить з рук люблячого Бога, який точно знає, що нам потрібне, дозволяє нам мати мир у душі. Як тільки ми приймаємо негативне відношення, здається, що всі події лише підтверджують жалюгідність життя, і що в цьому немає Бога, і нічого ніколи не зміниться. І справді, деякі з нас навіть підсвідоме структурують обставини, щоб лише довести свої фальшиві теорії, вірячи, що ми не маємо ніякої цінності і нікому не потрібні. Ми починаємо себе вести так, що інші будуть підсвідоме уникати спілкування з нами.

Є такі люди, яким дійсно подобаються проблеми і, з страху втратити їх, вони ніколи не звертаються до Христа. Деякі використовують ментальні та емоційні проблеми для приваблення уваги і сприйняття інших людей, щоб утриматися на головній сцені.

Якось я відвідав чоловіка, якого поклали у лікарню для душевнохворих людей і діагностували, як невиліковного. Його батьки розповіли мені, що постійно відвідують лікарню, але син більше нікого і нічого не сприймає з того, що йому говориться. Провівши з молодим чоловіком декілька хвилин, я сказав йому, що не вірю в його хворобу і що він використовує всю цю ситуацію для того, щоб контролювати сім'ю. Почувши це, він дуже розгнівався і почав несамовито сперечатися зі мною, запевняючи, що він дуже і дуже хворий. Мені теж стало дуже цікаво, як він міг сперечатися зі мною тоді, коли вся його сім'я була переконана, що він не може вести навіть простої бесіди.

Віруючі дуже щирі у виявленні милосердя до принижених і саме так вони і мають діяти. На жаль, дуже часто вони приваблюють тих, які і не мають наміру боротися зі своїми проблемами і не наближаються до Бога, а лише хочуть поглинати якомога більше часу люблячих віруючих.

Підкорення лійці

Чому ми страждаємо? Чому Бог ще не звільнив нас? Чому Він зволікає змінити що неможливу людину чи ситуацію? Чи може так статися, що Він ще не завершив роботу в нас, що ті обставини і ситуація, в яких ми опинилися, ще не привели нас до Нього? Чи може так статися, що ми ще не залишили своїх ідолів у спробах звільнитися самостійно? Чи може бути, що ми ще не підкорилися рухові до вузької лійки?

Погляньте на всі ці обставини наступним чином. Уявіть собі, що ви проходитье 12-місячний курс під назвою "Перехід у Його присутність". Уявіть собі, що вже минуло 9

місяців і ви зараз жалієтесь на те, як вам тяжко. Господь міг би звільнити вас від цього тягара, але перерваний курс буде означати згаяні 9 місяців. Окрім цього, потрібно буде колись закінчити курс... То яким буде ваше рішення? Не переривати? Потерпіти, поки курс не скінчиться?

Один брат розповів мені, як він ще малим хлопцем у Бразилії хотів цуцика з обрубаним хвостом. Одного дня його батько таки приніс йому омріяне собача, але біда була в тім, що цуцик мав довгого хвоста. Коли хлопчина поскаржився, батькова реакція була швидкою. Він витяг з кишені складаний ніжик, розкрив його і вручив хлопцеві зі словами: "Ось, ріж йому хвоста до паркану!" Хлопчина взяв ножа і цуцика, але йому спало на думку, що собаці, певно, буде боляче, коли відрізати всього хвоста, тому він цілком логічно вирішив пиляти хвоста маленькими шматками.

Багато людей схожі на того хлопчину. Вони не хочуть великого болю одразу, навіть з перспективою позбутися його зовсім. Вони віддають перевагу тривалому, але малому стражданню. Але кожна людина має витерпіти той біль, який Господь призначив для цієї людини, щоб привести її до себе, у Свою присутність. Якщо Бог нас справді любить, то Він нікого не звільнить аж до тих пір, поки Його робота не буде у нас завершена.

Я часто страждав, коли ми переїздили на нове місце і починав шукати роботу. "Чому, Господь, коли Ти вже визначив для мене заняття, знову змушуєш мене шукати? Чи Ти не міг би просто направити мене до відповідного місця без усієї цієї тяганини?" Але ж ні! Він не вказував мені роботу аж до тих пір, поки я не відкидав геть усі мої зусилля і трюки (ідолів), за допомогою яких я намагався забезпечити себе безпечною роботою. Бог має спочатку поставити нас у ситуацію, яка змусить нас відмовитись від власних зусиль і лише тоді Він дасть нам відповідь, яка є Він Сам. Ісус - відповідь, і від Нього надходить відповідь на будь-яке запитання. Маючи Його, нам потрібно дуже мало чогось іншого. Чи ви пам'ятаєте, що розбійникам, які висіли на хресті поруч з Ісусом, ламали ноги? Коли римляни розпинали кого-небудь, вони завжди пробивали гвіздками ноги і, якщо розп'ятий мав достатньо сили волі, щоб витерпіти сильний біль, він зависав на гвіздках, щоб уникнути задухи і так залишався живим довше. Людина, терплячи біль, може залишатися живою довший час.

Чи не так діють багато людей? Опираючись лише на власну силу волі, добиваючись лише того, що вони вважають своїми найкращими інтересами, вони можуть подовжити біль життя. Христос з іншого боку, не був переповнений власним "я", але поклав Свою волю до ніг люблячого Батька. І, якщо Батько послав Його на хрест, Христос упокорився Його волі, чекаючи виповнення і дякуючи Богу за звільнення, яке Він був певний того, неодмінно надійде. І Він воскрес з могили, перемігши смерть.

Ми теж маємо приходити до подібного місця у нашій житті, де наша воля скоряється перед волею Бога. Щоб прийти до цього, нам потрібна невеличка допомога, так само, як допомогли розбійникам потрапити на хрест. І лише, коли солдати бачили душєроздираюче видовище розп'ятого на хресті, який намагався продовжити своє життя, тільки тоді вони ламали людині ноги, щоб звільнити його від страждань. Поки в людині є сили, вона намагається боротися за життя, і інколи необхідне стороннє втручання, яке приносить визволення від страждань.

Чи є потреба в тім, щоб вам зламали ноги вашого егоїстичного життя? Чи ви маєте таку волю, що не можете відмовитися від такого життя самотужки? Чи вам потрібна стороння допомога, щоб припинити ваші страждання? Дух Святий зробить саме не через обставини і відношення з Ним. Як тільки ви припините боротьбу і приймете ту смерть, яку ці речі допомагають викликати, справжнє життя - життя Ісуса Христа - негайно розпочнеться у вас, тому що мета лійки полягає у наближенні до Нього.

То чому ж ви страждаєте? Тому що ви не один з багатьох, "яких кликали", але один з "небагатьох обраних"! Ви страждаєте тому, що Бог у своїй любові бачить вас, як дорогоцінного сина, якого Він бажає мати біля себе. Подумайте про це! Ви з мільйонів

людей були покликані, щоб пізнати Бога глибше. Для того, щоб це відбулося, вам слід покінчити з власним "я". Як тільки ви побачите Його славу. Ви виїдаєте Йому належне у кожній події, яка допомогла вам ближче підійти до Бога. Віддайтеся рухові в лійці, який поступово, але невпинно наближає вас до Нього!

Божий збиральний конвеєр

Сьогодні існує два домінуючі способи виховання у християнстві. Один - це людський метод, який схожий на формування. Цей процес відтворює об'єкти відповідно до заданої форми. Моделі можуть бути привабливими, але в них дуже мало відмінностей. Кожна наступна копія точнісінько схожа на попередню. Виховання може пробувати відтворювати людей по шаблону з використанням різних методів, які показали свою цінність з точки зору вихователя. Це може бути запам'ятовування Біблії напам'ять, свідоцтва, відповідний одяг, використання правильної мови і демонстрація прихованих талантів. Кінцевий результат скерований на відтворення вихователя. Школи євангелістів можуть намагатися випускати дублікати євангелістів, школи динамічних місій випускатимуть динамічних місіонерів. Церкви закидані програмами, які обіцяють відтворити у житті учнів те, що автор чи вчитель намагається з щедрот своїх до них донести.

Є також Божою форма виховання. Божий метод створення корисних людей полягає в індивідуальній указі на протязі певного часу. Уявіть собі два шматки глини у формі квадратів. Якщо один шматок глини побуває в руках 150 людей і їх попросити внести зміни, які тільки вони побажають, буде дуже цікаво спостерігати, як мінятиметься глина при переході з рук в руки. Деякі люди будуть її м'яти, повністю міняючи форму, інші внесуть ледь помітні відбитки пальцями, ще інші повернуть глині початкову форму. Коли шматок глини повернеться назад і його можна буде порівняти з іншим шматком глини, який не був у руках людей, то виникає запитання: чи може одна людина повторити у ньому всі ті зміни, які внесли люди у попередній шматок глини? Ніколи! Одна людина ніколи не зможе точно відтворити зусилля 150 людей, які внесли щось своє і оригінальне.

Справа відбувається подібним чином при Божому методі виховання. Нас ніколи не слід виховувати відповідно до зразка, щоб ми-швидко ставали як всі. Бог хоче, щоб ми всі були неповторно унікальними.

Уявіть собі будь-якого віруючого у вигляді глини у Божих руках. Він проносить глину по майстерні, де багато робітників. Деякі з них озброєні молотками, інші творять проблеми, інші спокушують, а інші тримають в руках бинти. Ми, мабуть, будемо здивовані, що навіть демонам і хворобам дозволено бути в цій майстерні. Бог тримає в руках шматок глини і викликає до дії певних людей і події. Лише ті, яким дозволено, можуть зробити крок уперед і внести зміни в глині. Інколи учасники атакують агресивно і образ глини стає спотвореним. Але іншого разу прихована краса починає струменіти з цього звичайного шматка глини. Через постійні дії, які відбуваються над нами, ми починаємо відчувати щось корисне і дуже красиве - у нас проступає досконале відображення Самого Великого Гончара. Він творить нас для Своєї слави, щоб виразити Себе через нас. Він створює нас для якоїсь особливо хорошої мети. В кінці Його зусиль ви, як Його творіння, по вінця наповнені життям і не можете гнівно дивитися на якусь подію чи людину, які наносили вам шкоду. Замість цього ви, як Його прекрасне творіння, славите одного єдиного Бога, і не бажаєте творити інших по вашій подобі, зле допомагаєте іншим упокоритися Божій руці і перетворитися у корисну, красиву і неповторну особистість відповідно до Його волі.

Цікаво згадати, як одному з найвизначніших місіонерів усіх часів, не радили займатися місіонерською роботою тому, що він не мав достатньої підготовки. Але він поїхав дозволяючи Богу зробити з нього те, що Він бажав. Зараз існує школа місіонерів, яка намагається випускати схожих на нього місіонерів. Але, на жаль, ще ніхто з її

випускників ще не досяг рівня того, в честь кого була заснована школа. Чому? Тому, що той місіонер дозволив Богові сформувати з себе, шматка сирої глини, корисного учня. Шедевр ніколи не може бути створений лише людськими руками.

Немає вищого покликання для віруючого, ніж дозволити Богові працювати у житті і підбадьорювати інших теж прийняти Бога. Ті, які розуміють потенціал шматка сирої глини, не повинні поспішати вкинути його у форму, яка відтворить те, що вони вважають важливим. Глину формує сам Бог і для цього потрібний час. Ті - справжні учні, які самі не формують, але готові вносити зміни в глину, так як їх кличе до цього Бог і саме для цього Бог їм дарує здібності. І коли надходить час, щоб у них самих були внесені зміни, то вони приймають їх з радістю, знаючи, що змінюються і розвиваються відповідно до Божої волі. Не розглядайте цей процес, як лише боротьбу з проблемами і стражданнями. Пам'ятайте про мету: Майстер створює з вас прекрасну особистість! Радійте з того, ким ви стаєте! Ви стаєте уособленнями Його краси і продуктивним учнем у Ньому.

"Тож і ми, мавши навколо себе велику таку хмару свідків, скиньмо всякий тягар та гріх, що облутує нас, та й біжим з терпеливістю до боротьби, яка перед нами, дивлячись на Ісуса, на Начальника і Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого" (Євр. 12:1-2).

Частина 2. Перешкоди на вузькому шляху

Ми проходимо через Божу лійку вузьким шляхом, який веде у Божу присутність і до вирішення наших дилем, коли усвідомлюємо, що немає надії здолати проблеми самотужки. Чим довше ми концентруємо на проблемі свої власні сили, тим більше задоволений наш ворог, який залишає нас у спокої. Однак, як тільки ми зрозуміємо, що звільнення може прийти лише від Бога і, що віруючий, котрий живе у Божій присутності, є "більше ніж переможець", тоді ворог починає ставити на вузькому шляху перешкоди, пробуючи повернути назад майбутнього переможця.

Виховуючи сотні віруючих у різних країнах і різних культурах, я відзначив, що є певна послідовність у виникненні перешкод, які ворог будує, щоб уповільнити просування до джерела, з якого черпають віруючі, перебуваючи біля трону нашого Отця Небесного.

Давайте розглянемо деякі найхарактерніші перешкоди.

Розділ 4. Страх

Страх відторгнення

Є багато людей, яким хочеться бути поблизу Бога і все ж вони цього бояться. Вони постійно живуть, уникаючи Бога. Хто з вас не хотів би щодня насолоджуватися у любові нашого Спасителя? Для багатьох страх від такої зустрічі виражений думкою: "Як тільки ми наблизимося до Бога, Він відмовиться від нас". Мотивація приблизно така: "Буде боляче, коли Господь відвернеться від мене, тому краще уникати Бога". Цей страх проявився в Адамові після того, як він згрішив, ("Я боявся... отже, я сховався") і знову у Петра ("Відійди від мене"). Звичайно є певна логіка такої поведінки, коли ми відвертаємося від людей, вони і поготів відвертаються від нас. Ми знаємо, що відвернулися від Бога, отже, міркуємо, і Він має покинути нас. Однак, Бог поводить по-Божому і про Нього не можна судити за людськими мірками. Милостивий Бог спонукає нас наблизитися у Його присутність. Він ніколи не відвернеться від нас, коли йдемо до Нього. Люди відвертаються від гомосексуалістів, блудниць, звідників, базік, п'яниць, гордих і праведних, проте Господь не відвертається. Милостивий Бог не мстить за грішну поведінку. Він бачить, що вінець Його творіння живе у соромі і співчуття наповняє Бога безмежним болем.

Коли Бог бачить вас у проблемах і стражданнях, Він гостро відчуває ваш біль. Але Він чекає і діє лише тоді, коли кінцева ціль досягнута і обставини привели вас у Його люблячі руки. Та втіха, яку ви відчуєте, умиротворить пам'ять про минулі складні події. Уявіть собі Божий глечик з вашим ім'ям на ньому, який щодня, коли ви страждаєте, наповнюється Божим співчуттям. Лише тоді, коли страждання змінять вас, цей повний глечик Божої ласки щедро проллється на вас.

Я часто бачив, як працює цей принцип у житті людей. Якось чоловік увійшов у мій офіс і оголосив, що я навряд чи зможу йому допомогти, тому що він невіруючий. Напруга на його обличчі свідчила, що він потрапив у самий вир проблем. Згодом він поділився своїм життям, сповненим фізичних, емоційних та інтелектуальних образ з боку його психопатичного батька. Той чоловік судив про Бога, як про свого земного батька, - нічого дивного, що він не збирався бути віруючим. Я сидів перед ним і мною заволділо відчуття, що Боже співчуття наповнило по вінця глечик з його іменем. Бог не потерпить більше страждань у житті цього чоловіка. Я сказав лише декілька найпростіших християнських істин і цього чоловіка затопили Боже співчуття і любов. Дорогий брат так настраждався, що не міг навіть висловити свої почуття, але я помітив, як сльоза покотилася по щоці. Невеличка сльоза, але це була остання крапля, яка переповнила Божий глечик і Його співчуття полилося через край. Страждання брата закінчилися. Проблеми допомогли і Богові, і тому чоловікові. Господь задовольнився зміною у житті цієї людини, але і чоловік став щасливий, одержавши від Бога нове життя. І все це стало можливим лише за умов існування страждань і проблем.

Ніколи не дозволяйте ворогові переконати вас у тім, що Бої вчинить з вами так само, як люди, коли ми наблизимося до Нього. Наш Бог - милосердний!

Страх повністю віддати себе

Багато написано про те, як віруючий має повністю довіритися Богу. Мені більше подобається слово віддатися Богові. Довіритися означає щось тимчасове, але дієслово віддатися означає визнати, що лише Бог може здійснити те, що для вас необхідне. Саме наше життя має приходити від Нього. Віддатися - це відношення душі і серця, а не тимчасовий акт тіла.

Люди бояться повної віддачі, якої буде вимагати від нас наближення до Бога. Люди страждають від того, що їм хочеться зберегти особливі речі, які вони залишили для себе і ховають від Бога. Певно, в минулому вони віддавали Богу якийсь гріх або довірялися у певній ситуації, але все здавалося незмінним. Це викликало почуття відчаю і висновки, що слід будувати життя власними зусиллями. Ті люди, які мають такий досвід, виходять з спотворених уявлень про те, у чому, власне, полягає цілковита покора перед Богом, бо вони асоціюють Його або з негайними втратами або з негайними здобутками.

Декілька років тому я зустрів дівчину, якій над усе хотілося проповідувати Бога. Але вона мала одну проблему: депресію. Я запитав її про декілька речей, наприклад: "Чи тобі подобається бути пригніченою?" "Чи ти відчуваєш яке-небудь задоволення від почуття приниження?" (Для багатьох любов означає ту симпатію і співчуття, які вони одержують від інших і вони не мають наміру жити інакше). Я попрохав її описати події, які викликали пригнічений стан. Потім я звернувся до питання гріха у її житті. На всі мої запитання вона відповідала чесно і чітко, і зовні не було причин для депресії.

Я поставив їй ще одне запитання: "Чи Христос любив свого Отця Небесного більше на Горі Переображення, де учні бачили Його славу, чи більше любив на Голгофському хресті, де Христос висів розп'ятим?"

Відповідь була правильною: "Він любив однаково в обох місцях". Я пояснив, що віддатися Богу в рівній мірі праведна дія і за поганих, і за хороших обставин. Це означає любити Бога серед печалі і радості, бо Він - Бог. Я потім сказав їй, щоб вона не зосереджувала всю свою увагу на депресії, розглядаючи її, як головне питання свого

життя. Господь, має стати усім у житті. Як тільки людина перестає турбуватися про свою уявну нездатність служити Богу, вона починає просто, без упередження, служити Христу. Це не трапляється за день, але переродження, без сумніву настає.

Ми повинні любити Бога однаково під час періодів найсуворіших випробувань, любити так само сильно, як ми любимо Його, коли життя наше просте і приємне. Є багато віруючих, які бажали б віддатися Господу, щоб мати постійне благословення, але коли події набувають неприємного забарвлення, вони хапають назад контроль над своїм життям, щоб спробувати справитися з ним самотужки. Вони відмовляються чекати допомоги від Ісуса.

Але погляньмо на відношення Йова. Він вирішив стояти міцно навіть серед найтяжчих обставин, подій і проблем. "Чи ж ми будемо приймати від Бога добре, а злого не приймемо". (Йов 2:10). Щоб там не було, він не хотів похитнутися у вірі.

Коли настає очевидна біда і ви вирішите прийняти її від Бога, не чекайте допомоги від інших. Пам'ятайте, що навіть дружина не підтримала Йова. Не чекайте заспокоєння від інших, єдину втіху майте від Бога. Ви повинні навчитися нести свій хрест з любов'ю і відмовитися від себе і лише це буде означати повну покору. Любов дозволить вам мати мир навіть серед таких випробувань, які випали на долю Йова.

Якщо ви вибрали хрест, ви обираєте Господом Ісуса Христа. Якщо ви тренуєтесь в упокоренні свого ества перед Богом, щоб Він вам не дав, ви матимете щастя і це буде відбуватися зовсім легко, з великою впевненістю і силою. В інші часи ви змушені боротися з неміччю, але запам'ятайте найважливіше в цім те, що ви насправді віддаєтесь у Божу волю. В немочах чи силі, але ставлення до Бога має бути сердечною вдячністю за все те, що Він дарує нам.

Я вірю, що віруючий не бачить ні хороших, ні поганих подій - він бачить лише Бога. Наш ворог працює над тим, щоб довести нас до крайніх проявів гордощів чи заперечення свого "я". Інколи ми тяжко працюємо над тим, щоб змилостивити своїх ближніх, але іншим часом говоримо: "Яка кому справа?" і опускаємося до потворного вираження нашої плоті, одночасно гордо демонструючи інші досягнення егоїстичного життя. Духовно віддана людина однаково реагує на похвалу і прокльони, немочі і силу, свободу і ув'язнення, солодке і гірке, біль і здоров'я, спокусу і поразку, втому і радість, непевність і на певний план, як людина, що має Бога центром своєї свідомості, і живе для Бога, Який є над усе земне. Він не дозволяє відхилитися від курсу навіть на хвилину. Відданість Богу не вимагає великої сили, але означає покладатися на велику силу Божу і жити щодня, усвідомлюючи і переживаючи Його присутність.

Страх бути губкою

Ворог переконав багатьох, що повна відданість Богові означає дозвіл іншим людям зловживати ним і вносити страждання у життя віруючого. Сатані вдається досягти свого, бо ще мало християн справді пізнали те благословення, яке проливається на них, коли вони страждають від насилля жорстокості світу, приймаючи на себе роль губки.

Роль губку - поглинати. Замість того, щоб дозволити прояву гніву, фрустрації чи гіркоти відбитися від вас і вразити когось іншого, віруючий приймає їх на себе і зупиняє па собі розвиток цих негативних явищ. Гнів схожий на м'яч у тенісному матчі. Поки опоненти здатні обмінюватися ударами, швидкість м'яча наростає аж до моменту, коли хтось не схибить. Одна річ, коли егоїстичні особистості обмінюються ударами, але у християнському житті немає переможців, є лише ситуації "програв-програв" і "програв-виграв". Коли у суперечці віруючий на прояв плоті відповідає плотським, тоді він "програв-програв"! Але, коли віруючий поглинає, потворний прояв на себе, як губка, то процес обміну ударами припиняється. Світська думка констатує програш, але, насправді, віруючий виграє: він обирає програш на землі заради виграшу у Божому царстві. Саме таким чином Ісус Христос прийняв на себе смерть, яку заслуговувало людство, але, тим

самим, здобув назавжди багатство, владу, честь і славу. Зовні Він у програші, бо Його розіп'яли, але у Божому царстві Ісус Христос здобув повну перемогу!

Чи ви хочете покінчити з конфліктом у вашому домі, з тертям у стосунках з іншими людьми, з болем вашого серця? Тоді просто станьте губкою. На протязі дня поглиняйте, гасячи в собі тілесні прояви людей навколо вас і бережіть прояви Божого миру.

Бути губкою - благословенне життя, яке наповняє вас силою і зміцнює характер. "Коли пас лихословлять, ми благословляємо; як нас переслідують, ми терпимо: ми стали, як сміття і є для світу, аж досі ми всім, як ті викидки!" (1 Кор. 4:12-13). Павло був чоловіком великої сили, бо він був губкою для навколишнього світу.

Є три підходи, щоб розглянути повеління любити. Перший законодавчий підхід вчить, по суті, що маємо любити, бо Бог покарає! Другий підхід виходить з прагнення бути щасливим через покору тому, що говориться у Святому Писанні, тобто любові до ближнього, як до себе самого. Третій і найвищий підхід виходить від Христа і спонукає вас любити ворога свого. Перший шлях - добрий, другий - відмінний, але третій - це шлях до Божої досконалості. Це шлях, на якому ми приймаємо на себе роль губки і заперечуємо своє "я", а не Бога у собі.

Якось прийшов чоловік з сімейними запитаннями. Його дружина, як він розповів, завжди говорила образливі слова. Той чоловік був зовні таким сильним, що, здавалось, навіював страх. Він розповів про декілька небезпечних ситуацій у своєму житті, і як його рішучість і сила дозволили йому перемогти. Я був по-справжньому вражений, коли почув про усі ті небезпечні речі, бо, коли б я був на його місці, я не зміг би себе так повести. Він здавався по-справжньому хоробрим чоловіком. І все ж, коли він закінчив, я відповів йому прямо на запитання, назвавши його слабаком. Він майже випав з крісла від несподіванки, і, нахилившись уперед, вигукнув: "Поясність!" Я пояснив, що ніколи не прийняв би участі у його небезпечних вправах, додавши, що справжнє випробування мужності полягає в іншому. Суть в тім, до якої міри ми можемо бути губкою? Було по-справжньому боляче слухати фізично сильного чоловіка, який жалівся на дрібниці, сказані дружиною в не зовсім приємній для нього манері, і ставив питання про розлучення лише через свою нездатність пробачати. Хоча зовні це був справжній атлет, але, всередині, він залишався слабким.

Скільки сімей могли негайно змінитися, коли б чоловік або дружина погодилися стати губкою. Нездатність поступитися приводить до розвитку багатьох гірких проблем у сім'ях. Чоловік може лягати спати, і, якщо дружина сказала щось образливе до нього, він може покарати її тим, що не буде з нею розмовляти. Вона може покарати його тим, що не дозволить йому торкатися до себе. Він у свою чергу знайде інші способи покарати її і так далі, і далі по спіралі вниз, яка так часто завершується розлученням. Найсумніша річ, що один з них міг би зупинити це падіння, просто прийнявши на себе образу, і повернути її любов'ю.

Кожна негативна ситуація показує більше ваше серце, а не того, хто вас образив. Чи ви кохаєте свою дружину так, як Господь вам повелів, чи ви її кохаєте, якщо... Чи ви поважаєте свого чоловіка так, як говорить про це Біблія, чи ви будете його поважати лише, коли... Ті "якщо" у вашому житті показують слабості у вас і їх потрібно позбутися перед тим., як Господь побачить потребу змінити вашого чоловіка чи дружину.

Ми можемо досягти багатого духовного життя через стан "програв-виграв", не боячись поступитися у світі. Відкиньте цю перешкоду з свого шляху, наближайтесь до Бога. Разом з повелінням відмовитися від свого "я" Бог дасть і необхідну силу, як це здійснити.

Коли я переконую людину, яка розгнівалася лише від чогось зробленого чи сказаного стосовно неї, я люблю запитувати: "Ви ображені?" І тоді продовжую, що радий цьому факту і сподіваюсь, що у майбутньому вас і далі будуть ображати. Образи - характерне явище у християнському житті і тоді, коли нахабство інших перестане вас турбувати, тоді ви дізнаєтесь, що живете покірним життям. Ісус міг образитися на усіх

людей в той день, коли Його розпинали, і все ж Він віддав цим жорстоким людям усе своє життя. Якщо ми приймемо образи від інших, Ми зможемо віддати ним бідним людям наше життя. Ми помираємо для того, щоб вони могли жиги (2 Кор. 4:10-12).

Коли нас зневажають, ми маємо два обов'язки: перше, прийняти образу з прощенням; друге, допомогти тій людині, що вас ображає, вийти з стану, коли їй хочеться образити інших.

Чи ви б хотіли, щоб була надрукована книга, де у алфавітному порядку були б занесені імена людей і ті негативні заяви, які ви зробили на їх адресу? Звичайно ж ні! Ніхто не хотів би цього! Навпаки, ви б негайно захотіли знищити таку книгу! Коли ви чуєте щось негативне про себе, заради себе і тієї людини, що говорила, негайно знищить цю інформацію і не дозвольте їй вплинути на ваші стосунки. Ви маєте згадати, що теж винні у схожому гріху.

У кожній негативній сутичці є завжди чому повчитися не лише тому, хто ображає і гнівається, але і для нас, принижених. Чи можете пробачити, любити і підбадьорювати так, як це робив Ісус Христос, коли Його зневажали? Серце тій людині, що ображає вас, - очевидне, але ваша відповідь показує стан вашого серця. Чи ви відповідаєте по духу,

чи по плоті? Якщо відповідаєте по плоті, то продовжуватимете одержувати образи до тих пір, поки відповіді по плоті не змусять вас через страждання повернутися до більш духовного життя, у якому вас образити буде неможливо.

Я часто думав, як було б чудово відвідати церкву, де над входом міг бути плакат: "Ця церква складається з віруючих, яких неможливо образити". Мене часто турбує те, що керівництво церкви напружено слідкує один за одним, чекаючи, коли проявляться певні недоліки, які підтвердять їх власні емоційні спостереження. Вони критично розглядають, як витрачаються гроші, на якому автомобілі хто їздить, який одяг носять і навіть загальну площу приміщень, і так далі до тих пір, поки не підніметься загальне незадоволення усіх. Ці речі не мають право на існування!

Якщо ми серйозно сприймемо те, що християнське життя - це кожна мить, проведена у мирі, тоді ми зможемо сприймати образу лише першу мить. Легко прощати першу і єдину образу, але скільки серед нас таких, які городять гори, щоб довести, що певна людина нікчемна і її треба прибрати. Приймаючи на себе образу у зародку, ми навчимося прощати сім разів по сімдесят!

Страх слабості

Багато думають, що занадто слабкі, щоб увійти у Божу присутність. Вони переконали самих себе, що це щастя зарезервоване для сильніших. Однак, слабкість ще ніколи не була перешкодою у досягненні щастя.

Коли Ізраїль ішов через пустиню, щоранку різноманітна група євреїв збирала манну небесну: були серед них молоді і сильні, але інші - старі, овдовілі або слабкі. Коли сильні збирали багато, наступного ранку вони не знаходили надлишку. Слабкі ж, навіть зібравши мало, виявляли манну по потребі. І до сильних, і до слабких Бог відносився без упередженості. Так само і з віруючими, які щодня збирають справжню манну (Ісуса), яка надходить до них з небес. Сильні люди не можуть зібрати більше слабких і міцних. І знову ж Бог не має ні до кого упередженості. І повніше життя у Синові можливе навіть для найслабших, які, насправді, найбільш готові до життя у присутності нашого Спаси. Найчастіше, маючи силу, ми духовно лінуємося і втрачаємо розуміння необхідності постійного перебування у Ньому.

Ворог переконав багатьох, що вони не можуть мати особистих стосунків з Господом. Цей обман можливий лише з-за неправильного розуміння глибини таких стосунків. Віруючі можуть думати, що Богові потрібні монастирські молитви і релігійні обряди, евангелізація у далеких країнах досягнення стану ідеальності. За такого розуміння

лише дуже небагато людей можуть відповідати вимогам. Боже визначення духовно глибокого життя не тяжке, але таке щоб кожної миті той, хто живе у Господі, міг духом спілкуватися з Богом. Це життя у мирі з Господом схоже на стосунки виноградної гілки з виноградною лозою. Можливо така гілка і не буде відчувати щось особливе, але лоза дасть спокійно і впевнено увесь необхідний сік, щоб вирости багаті грона. Поглянувши на виноград, ми бачимо нерозривну єдність усіх галузок з лозою і це не тільки можливо, але її найприродніший спосіб спільного життя. Хіба не більш штучно було б для виноградної галузки жити відрізаною, не маючи життєдайного соку, який надходить з виноградної лози? Тому саме таке духовне життя цілком можливе і найкраще навіть для найслабкіших людей.

Тіло Христове в усі часи страждало від постійного порівняння одного члена з іншим. Люди дивляться на одну особу, яка постійно хвалиться здійсненням за тиждень, і приходять до висновку, що ніколи не зможуть бути ефективними або корисними для Бога. Тоді церква має справу з багатьма, які відчують себе занадто слабкими, непідготовленими і надто переможеними, щоб увійти у глибокі стосунки з Богом.

Повинно бути ясно, що необхідне дія благословенного життя в непорушній єдності з Господом. Це не вищий інтелект, здібності чи влада, але необхідна певна якість серця, яку легко впізнати. Кожний віруючий у відповідь на запитання "Чи ти любиш Його?" відповідає "Так!", бо він володіє усім необхідним для глибоких стосунків з Богом. Ми повинні зрозуміти одну просту істину, яку увесь час ворог намагається задушити і приховати від нас. Оскільки Бог віддав свого Сина, щоб мати нас через Нього, тоді для нас не має нічого легшого, ніж просто увійти у постійну присутність і радість спілкування з Ісусом Христом. Немає нічого легшого від цього, тому що Батько вільно дає усім, навіть найслабшим з нас!

Ніколи не дозволяйте ворогові переконати нас, що ми не підходимо для життя у Божій присутності, що це благословення для когось, а не для нас. Виконуйте повеління Боже входити хоробро. Чому нам велено шукати Його? Тому що Його можна знайти! Він зробив так, щоб кожний віруючий міг знайти Його. "І будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем (Єр. 29:13). "За Тебе промовило серце моє: "Шукайте Мого лиця!" (Пс. 27:8). Ми почули повеління, проблеми ведуть нас до Нього і ми вільні підкорятися. Ми будемо шукати Господа, якого можна знайти.

Страх сам по собі

Ми продовжуємо досліджувати перешкоди і обмани, розсіяні у нас на шляху до Божої присутності, перемагаємо їх, і тоді ворог вдається до свого козирного засобу - страху. Цікаво відзначити, що у Писанні є два домінуючі повчання, які стосуються страху. Перше повеліває нам боятися Бога: "Хто боїться Господа, прославляйте Його" (Пс. 22:24). "Початок премудрости - страх перед Господом, - добрий розум у тих, хто виконує це, Його слава навіки стоїть!" (Пс. 111:10). "Приязнь Господня до тих, хто боїться Його, і Свій заповіт Він звістить їм." (Пс. 25:14). "Ось око Господнє на тих, хто боїться Його, хто надію на милість Його покладає" (Пс. 33:18). Перше повчання - це основа для другого, яке стосується страху. "Ось, Господь, Бог твій, віддає тобі цей Край. Увійди, заволодій, як говорив був тобі Господь, Бог батьків твоїх. Не бійся і не лякайся!" (Повт. Зак. 1:21). "І сказав я до вас: "Не лякайтеся й не бійтеся їх" (Повт. Зак. 1:29). "І сказав Господь до мене: "Не бійтеся його, і весь народ його та край його, і зробиш йому, як зробив ти Сигонові, цареві амереян" (Повт. Зак. 3:2).

Наш Бог - ревнивий! Ми не повинні мати інших богів, а лише Його. Одна з характерних відмінностей фальшивих богів полягає в тому, що вони приносять страх, без якого віруючі швидко б втратили інтерес і пішли своїм шляхом.

Просто з'ясувати, коли люди поклоняються з страху. Люди дозволяють грошам керувати ними і їх віра не в Бога, а в здобуття грошей. Інші з острахом наближаються до

начальства, прикриваючи свої сподівання (реалізовані чи нереалізовані) на тих, хто стоїть при владі. Деякі бояться, бо поклоняються діям інших людей. Список можна продовжувати. Але дуже важливо зрозуміти повеління для нас: *нічого і нікого не боятися, за винятком Бога.*

Страх зарезервований як одна з найвищих форм поклоніння. Сатана виставляє себе богом цього світу і вимагає страху від своїх послідовників. Однак, нам слід боятися лише одного істинного Бога, Батька нашого, Господа Ісуса Христа. Лише Він один вартий страху людства. Відати страх перед таким богом, як сатана, означає поклонятися йому. Але поклонятися сатані - гріх! Ми маємо пам'ятати, що поклоніння єдиному і справжньому Господу звільняє нас від будь-якого страху: перед сатаною, людьми чи обставинами. "І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло ваше занепасти в геєнні" (Мат. 10:28).

Ви бачите, чому ворог любить викликати страх у Божих людей. Діючи так, він хоче довести, що він більше ніж грішний янгол, переможений ворог і рикаючий лев без зубів. За допомогою страху сатана здобуває поклоніння, яке зарезервоване лише для Бога і знову пробує підняти себе до рівного Богу.

Коли Ісус був у пустелі, сатана спокушав Його: "Це все Тобі дам. якщо впадеш і мені Ти поклонишся!" (Мат. 4:9). Слово "поклонятися" означає "віддавати увагу кому-небудь". Сатана просто говорив: "Віддай мені Твою увагу!" Але Ісус відмовився, заявивши: "Відійди, сатано! Бо ж написано: Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!" (Мат. 4:10). Лише Бог може володіти нашою увагою.

На жаль, є багато віруючих, які віддають сатані занадто багато уваги, не мінає і дня, щоб вони не були охоплені страхом перед сатаною, розглядаючи його обман і підступи. Часто про ворога такі християни говорять більше, ніж про самого Господа Ісуса Христа. Вони піддалися хоча і не свідомо, ворогові і страхом своїм почали йому поклонятися, але вони глибоко помиляються, бо влада сатани не може ні в найменшій мірі порівнятися з владою нашого Бога.

Дуже часто боротьба між добром і злом зображується у вигляді даоцистського символу - чорно-білого невеличкого кола. Кольори розташовані так, ніби змагаються один з одним, але у тім місці, де починає здобувати перемогу чорний колір, білий відступає і навпаки. Деякі віруючі розглядають землю і небеса пов'язаними схожою боротьбою між силами темряви і світла. Однак, це не так. "І життя було в Нім, а життя було Світлом людей. А Світло у темряві світить і темрява *не обгорнула його*" (Ів. 1:4-5, виділення автора). Світло і темрява не можуть боротися на рівних. Темрява повинна завжди поступитися світлу. Темрява ніколи не оволодіє світлом, вона лише наступає там, де світло відходить назад, дозволяючи темряві зайняти його місце. Світло, навпаки, може знищити темряву і змусити її відступати на шляху світла. Людям ще треба винайти "темні промені", які були б протилежними світлу і могли проникати при яскравому денному сяйві темними променями. Не існує такого явища, яке могло б кинути тінь на світло, тому темрява не має сили чи захисту перед світлом. Коли я стану на вершині пагорба у найтемнішу безмісячну і беззоряну ніч, я все ж можу розсіяти темряву за допомогою дешевого ліхтарика. Простір темряви повинен поступитися перед світлом навіть найдешевшого ліхтарика, не маючи сили перемогти його.

На що було б схоже наше життя без світанку, який негайно витісняє темряву і дозволяє наступити безпеці і продуктивній праці дня? Боже світло повинне горіти щодня у наших душах, розсіваючи всю темряву, яка виказує себе у вигляді страху та інших перешкод. Нам немає потреби читати томи для того, щоб зрозуміти сутність темряви і її влади. Єдине, що потрібно зробити, - це зрозуміти необхідність присутності Божого світла у наших серцях. Ніяка кількість демонічної роботи не встоїть проти Божого світла! Усі тіні мають зникнути і звільнити простір для Божої слави.

Так само, як світло безмірно сильніше від темряви, так і Божа влада безкінечно сильніша від підступів ворога. Ми знаємо, що темрява буде діяти лише там, де Бог

допустить. Важливо, щоб ми сфокусували себе на Божому світлі, яке має посилюватися у наших душах, щоб витіснити будь-які прояви темряви, що можуть ховатися у найдальших куточках ества.

Сатана мав питатися дозволу, щоб зробити щось з Йовом. Про це промовляє Христос, звертаючись до Петра: "Симоне, Симоне, - ось сатана жадав вас, щоб вас пересіяти, мов ту пшеницю. Я ж молився за тебе, щоб не зменшилася віра твоя; ти ж колись, як навернешся, зміцни браттю свою" (Лк. 22:31-32). Петро, як і всі ми, був би приречений без великого Світла, яким є Христос. Без усякого сумніву ми повинні бути насторожі проти підступів ворога, але набагато важливіше мати у серці знання про неосяжну велич нашого Бога, якому ми поклоняємося у страху і любові.

Молода жінка, яка тяжко переживала від безглузлого конфлікту зі своїм чоловіком, розповіла мені про почуття страху, яке вона завжди переживала, опускаючись у цокольний поверх свого будинку. Я попросив її, опустившись у кімнату, відкрити Біблію і прочитати наступне: "Він же промовив до них: "Я бачив того сатану, що з неба спадав, немов блискавка" (Лк. 10:18). "Зодягніться у повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитроців диявольських (Еф. 6:11). "То ж підкоріться Богові та спротивляйтеся дияволу, - то й утече він від вас" (Як. 4:7).

"Господь буде картати тебе, сатано..." (Зах. 3:2). Я також запропонував їй наказати усім демонічним силам покинути будинок іменем Господа Ісуса Христа. Я попередив її, якщо вона відчує ще більший страх після того, як накаже сатані покинути дім, для неї буде важливо не втікати, тому то страх - остання зброя сатани, яку він застосовує, щоб перемогти віруючого. Тому наш страх не є свідомством сили ворога, але лише доказом того, що він не має права залишатися. Метою цієї вправи, я сказав їй, є не те, щоб вона бігала по будинку, відчиняючи дверцята усіх шаф і заглядаючи навіть під ліжка у пошуках демонів, але в тім, щоб вона визнала владу і силу Божого світла.

Наступної неділі вона повернулася до мого офісу дуже піднесена від того, що трапилося. Вона зайшла до цокольної кімнати будинку, тримаючи на руках новонароджену дитину. Коли вона почала читати Біблію, її огорнув страх. Тоді вона повеліла ворогу покинути будинок і страх став таким великим, що вона впала на коліна. Вона згадала, що страх є доказом того, що ворог втрачає владу і робить останню спробу залишитися, тому вона міцно опиралася на перемогу, яка була вже здобута кров'ю Христа і тому ще раз наказала ворогу покинути будинок. І в ту ж мить вона відчула, як почуття миру наповнило кімнату.

Вона сказала, що оскільки все сталося так добре, вона вийшла на ганок і повеліла сатані ніколи не входити до будинку знову разом з її чоловіком. Щось дуже цікаве відбулося того вечора у її сім'ї. Чоловік вперше зайшов у будинок, не лаючись і не сперечаючись з нею. Оскільки йому все ж хотілося полаятися, він хотів, щоб дружина вийшла з будинку і сіла в автомобіль. Дружина відмовилася і тоді чоловік змушений був зайти в будинок. Але у нього вдома пропав войовничий запал. "А Бог миру потопче незабаром сатану під ваші ноги. Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде з вами" (Рим. 16:20).

Щасливі ті, хто не довіряють собі, не покладаються на плоть свою, але довіряються Світлу, нашому Господеві, який переміг темряву. Ми без сумніву не можемо рівнятися з ворогом, але, однак, і він не може рівнятися з Світлом, яке живе всередині нас. "Але ви - вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої, щоб звіщали вас із темряви до дивного світла Свого" (1 Петр. 2:9, виділення автора).

Розділ 5. Неправильні визначення

Існує багато віруючих, які прагнуть знайти духовні реалії у своєму житті і ніколи не знаходять їх. Вони щирі і завжди переповнені енергією здійснювати проекти. Чому ж не всі віруючі можуть знайти те, що належить їм по праву у Христі? Відповідь часто

прихована у неправильному визначенні того, що шукають. Уявлення віруючими того, що вони шукають і Боже визначення того, що Він дає, не завжди співпадають. Часто віруючі шукають те, що Бог не мав наміру дати. Вони самі (або хтось для них) неправильно визначили, що означає бути духовним і приємним для Бога, близьким до Бога, бути одним цілим з братами і сестрами у Богові або мати певність у тому, що віруючий дійсно потрапить на небеса.

Уявіть, у вас фінансові проблеми і вам говорять, що на подвір'ї є золото Але ви його ніколи не бачили. Ви запитуєте: "Яке золото?" Хтось жартома каже, що телеграфний стовп - золотий! Ви йдете на подвір'я і починаєте придивлятися до телеграфних стовпів, міркуючи, як відпилити шматочок. Але жарт згодом викривається і ви опиняєтесь у жахливій ситуації, коли стара проблема не вирішена, а ви маєте ще й нову.

Вибір неправильного визначення призводить до великих страждань у житті багатьох людей. В сім'ї і дружина, і чоловік мають свій власний тлумачний словник життєвих понять. Скажімо слово *чистий* для мене означає чисту доріжку з однієї кімнати до іншої. Але коли ми поглянемо на визначення слова *чистий* з точки зору дружини, то можемо з подивом з'ясувати наступне: *непорочний, протилежний від мого чоловіка*. Як бачите, існує велика різниця у розумінні одного і того ж слова .

Визначення слова *любов* у моєму словнику буде: *постійні обійми, поцілунки і всілякі прояви почуття*, у той же час визначення слова *любов*, з точки зору моєї дружини, буде *робити добро іншим, наприклад: прибирати у будинку, прати і готувати страву*. Різниця у визначенні поняті, може привести до значних розбіжностей. Я можу сказати своїй дружині: "Ти мене не любиш! (тобто, я хочу, щоб вона проявляла емоційніше свої почуття), її відповідь буде: "Ти не любиш мене! (тобто, вона хоче, щоб я більше допомагав їй вдома). Правда, певно, буде в тім, що ми обоє любимо один одного у тому визначенні, як це розуміємо, але вся проблема в тім, що ми не зовсім любимо один одного з точки зору визначення один одного. Ми просто не зрозуміли, що інший має на увазі, коли хоче любити по-своєму чи одержувати любов від іншого.

Ми вже пересвідчилися, як багато безглузвих конфліктів можуть виникати в сім'ях через неспівпадаючі означення. Конфлікти можуть заходити так далеко, що партнери вирішують, що інша половина не може якось змінитися.

Відносини цих людей, з іншого боку, теж можуть формуватися викривлено. Візьмемо, наприклад, чоловіка, дуже любить висоту і насолоджується краєвидом, що відкривається з даху хмарочосу Емпайр Стейт Білдінг у Нью-Йорку. Йому протистоїть дуже аналітична і незворушна дружина, яка боїться висоти. Якби той чоловік надумав зробити поступку своїй дружині і опустився на три поверхи нижче, чи був би він близько до неї? Звичайно, ні! Хоча чоловік став ближче, вона навряд чи зможе оцінити його подвиг. Вона прокоментує: "Я тебе не бачу!" І тоді чоловік, зрозумівши, що його добрий жест не оцінили, вирішує за краще повернутися на дах хмарочосу, звідки він насолоджувався краєвидом. У свою чергу, з великим стресом і страхом його дружина піднімається на три поверхи угору і махає чоловікові, сподіваючись, що він оцінить її титанічні зусилля. Але його відповіді "Я тебе не бачу" достатньо для неї, щоб зрозуміти, що краще опуститися нижче, у свою комфортну зону, на землю. Вони не наблизилися один до одною і, навіть гірше, їхні спроби були даремними.

Якби тільки ми могли розуміти визначення наших близьких у сприйнятті життя, тоді б ми могли підтримати їх зусилля. Однак, як рідко це буває!

Якщо ми належимо до церкви, нареченої Христа, чи не логічно думати, що Він має словника, де записані всі визначення, які стосуються до нашого спільного життя. Цей словник подарований нам у Святому Письмі. Ми також маємо свої сердечні словники, які відображають наші відносини з Ним. Постає запитання, чи співпадають Його та наші визначення? Якщо ні, ми будемо жити дуже невиповненим життям, від якого не матимемо втіху. Нам буде здаватися, що ми повні невдахи у житті і зовсім не гідні Божої слави.

Я хотів би провести з віруючими, які відчують себе переможеними, тест на духовне сприйняття. Дайте, будь ласка, відповіді на наступні запитання:

Чи ви упевнені, що Господь вас чує?

Як вам відомо, що ви знаходитесь поблизу Бога?

Як вам відомо, що ви становитеся духовнішими?

Чи ви певні, що Бог приймає вас?

Як вам відомо, що Господь задоволений вами?

Як вам відомо, що ви вільні від гріха?

Як вам відомо, що ваше життя щось варте для Бога?

Як вам відомо, що ви святій?

Що таке багате життя?

Що ви повинні робити для того, щоб одержати винагороду?

Мало людей пройдуть тест. Чому більшість віруючих, маючи Божі визначення (Біблію), все ж не вірять у них? Вони продовжують шукати Божі цінності, використовуючи свої неправильні визначення. Одним з прикладів може бути запитання: "Як вам відомо, що ви перебуваєте поблизу Бога?" Відповіді на це запитання часто показують відношення або відчуття близькості до Бога. Але Бог вже дав відповідь на це запитання у Псалмі 139, де сказано, що немає місця, де можна було б сховатися від Нього - ми завжди знаходимося близько від Нього! Близькість не повинна приводити до виникнення відчуттів, тому що сприймається вірою, а не очима. Ми знаходимося поблизу від Бога тому, що Він так говорить, бо ми віримо, і зовсім не тому, що ми обов'язково маємо відчувати Бога нашими органами. Ми блукаємо, продовжуючи шукати те, що вже маємо. Я зустрів чоловіка, котрий вірив, що його кімната - це єдине місце на планеті, де є кисень. Відвідуючи мій офіс, він перебував у безумному і сердитому стані: у моєму офісі немає кисню, а через мене він змушений покинути повну киснем кімнату. Яка розпачлива картина бачити людину, яка задихається і шукає повітря у кімнаті, де його повноповнісінько. І все це тому, що він повірив брехливому голосу, що у кімнаті, де повно кисню, він має відчувати якісь особливі відчуття. Але йому лише слід було відкинути фальшиві переконання, зупинитися, відпочити і глибоко вдихнути повітря.

Такі віруючі продовжують помилково шукати близькості до Бога, не знаючи, що вже мають Христа, а значить перебувають поблизу Бога! Чи є хто-небудь ближчий до Бога, ніж Ісус Христос? Віруючому не слід далі продовжувати шукати, але краще розпочати життя поруч з Богом! Можливо, віруючий не буде нічого відчувати фізично, але віра – це не відчуття. Коли віруючий трохи відпочине і вдихне на повні груди Господа, він негайно зрозуміє, що завжди мав Того, кого так довго шукав. "У Нім ми живемо і рухаємося, і існуємо" (Дії 17:28).

Помилкове визначення може сильно заважати у християнському житті, спотворюючи розуміння того, що таке християнська покора. Щоб пролити світло на це питання, корисно дослідити, що не є християнською покорою. По-перше, упокорене життя не означає уживатися з усіма. Хоча ми маємо повеління любити усіх ближніх, те, як ми цю любов сприймаємо, не досить чітко вказує чи ми любимо тілесно, чи духовно. Християни інколи думають, що рівень їх духовної зрілості якимось тонко вимірюється реакцією інших. Тобто, якщо люди, яких вони люблять, реагують позитивно, тоді християнин вважає, що він духовно розвинутий. І навпаки, негативні відгуки свідчать про духовну незрілість. Багато християн страждають від самобичування та осудження інших, якщо вони не мають добрих відносин з батьками, друзями, сусідами чи колегами по роботі. Однак, Ісус ясно вчив, що люди ненавидять Його, вони будуть ненавидіти нас, і що Він приніс меч, щоб поділити світ і навіть сім'ї розпадуться через Нього. "І видань па смерть брат брата і батько - дитину" (Мат. 10:21). Ці слова не для того, щоб виправдати тілесну поведінку віруючих, але підкреслити ще раз, що християн переслідуватимуть, не

любитимуть, ображатимуть, і навіть звинувачуватимуть нізащо. Павло запитує, чи може світло і темрява змішатися? Деякі люди у темряві своїй шукають світло і їх ми направимо до правди. Але інші люди люблять темряву і ненавидять тих, хто живе у світлі, і інколи, так буває, що це члени вашої сім'ї.

Деякі віруючі думають, що християни мають стерегтися того, щоб хтось не подумав погано про них, оскільки на їх думку, це буде ознакою хиб у їхньому житті. Ісус вказав на протилежне "Горе вам, як усі люди про вас говоритимуть добре, то так само чинили фальшивим пророкам батьки їх" (Лук. 6:26).

Навіть, коли ми не уживаємося з іншими віруючими, ми не обов'язково живемо тілесно, егоїстично і гріховно. Також звідси не випливає, що ми не можемо проповідувати. Джон Веслі виріс до величі у Богові, але просто не міг уживатися з власною дружиною, бо вона відмовилася жити у Божій гармонії. Він не припинив любити її, але й не взяв на себе всю вину. Він також не припинив проповідувати.

В одному випадку, коли я проводив семінар з питань гармонійного християнського життя, один пастир настійливо звертав мою увагу на усі дрібні доктринальні питання, які були для нього важливі, і до яких я, можливо не поставився належним чином під час навчання. Тому він не був певний, що йому слід продовжувати відвідувати заняття. Я просто відповів йому, що зрозумів його зауваження і причини, чому він не може відвідувати семінар. Я також сказав, що конференція не була призначена для усіх. Не потрібно приходити тим, хто відчуває себе впевненим переможцем, семінар призначений для тих, хто бореться. Тоді пастор звинуватив мене у зверхності і небажання сперечатися з питань наших незначних розбіжностей.

Один брат з Англії говорив про потребу глибшого життя у Христі і після цього до нього підійшов незадоволений слухач, який вимагав з'ясувати позицію брата. Брат слухав, які заперечення приводяться проти його точки зору, а потім запитав: "Вибачте, а що ви сказали про Ісуса Христа?" Прискіпливий слухач гостро відповів, що він не говорив про Ісуса Христа, а про поклик у житті і продовжив свою звинувачувальну промову. Мій товариш терпляче слухав і нарешті сказав знову: "Вибачте, а що ви сказали про Ісуса Христа?" Зовсім розлючений слухач вигукнув: "Я не говорив про Ісуса Христа. Я намагаюся обговорити поклик у житті!" Тоді брат сказав: "Я більш не можу говорити з вами, бо я хочу обговорювати справді важливі речі... про Ісуса".

Річ у тім, що більш глибоке духовне життя може приводити до конфлікту з іншими. У кожному випадку, ми повинні залишатися заглибленими у Божу любов. Той, хто не любить, повстає проти Бога у Його царстві. Але ми не повинні збочити з правдивого шляху через тих, хто не хоче йти з нами.

Коли деякі члени сім'ї, колеги по роботі чи члени церкви говорять зле про нас, вони, насправді, хвалять нас, бо їх поведінка стає очевидно у плоті: незадоволеною, контролюючою і гіркою.

По-друге, упокорене життя не означає, що ми ніколи не робимо помилок. Помиляються навіть найдуховніші і найвірніші християни.

Мій дідусь у різні часи вирощував овець і свиней. Цікаво відзначити, що часто після дощу овечки, з нерозумності своєї, опинялися посеред поля по черево у багні. Вони не могли навіть витягти ноги, тому негайно починали мекати на допомогу. З іншого боку, коли свиней випускали пастися, потрапивши в подібну ситуацію, вони купалися у багні і всіляко протестували при спробах вигнати з поля.

Віруючі схожі у житті на овець. Потрапивши з власної нерозумності у bagno гріха, вони не схожі на людей, які живуть плесно і купаються з величезним задоволенням у bagno гріха і навіть протестують при спробах витягти їх звідти. Віруючі швидше схожі на овець, бо починають благати на допомогу, їм зовсім не подобається те місце, куди вони потрапили. Так, навіть дуже глибокі віруючі роблять помилки і нерозумні речі, вони навіть можуть опуститися до гріха, але вони ніколи не одержують втіхи від цього.

Один індус сказав колись, що релігія - це перемога, перемога, перемога. Тобто іншими словами релігія має намір дати одномоментне досягнення. Однак християнство не є релігією. Це - Шлях, Істина і Життя. Коли ми приходимо до Христа, життя, яке входить у нас, пронизує нас з такою силою і радістю, що ми часто вражені, коли щось від старої природи може у нас все ще залишитися. Духовне життя віруючого можна найбільш точно відобразити словами: поразка, поразка, перемога. Або так: перемога, поразка, перемога. Або навіть можливо так: перемога, перемога, поразка. Життя Христа продовжує розширяться всередині і вказувати на те, що Христос забере від нас. Ніколи не втрачайте спокою, коли щось у вас зникає, Господь завжди приведе до переможного життя, коли буде проявлена Його воля.

І, по-третє, упокорене життя не означає, що нас ніщо не спокутує. Спокуси не розкривають серця того, кого спокушають. Навпаки, у спокусі виявляється характер спокусника - нашою ворога. Занадто багато християн піддаються спокусам. Вони турбуються про те, які ж вони віруючі, якщо у них виникають такі думки? Те, що віруючі дивуються з виникнення таких думок свідчить, що вони не належать їм по духу.

Звідки цей обман, що починає володіти віруючими більше, ніж Божі визначення? Дуже часто схиблюють через думки, які набирають ваги у християнській субкультурі (деномінаціях чи групах віруючих). Ці акценти, як правило, походять з значного особистого досвіду і досягнень лідерів що керують церквою, а не з біблійних фактів. З часом такі факти стають догмами і починаючи входити у протиріччя з духовними реаліями. Рядові члени церкви ці речі не піддають сумніву. Наприклад, палити сигари було символом становища у суспільстві і деякі євангелісти проповідували, тримаючи сигару у руках. Зараз паління вважається нехристиянським. Людина, яка палить, вважається менш прийнятною для Бога, ніж та, яка ніколи не палила або позбулася цієї шкідливої звички.

Християнська субкультура значно впливає на своїх прихильників, визначаючи для них навіть міру духовності. Цитування Біблії напам'ять, заборона дивитися телевізор, відвідування кожного зібрання у церкві, заборона алкоголю, танців і карт, емоційність молитви або незворушність серед сильних проявів Святого Духа - ось такі чи інші риси повинні мати справді духовні люди за визначеннями певних кіл християн. Якось подорожуючи по Африці, я відвідав дві церкви, започатковані одним американським учителем з своєрідним стилем проповідей. На мій превеликий подив, обидва пастори, навчені цим проповідником, ходили, розмовляли і навіть тримали свою Біблію так, як це робив їх учитель. Для них його зовнішня манера поведінки стала ознакою справжньої духовності. Вони з усіх сил намагалися імітувати його стиль і, якби їм це не вдалося, вони б вважали це браком духовності. Коли вони проповідували у своїх церквах, мабуть, молоді члени церкви вважали, що саме так повинен ходити, розмовляти і тримати Біблію справжній віруючий у Господі. Я з подивом визначив, що молода християнська субкультура вже домінує над розумінням Писання.

Звідки прийшли ваші визначення успішної духовності? Від інших людей, з субкультури вашої церкви, з вашого духовного досвіду? Дуже важливо, щоб вони співпали з Божими визначеннями. Якщо ні, то уникайте на шляху до Божої присутності перешкод фальшивих ідей і викривленого сприйняття життя в Ісусі Христі. Не шукайте те, що ви вже маєте! У своїй більшості християнське життя не є щось ілюзорне, його слід лише сприйняти. Зупиніться і пізнайте справжній характер Бога і ваші пошуки заміняться Його прославлянням!

Божі визначення успіху можна знайти у Нагірній проповіді. Саме в ній видно, як внутрішнє Боже життя проявляється в новій природі Божих дітей. Цей унікальний прояв небесного життя ставить віруючого поза межами світу. Церковні концепції, доктринальні заяви і системні теологічні розробки можуть сприйматися з повною вірою і все ж залишати їх послідовників без змін. У Матвія 5 досить динаміту, щоб відкинути геть залишки егоїстичної природи, коли життя Христа вивільняється за допомогою постійного

спілкування з Ним. Багато віруючих все ще не розуміють,, що існує одномоментний скачок якості у Божому перетворенні людської природи за допомогою надприродної дії Духа Святого. Після цього віруючі можуть без перешкод жити у переможному стані. Ізраїль збирав манну у пустелі. Вона вражалась червами, коли збирали більше ніж потрібно на день. Ісус - справжня манна і Ісус, якого ви мали вчора, не зовсім підходить для вас сьогодні. Його потрібно "збирати" кожен день. Богіві не досить одномоментного акту спасіння, одного акту наповнення Духом Святим, одного вознесіння. Бог хоче, щоб ми мали покірні відносини з Ним, щоб ми розуміли щодня всю неможливість свого життя без Нього. Покора - це небесне життя на землі, життя, у якому ми одержуємо усе необхідне крок за кроком, від нашого люблячого Батька.

Помилкові пріоритети

Християнська субкультура впливає на віруючого ще й іншим чином. Вона змушує приймати пріоритети, що не завжди відповідають Божій волі. В переліку нагальних десяти проблем справді Божя проблема може опинитися на останньому місці і навпаки. Ви працюєте над пріоритетами за власним розумінням, залишаючи на потім справді Божі справи.

Наприклад, багато віруючих над усе прагнуть очиститися від гріха у своєму житті, щоб бути приємними і прийнятими для Бога. Для них гріх стоїть найвище по шкалі пріоритетів, а гомосексуалізм, наприклад, не дозволяє займатися християнськими справами. Але для Бога гомосексуалізм може стояти на останньому місці, а не на першому. Одним з головних Божих пріоритетів виступає повеління бути покірним Синові (Івана 15) щохвилини. Покора Його волі дозволяє одержати вільне від гріха життя Христа. Якщо людина працює над тим, щоб перемогти гомосексуалізм самотужки за допомогою самодисципліни, може з'явитися гетеросексуал, але його воля не належатиме Христу і не виконуватиме те, що у Господа стоїть на першому місці.

Я часто говорив, що Господь визволив мене від багатьох речей, над якими я працював самотужки. Визволення відбувається природним чином, коли ми правильно розуміємо Божі пріоритети і ставимо їх на перше місце і тоді вони приносять нам свободу. Дайте Господові визначити те, що для нас має стояти на першому місці. Занадто часто нам не вистачає розуміння Божого плану. Ми міркуємо, що на першому місці має бути будівництво чи ремонт будівель, хрещення, бюджет, налагодження відносин, дослідження кожної ділянки нашого життя і те, щоб інші визнали свої неправильні дії. Чи справді ці речі стоять на першому місці для Бога?

Недавно я повертався додому після програми, у якій учасників намагалися підштовхнути до духовності. Я міркував над тим, чи важко бути християнином. І я вирішив пошукати підтвердження у Біблії, наскільки ті пріоритети, які висловлені були на конференції, належали до справді Божих думок. Але замість того, щоб шукати усе разом, я вирішив знайти ті поняття, яких ми не маємо права ніколи забувати. І я знайшов ті п'ять речей: молитва і необхідність я ділитися доброю звісткою (Діяння 6:2-4), наші духовні дари (1 Тим. 4:14), порядунок (Євр. 2:3), гостинність (Євр. 13:2), необхідність робити добро і ділитися (Євр. 13:6). На моє здивування жодна з них речей не була згадана у програмі конференції, де намагалися навчити, як бути динамічними і успішними християнами.

Християнським життям жити просто. Воно найкраще пасує найслабкішим і схожим на дітей. Однак, наш ворог охоче підтримує розробки товстих підручників з християнської дисципліни, які можуть відвернути людей від простоти Божого Євангелія.

Невідома Божя воля

Чи хотіли б ви знати точну Божу волю? Більшість дає на це позитивну відповідь, бо чесно шукає досконалу Божу волю у житті і боїться, що не знайде її. Віруючі опиняються у сумнівному становищі пошуку того, що вони не можуть визначити, але відсутність чого з готовністю підтверджують. Ворог вміло збив їх з курсу, що веде у Божу присутність. Якось до мене прийшов засмучений товариш, який повернувся після подорожі до Європи. Хоч він і здійснив поїздку з Божого благословення, але події сталися не так, як він очікував. Перше, що він сказав, було: "Ти знаєш, я поїхав до Європи через те, що Господь звелів".

Я негайно відповів: "Так, я пам'ятаю, як ти розповідав мені, що Господь звелів тобі їхати до Європи. Але я не вірю, що Бог особливим чином наказав тобі. Ти поїхав до Європи тому, що хотів цього. Ти лише сказав, що Він повелів тобі їхати, отже, ніхто з нас не сперечався з тобою, чи не так?" Мій товариш і справді визнав, що йому хотілося поїхати і що Господь не говорив йому конкретно їхати до Європи. Тоді я запитав: "Що в тому поганого, коли ти поїхав до Європи за своїм бажанням? Чи Богові не все одно, де їй проведеш свою відпустку? Як бачиш, не було великої різниці, чи ти поїхав би до Європи, чи ні!". Дозволь пояснити.

У чому точно полягає Божа воля? У Псалмі 4:8 Давид сказав, що він із захватом виконує Божу волю. У Матвія 6:10 нам повелюється молитися, щоб Його воля здійснилася на землі. У Марка 3:35 говориться: "Бо хто Божу волю чинитиме, той мені брат, і сестра, і мати". Ми всі прагнемо знайти досконалу Божу волю, але факти показують, що не всі її знаходять. Є деякі віруючі, які будуть впевнено казати, "Я - досконала Божа воля". Чому? Вони помилково вирішили, що вже знають точну Божу волю і тому більше її не шукають. Вони певно вирішили, що Божа воля полягає у тому, як провести відпустку, зустріти певну людину, проповідувати у школі чи придбати певну річ. Але Божа воля не може виступати у ролі певної людини, місця чи речі. І, більше того, як тільки ми розглядаємо Божу волю у вигляді чогось матеріального, ми її можемо назавжди втратити.

Що ж тоді Божа воля? Чи це стан серця, яке можна направити? Воля Божа - це ставлення людини на протязі дня (Еф. 5:15-21, Рим. 12:2-3), а не місце, де вона живе. Ісус мав саме таке сердечне відношення: "Пожива моя - чинити волю Того, хто послав Мене" (Ів. 4:34). Божа воля, у простому розумінні, полягає у готовності завжди прийняти Його волю. "Знайшов я Давида, сина Ессеевого, чоловіка за серцем своїм, що всю волю Мою виконувати буде" (Дії 13:22).

Багато ставлять воза попереду коня, вірячи що головні зусилля у житті повинні бути прикладені для того, щоб розпізнати завдання, які Господь для них приготував. Вони зовсім не замислюються над тим, що замість цього слід просто повернутися серцем до Бога. Як тільки буде розв'язане питання стану серця, тоді виконання особливої Божої волі приходить природним чином. Ми не повинні братися за завдання, якщо не вміємо вдивлятися у Того, Хто нас веде до його виконання.

Апостол Павло подає нам чудовий приклад чоловіка, який слідував Божій волі. Він так налагодив своє серце, що увесь час слідував за Богом. Він спочатку сприйняв заклик як вести своє життя: "...щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої" (Дії 20:24). Коли він сприйняв цей заклик, ми читаємо, що Павло вирішив йти, і куди б він не йшов, все це було у Божій волі (Дії 15:36-41).

Павло був завжди готовий змінити напрямок, показуючи свою готовність до того, щоб його вів Бог. Павло подорожував, визначаючи куди йти. В одному місці "ім не дозволив Дух Ісусів" (Дії 16:7). Павло просто проминув заборонене місце і продовжував приймати рішення щодо того, куди піти працювати. Скоро після цього він одержав видіння, що направляло його до Македонії і він підкорився, бо його серце мало правильні відносини з Богом. Після праці в Македонії Павло не зупинився і чекав наступного видіння, але одночасно продовжував приймати рішення відповідно до обставин подорожі.

У Павлові ми бачимо, як людина зростає у Богові, виконуючи Його волю. Павло не мучився над прийняттям рішень. Бог взяв усю відповідальність на себе направляти його у потрібному напрямку. І знову ж, для Павла Божа воля стала нахилом його серця, а не просто діяльністю для виконання Його волі. Коли серце праведне, що б людина не робила, результат буде досконалим. Немає різниці між духовною і світською роботою, є лише тілесні або християнські серця.

Ісус - Добрий Пастир. Але ми - Його вівці і наш обов'язок слідувати за ним. Відповідальність за мету і напрямок руху лежить на Богові. Його обов'язок - знати, куди ми йдемо, а також повернути нас, якщо ми збочили або заблукали. Ви бачите красу того, щоб дозволити Богу бути Богом? Ваш єдиний обов'язок мати серце, готове до того, щоб його вели, і виконувати Божу волю.

Чи був правий мій товариш, коли прийняв рішення їхати до Європи? Чи виконував він Божу волю? Так, якщо мав праведне серце. Але як взнати, що у вас саме таке серце? Ваше ставлення до двох основних питань підкаже вам. Якби Ісус звернувся до вас вголос, чи ви б покорилися Його волі? І друге, якщо Святе Писання говорить проти певних дій, чи відмовитесь ви від них? (Наприклад, віруючий, який думає одружитися з невіруючою, має утриматися відповідно до Біблійного повеління). Якщо ви відповіли так на обидва запитання, то ви можете проводити відпустку будь-де, і одружуватися з будь-ким, проповідувати і працювати деінде і будь-коли. Оскільки серце праведне — у відповідальності Ісуса направляти ваші кроки! Кожного ранку, коли ви приймаєте рішення, просто стверджуйте: "Якщо Господі, захоче, то будемо живі і також зробимо це і те" (Як. 4:15).

Пам'ятаю, як молода дівчина запитала у мене поради, чи їй можна вийти заміж за одного молодого хлопця. Вона коливалась, чи слід їй це зробити. Молода віруючі разом молилися і вона кохала його. Щастя від перспективи одруження переповнювало її, але, мабуть, її власні егоїстичні бажання стояли на перепоні того, що хотів Бог. Вона шукала у мене підтвердження Божої досконалої волі. І як їй було це взнати? Я запитував і запитував... Нарешті, сказав: "Ти не маєш Бога, чи не так?" Вона швидко заперечила, що має Бога, але я ще раз кинув докір і пояснив: "Чи Ісус не наш Пастир? Чи це не Його робота захищати, годувати, давати притулок, шукати загублених і робити все для того, щоб Його вівці чули Його голос?" Вона ствердила так. "Тоді чому ти переймаєш на себе Божу роботу? Ми маємо Бога і слід жити гак, як справді Його маємо! Йди і одружуйся з тим, кого любиш!"

Ви бачите, що християнство просте для життя. Не сидіть, чекаючи доки голос направить вас. Христос живе у вас. Він - Пастир добрий. Ви були створені для доброї роботи. Якщо маєте праведне серце, ви не зробите помилки.

Посушливі часи

Одного завжди бояться християни - посушливого часу у відносинах з Богом. Саме в такий час ворог часто атакує і закидає нас сотнями запитань, які сіють сумніви у свідомості віруючого, ставлячи під загрозу навіть спасіння. Важливо розуміти, що посушливий час складає невід'ємну частину нашого духовного росту і містить у собі цінну перспективу. Коли ми продовжуємо далі слідувати за Христом, то швидко зрозуміємо, що такі випробування є нормальними для зростаючих віруючих.

Дерево показує свою найбільшу красу весною. Скоро квіт замінюється плодами, а по тому дерево повільно завмирає, передаючи життя у найглибші свої частини - у коріння. І тоді - інколи за одну ніч - трапляється так, що раптово настає зима. Дерево відчуває себе, ніби помирає. Це було б можливим, якби не той факт, що вбивчий холод не може досягти найглибшої частини ества дерева. Повільно повертається весна і цикл життя поновлюється.

Так само, як і у житті дерева, зима душі - нормальна частина життя віруючого і досить, критична пора для його духовного росту. Зима у нашому духовному самопочутті ще не означає, що з нами все негарзд. Більше того, це приклад неконструктивного мислення.

Чому у нашому житті трапляються періоди високого спілкування з Господом, коли ми відчуваємо Його присутність, читаємо Святе Письмо, молимося і навіть проповідуємо без будь-яких зусиль? Але потім ніби настає посуха. Я думаю, що це відбувається тому, що Господь не хоче, щоб наші відносини з Ним базувалися на такому туманному ґрунті, як почуття. Саме тоді Він забирає з нашого життя дрібні пустощі і розваги внутрішнього життя.

Віруючий під час посушливого часу показує свій справжній духовний стан. Якщо він продовжує молитися, шукаючи Господа і, якщо віруючий продовжує діяти у Божій присутності, хоча він її і не відчуває, тоді він доводить, що він є справді духовною людиною. Чи ми шукаємо Господа заради Його самого чи заради того, що ми можемо від Нього одержати? Чи ми погоджуємося жити у Його присутності тому, що Він говорить, що так необхідно, чи може ми намагаємося генерувати Його присутність за допомогою певних почуттів?

У подружньому житті посушливий час перевіряє вірність один до одного. Коли навіть немає почуття єдності у сім'ї і все ж обидва готові продовжувати любити один одного заради досягнення єдності, щоб стати єдиним цілим, тоді зв'язок *завжди* укріпиться. Так само відбувається і в житті з нашим Господом. Якби ми не мали почуття, ми повинні стояти міцно у вірі і тоді наші відносини зміцняться. Посушливі часи ніколи не означають те, що Господь нас залишає. Він - завжди незмінний і близький до нас. Посушливий час є нормальним і необхідним елементом життя віруючого, і ми маємо дякувати Господу за те, що Він здійснює у нашому житті. Ми не будемо слухати обману ворога через те, що виникають почуття покинутості і сумніви у доцільності духовної подорожі.

Синдром негайних результатів

Часто ми відволікаємося від Христа для вирішення проблем і обставин з-за синдрому негайних результатів який, у значній мірі, визначає наш успіх у тому досвіді, який ми здобуваємо, і не має значення, чи цей досвід позитивний чи негативний. Таке відношення стає однією з головних перешкод на шляху до віри.

Дозвольте проілюструвати. Більшість людей погодиться, що Сполучені Штати втрачають свої економічні позиції тому, що американці, на відміну від людей східного типу мислення, не дуже схильні вкладати гроші у те, що не може принести негайні результати. Ми прагнемо негайної віддачі, але на сході продовжують вкладати гроші рік за роком, одержуючи символічні винагороди, знаючи, що врешті-решт їх зусилля винагородяться десятикратне. Очікування має свою велику користь. Переконавшись у мудрості інвестування та терпіння, такі люди не втрачають надії, коли трапляються тимчасові збої у наявній фінансовій ситуації.

Прагнення добитися негайних результатів вповільнює наш шлях до віри. Точніше, це навіть може звести нашу віру нанівець. Глибина нашої віри не від того, скільки ми одержуємо, а скільки ми можемо чекати, нічого не одержуючи. Віра перетворює християнське життя у радість і тому, якщо я відхиляюся від віри у пошуках негайних результатів, я тим самим, до певної міри, відкидаю радість.

Коли віруючі не слідують за довгостроковим планом, вони стають вразливими від підйомів і падінь щоденного життя, їх енергія фокусується на негайному розв'язанні то-то, то обставини життя виносять перед ними. Вони роблять це для того, щоб відчувати себе комфортно і безпечно на певний час. Потім стають контролерами і виштовхують Бога з шляху, намагаючись розв'язати проблеми самотужки шукаючи різноманітних підходів та маніпуляцій, що стає вже дійсно серйозною проблемою. Ці віруючі починають гратися з

Богом. Це перетворює християнське життя на боротьбу, розум страждає від розчарувань, депресій, гніву та приреченості. Це дозволяє нашому ворогу заповнювати нашу свідомість запитаннями, звинуваченнями і почуттям безнадійності. Тяжко маніпулювати Богом! Уявіть собі, що ви сядете у ванні. Хтось висипав у воду відро пінгпонгових кульок, на яких записані усі ваші проблеми, невдачі, різні обставини, а також імена тих людей, які усі ці проблеми створюють. Ваше завдання, якимось чином утримати усі ці кульки під водою. Спочатку всі зусилля будуть просто виснажливими, але у кінці ці вправи приведуть до фрустрації та нервових збоїв. Ця картина зображує віруючого, який намагається контролювати життя своїми власними зусиллями.

Усе це має відношення до одного посилання на Святе Письмо: "Та боюся я, - як змії звів був Єву лукавством своїм, щоб так не попусувалися ваші думки, і ви не вхилилися від простоти й чистості, що в Христі" (2 Кор. 11:3). Чи просте християнське життя? Чи може бути відповіддю самотнє життя чи навпаки спільне життя, виховання дітей чи їх невиховання чи будь-яка інша боротьба? Так, так і ще раз так! Для того, щоб християнське життя стало простим, ми повинні спочатку зрозуміти, що Господь не дає відповідей на всі наші обставини. Він скоріше дає нам розуміння правильного ставлення до тієї чи іншої проблеми. Якщо ми дотримуємося саме такого ставлення, ми не тільки звільняємося від щоденних падінь і підйомів, але також бачимо виконання Божих обіцянок у повноті нашого життя. Все це сприяє зростанню у вірі. "І не мав сумніву в обітницю Божу через недовірство, але зміцнився у вірі, і віддав славу Богові, і був зовсім певний, що Він має силу й виконати те, що обіцяв" (Рим. 4:20-21). Багато аспектів християнського життя обставлені так, що їх майже неможливо виконати. Нам дають томи рекомендацій, як бути добрими батьками, партнерами і Божими дітьми. Існує так багато інформації, яку ми маємо запам'ятати. Але як ми можемо все це запам'ятати? І як завжди робити праведні речі? І ті, хто дають нам корисну інформацію, здаються такими духовно багатими у порівнянні з нами. Вони ніби завжди були праведними і у них є навіть вчені ступені для того, щоб підтвердити те, що вони мають успіх. Але Біблія не вказує на те, що бути батьком, товаришем чи братом або сестрою у Христі неймовірно важко. У Писанні дуже мало вказується на те, що потрібно робити, але детально розповідається, як цю роботу слід виконувати.

"Отож, зодягніться як Божі вибранці, святі та улюблені у щире милосердя, добротливість, покору, лагідність, довготерпіння. Терпіть один одного і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як Христос вам простив, робіть так і ви!" (Кол. 3:12-14).

Християнське життя таке саме просте, як любити свою дружину, поважати свого чоловіка, прощати свого ворога, не провокувати власних дітей, підкорятися своїм батькам, працювати для Господа. Це довгостроковий план! Дотримуючись цього щодня, ви будете бачити і злетити, і падіння, відступи і навіть те, що мені подобається називати неминучими християнськими гикавками, але ніколи, ніколи не дозволяйте цим щоденним справам відволікати вас від довгострокового плану, який принесе відповідну винагороду, коли виповниться увесь необхідний час.

Ось історія чоловіка, який проводив по всьому світу семінари про те, що має робити християнин, щоб досягти успіху. Цей чоловік помер і потрапив на небеса. У перший день у Царстві Небесному він вирішив провести свій семінар. Він замовив найбільшу аудиторію і тисячі прийшли його послухати. Говорячи, він помітив Ісуса, який сидів на першому ряду і заповнював конспект, сторінку за сторінкою, і це його дуже здивувало. На перерві викладач підійшов до Ісуса і запитав, чому Він, один з усіх, робив так багато поміток. Ісус відповів: "Розумієте, багато речей я чув уперше!"

Дії роблять християнське життя набагато важчим. Проте дії повинні бути на першому місці, а лише віра. Дії, погоня за негайними результатами, не проведуть вас до самого кінця, так як це може зробити віра. Успіх чекає кожну людину, яка вірить і довіряється Святому Письму. Господь у Біблії дарував для кожного віруючого і для кож-

ної ситуації, яку лише можна собі уявити, ідеальні вирішення, які ми обираємо для себе. Продовжуйте любити і навчатися. Ви можете і не побачити негайних результатів, але пам'ятайте, при тримаючись довгострокового плану серед падінь і злетів, ваша душа зможе залишатися спокійною.

Часто у погоні за негайним полегшенням ми бачимо у інших (а так само вони бачать у нас) певні речі, які, на наш погляд потрібно змінити. Ми кидаємося реформувати, відкрито чи приховано, тих, хто навколо нас. Це не що інше, як спроба виконувати Божу роль. Якби Бог вважав, що поведінку іншої людини слід змінити, Він вже зробив би це. Зміни у поведінці друзів Йова не могли змінити ні на йоту той тяжкий стан, у якому він опинився. Лише довіра Йова до Господа і довгострокові результати його віри дозволили йому вистояти у злигоднях. Випробування було задумане для очищення Йова, а не для того, щоб змінити інших. Ті люди грали дуже малу роль у сценарії. Божа роль була провідною, Йов грав другу скрипку, а роль інших зводилася до простої присутності.

Розділ 6. Егоцентризм

Пасивність

За роки пасивності багато людей приходять до висновку, що їх воля і розум не можуть змінитися. Ворог використовує цей тонкий обман для того, щоб переконати християн, що немає потреби рухатися уперед, бо вони не можуть змінити свій стан. І вони прирікають себе, відкидаючи своє право вибору.

Візьмемо, наприклад, людину, що дивиться порнографічний фільм по телевізору і не вважає, що можна встати вимкнути його. Він продовжує дивитися, картаючи себе і дивуючись, чому Господь не змінив його. Жінка, спробувавши припинити тиранити свого чоловіка, вирішує, що вона не може змінитися. Вона думає, що чоловік не має вибору і мусить змиритися з її домінуючою манерою поведінки. Ці приклади показують роботу ворога, коли християни мають пасивну волю.

Часто причиною самообману є те, що віруючий приймає рішення щось змінити, спираючись на свою власну силу. Але у його розумі вибір і дія були по суті скомбіновані у один акт і, пам'ятаючи про свою нездатність досягти успіху у минулому, віруючий негайно здається і відмовляється навіть спробувати вибирати. Пам'ятайте, що хоча ми маємо право на вибір, дія завжди відноситься до Божого права.

Якось я навчав чоловіка, який був схильний до порнографії. Він сказав, що не може відмовитись заходити у магазини, де продають хтиві речі і продовжує туди вчашати. Я пояснив, що він має прийняти рішення не мати нічого спільного з порнографією і дозволити Богу бути відповідальним за проведення цього вибору у житті. Чи не є доказом того, що у чоловіка недостатньо сили, щоб впоратися з спокусою, вже сам факт його перебування у моєму офісі? Ми разом помолитися, і він висловив Богу своє бажання не мати нічого спільного з порнографією. Він зробив активний вибір і дозволив Богові допомогти йому позбутися спокуси. Але, виходячи з офісу, він запитав мене: "Що я маю робити?"

Я відповів: "Сьогодні по дорозі додому, не думайте зовсім про порнографію, але продовжуйте прославляти і дякувати Бога, який порятує вас Своїми діями. Дивіться на Творця і пам'ятайте про те, що ви свідомо вибрали передати вашу проблему у Божі руки". Він зателефонував мені пізніше того вечора і сказав, що вперше проїхав мимо магазину, який продавав порнографію і йому не захотілося зупинитися. Він був зайнятий подякою Богові, нашому всемогутньому Визволителю. Звичайно, цей перший крок був лише маленькою перемогою, бо скільки ще разів він має проїздити мимо, не зупиняючись, скільки ще має Бог рятувати його від спокуси. Але кожний порятунок має виходити з його

вибору передати право на дію Богові. "Бо то Бог викликає в вас і хотіння і чин за доброю волею Своєю" (Фил. 2:13).

Багато віруючих роздумують над характером апостола Павла і приходять до висновку, що вони ніколи не зможуть жити таким життям. Чому? Тому, що вони звикли дивитися лише на те, з чим можуть справитися, покладаючись на свої власні зусилля. Деякі говорять, що їм потрібна Божа допомога, щоб жити християнським життям, але джерелом їх дій все ж залишається опора на власні зусилля. Їх очі все ще не бачать того, що Бог міг би зробити у їхньому житті, коли б вони доручили право дії Господу.

Багато людей мають пасивний розум і це дає багато можливостей для нашого ворога. Сатана вільно підкидає несправедні думки, а ми не контролюємо їх. Ви у минулому, мабуть, намагалися позбутися думок про ненависть, гіркоту, гнів, похоть і т.д., але думки поверталися і це, певно, давало вам відчуття, що мабуть існує причина, що гак має бути. Але, якщо хочемо очистити свої думки, то маємо зрозуміти, що наш ворог дуже бореться за те, щоб завоювати плацдарм у нашій свідомості, щоб ми не підпорядкували сірій наших думок відповідно до Святого Писання. "Наостанку, браття, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це!" (Фил. 4:8). Одну річ ми можемо взнати про ворога під час нашої подорожі вузьким шляхом. Сатану можна легко прогнати і доказом цього слугує те, що він тяжко працює, щоб обманом і страхом утримати свої позиції, але з Божою допомогою ми можемо відкинути навіяні ним думки.

Одного разу сестра у Христі підійшла до мене і заявила, що вона жахлива мати, тому що, сидячи за кермом, у неї виникали думки викинути свою дитину з машини. Марно намагаючись побороти ці думки, жінка дійшла висновку, що вона дуже небезпечна і негідна мати. Я пояснив їй, то вже сам факт її боротьби з цими міркуваннями, вказує на те, що ці думки їй не належать, навпаки, вона відчуває велику відразу до них. Боротьба однозначно показала її справжній характер: вона - хороша мати. Однак, думки також викрили справжню природу диявола, який, аби у нього трапилася така нагода, звичайно б виштовхнув безпомічну дитину з авто під час руху. Я порадив тій жінці повернути до Бога ту частинку свідомості, якою скористався диявол для навіювання згубних думок. Бог може дуже легко перемогти сатану, коли вона перестане воювати самотужки. Їй лише слід зосередитись на Тому, Хто змусить лукавого навіювача лихих думок негайно втекти. Вона опиралася, думаючи, що думки належать їй, замість того, щоб боротися з ворогом, який насилав ці думки. Коли вона розпізнала його тактику і наблизилася ближче до Бога, її свідомість знову стала повністю підвладна їй. "І не пристосовуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашою розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, - добро, приємність та досконалість" (Рим. 12:2).

Продовжуючи подорож вузьким шляхом, свідомо спрямовуйте очі на Ісуса Христа, відкидаючи брехливі думки та емоції ворога. Пам'ятайте, що Бог покликав вас жити щодня у Його присутності.

Життя у минулому

Занадто багато людей дозволяють ворогу постійно відволікати їх розум і емоції до минулих подій і не лише з далекого минулого, але й роздумувати над подіями, що сталися вчора або навіть минулої години. Коли починаємо заглиблюватися у минуле, наша мандрівка з Христом негайно припиняється і може поновитися лише тоді, коли ми повертаємося у сьогодні і повністю вмикаємося у нього. Сатана знає про наші невдачі, почуття вини і страх. Він наближається до нас з минулого і хотів би, щоб ми жили вчорашніми переживаннями. Бог приходять до нас зараз і дає нам надію на майбутнє. Ми, віруючі, повинні досліджувати наші шляхи з однієї причини: "Пошукаємо доріг своїх і а дослідимо, і вернімося до Господа!" (Плач. 3:40). Досить сумно бачити віруючих, у яких вкрали майбутнє з Господом, коли вони постійно розмірковували над своїм минулим.

Деякі навіть готові оплатити радникам, які будуть порпатися у їх минулому, допомагаючи вкрасти майбутнє.

Як тільки ми дозволяємо нашим проблемам, тискові чи подіям цього життя спонукати нас іти вузьким шляхом, який веде до Божої присутності, ми перестаємо відчувати гіркоту спогадів, бо ми довіряємо Богові використати їх. Якщо це так, то чому ми повинні жиги ними? Частиною нашої відданості Богові є відмова звинувачувати людину у будь-чому. Апостолу Павлу було сказано, що він помре у Римі. Павла привів на смерть чоловік, але ми не бачимо, щоб Павло у чому-небудь звинувачував того чоловіка. Замість цього він приймає події, як такі, що йдуть від самого Бога. Ми теж повинні розглядати все, що приходить до нас, у плані Божої волі. Як тільки ми це визнаємо, ми віддаємося Богові, включаючи наші реакції, бо в нашому житті діє Сам Бог.

Чи ви стогнете і плачете, коли події життя не розвиваються відповідно до ваших планів? Чи навпаки, ви перебуваєте у вдячній радості серед болю, який проголошує те, що Господь знає, що Він робить? Наше високе покликання не містить у собі життя у минулому з втратою сприйняття змін, які Бог проводить саме зараз.

Недавно я відвідав подружжя, яке шукало поради перед майбутнім судовим засіданням з питання вирішення несправедливості, вчиненої до них. Вони не знали, що говорити у суді, оскільки та людина, з якою розглядалася справа, була надзвичайно брехлива. За декілька годин вони розповіли мені усі події, які привели їх до такого скрутного становища. Тоді я запитав їх: "Скільки часу ви вже знаєте про судове засідання?" Відповідь була: "Близько трьох місяців." Тоді я знову запитав: "За цей період скільки разів ви обговорювали цю проблему з іншими віруючими?" Вони відповіли: "Щодня."

Я пояснив їм свою стурбованість тим, що вони потрапили у велику халепу. Лише у молитві до Бога вони могли б одержати допомогу. Коли відкриваємося серцями перед Ним, виявляємо, що зміцнюємося, знаходимо розраду і наповнюємося Духом Святим. Ми пізнаємо спокійну впевненість, що все відбудеться відповідно до Його волі, щоб там не було. Ця подружжя згаляло чудові щоденні можливості спілкування з Богом, обираючи обговорення своєї біди з людьми. І зараз вони йшли до суду без внутрішньої підготовки! Тож зовсім не дивно, що їх серця переповнені прахом про наслідок судового засідання. Нічого корисного не може статися з постійного перемелювання у свідомості подій минулого. Ми можемо лише втратити впевненість у майбутньому. І саме так і відбувається з віруючими, які продовжують жити у минулому, ігноруючи реальне життя. Коли я відвідую мою родину у Канзасі, я завжди проводжу певний час з моїми старенькими дідусем та бабусею, які працюють на фермі. Там я завжди одержую урок мудрості. Ендрю Мюррей одного разу сказав, що все творіння Боже проповідує нам. Інколи вечір під зірками у роздумах може більше принести для розвитку наших теологічних знань, ніж три роки у семінарії.

Одного разу мені доручили пересортувати корм для худоби, який недавно використовувався. Я вже мав певний досвід роботи з худобою, і мені було не важко уникати "коров'ячих слідів", бо "вступання" в них мені не зовсім подобалося. Коров'ячі кізяки привчили мене бути обережнішим у житті!

Уявіть мене, як я день порпаюся у коров'ячих кізяках, наступаючи на деякі з них? Чи знатиму я про життя більше у кінці цієї "інспекції", ніж я знав до того? Звичайно ж, ні! Читаючи про коров'ячі кізяки, ви цілком закономірно запитаете, а до чого тут ті коров'ячі коржики? Дуже просто. Багато віруючих мали жахливий досвід життя до навернення до Христа, а також інколи і після того. Є певна цінність у розгляді того, як ті потворні падіння привели людину до Бога, але лише за повного усвідомлення тієї істини, то Бог власною волею обирає прощення для них раз і назавжди, даруючи людині духовну свободу. Занадто багато людей продовжують занурюватися у минуле знову і знову. Минуле є минулим і не більше того! Яка користь може бути з порпання у чомусь, що інколи таке ж попсоване, вонюче і неприємне, як коров'ячі кізяки?

Яка необхідність продовжувати переживати над тим, як інші образили вас, як ваш товариш обдурив або як інший віруючий використав вас? Коли ви будете продовжувати жити минулим, копірсаючись у ньому інтелектуальною паличкою, досліджуючи його через окуляри власних емоцій, ви все одно не пізнаєте більше ніж те, що ви дізналися, вперше стикнувшись з усім. Ви можете стати "кізяковим християнином", який не хоче прощати образи, забувати розчарування і поразки, обравши для себе хибний шлях копання у брудних речах. Замість того, щоб розмірковувати про Бога у прояві миті життя, ви починаєте занурюватися у тіні минулого, фокусуючи своє єство на минулих подіях, *ідолізуючи* їх. У цьому стані ви стаєте всім, чим завгодно, але не духмяними пахощами, до чого спонукає Павло християн. Запевняю вас, якби я провів день у загоні для худоби, копірсаючись у коров'ячих кізках, моя дружина не захотіла б мати нічого спільного зі мною. І закономірно, що дуже мало християн бажають спілкування з "кізяковими християнами".

"Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду, я женуся до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі" (Фил. 3:13, 14).

Гіркота: перешкода для одружених

Увага!
Попереду небезпека!
Бережіться падаючих предметів!
Немає входу!
Односторонній рух!

Такі дорожні знаки попереджають нас про небезпеку, і, коли ми дотримуємося їх, вони можуть врятувати нам життя. О, коли б ми мали оранжеві або червоні емоційні знаки попередження, які б ми могли сприймати серйозно!

Для більшості речей у житті є первинні і вторинні призначення. Наприклад, для автомобіля першочерговим є перевезення людей з пункту А до пункту Б. У другу чергу, автомобіль має це робити комфортабельно і було б нещастям, коли б пріоритети змінилися навпаки. Тоді б пасажери сиділи у поламаних комфортабельних автомобілях замість того, щоб їхати у них.

Багато віруючих, на жаль, переплутали, що для них первинне, а що вторинне у сім'ї, поставивши досягнення щастя над усе. У дійсності ж, найвищою метою одруження є робота заради Христа, проявлення Христа у нас, вихід з ексцентричності в життя, у якому Христос був би у центрі, у радості пожертвування нашого життя заради інших, у готовності любити і віддати все заради Христа. Коли виконується першочергове завдання, вторинне завдання досягнення щастя у сім'ї, задовольняється неминуче. Кожен, хто вірить, що щастя є чимось більшим ніж побічним продуктом одруження, може покинути свого чоловіка чи дружину і шукати задоволення в іншому місці. Це обман, оскільки усвідомлення щастя від спільного життя залишається до тих пір ілюзорним, поки воно не стане результатом благословенного рішення віддати своє життя заради того, кого ви любите і хто любить вас. Пошук щастя без досягнення, у першу чергу, виконання Божого повеління у житті, не тільки надзвичайно егоїстичний, але це можна порівняти з рішенням купити автомобіль без доброго двигуна. Не має значення, як добре виглядає автомобіль, але він далеко не поїде без надійного двигуна!

Коли б мені давали щоразу по долару за те, що я вислуховую подібні скарги, я жив би зовсім непогано. Ці історії розповідають чоловіки і жінки, кого Сатана осліпив і вони не побачили усіх попереджуючих знаків. Це оповідання про руйнування, глибокі поразки і обман. Цей феномен руйнування не пов'язаний з певною культурою. Я чув подібні історії у тридцяти країнах. Вони ілюструють перешкоди на шляху гіркоти, які проростають спочатку поволі у відносинах людей, і, якщо їх не впізнати і не відкинути, то сама Божа

присутність може ними бути запереченою. Ця перешкода може привести до наступного: "Чоловік (дружина) не може задовольнити мої потреби (ці потреби і не можуть бути задоволеними, бо це здатен зробити лише Бог). Якщо я буду продовжувати жити з ним (нею), задихнуся! Скоро усе життя пропаде! Я повинний(а) утекти, поки ще є час для пошуку щастя. Здається, що немає нічого, що я можу зробити, щоб задовольнити мого партнера по шлюбу. Він (вона) ніколи не зміниться і чому я повинен(а) мінятися заради неї (нього)?"

Як тільки такі думки міцно укоріняться у серці віруючого, відбувається емоційне розлучення, яке завжди передує фізичному. Людина переживає значну конфліктну ситуацію перед тим, як станеться емоційне розлучення. І я виявив, що рідко хто повертається до свого партнера після того, як це станеться. Щоб прийти до рішення про розлучення, людина має зважити і боротися з усіма наслідками цього рішення - діти, друзі, сім'я, повага з боку інших, позиція у церкві і суспільстві, і навіть власна самоповага і мораль - до тих пір, поки, якимось чином не перекрутивши все це, людина не приходиться до очевидного рішення. Людина змальовує себе у вигляді нещасної жертви, святого(ї), що так довго жертвувала собою і тепер він (вона) заслуговує на свободу від потворного тирана, який зруйнував щастя і зробив нещасним життя. Не намагайтеся вказати на слабкі місця у логіці цієї людини. Для неї рішення вже викуване з заліза і все абсолютно доведене. Все, що такій людині зараз потрібне, це - похвала за роки самопожертви та сміливий крок, який людина робить заради власної свободи.

Партнер у шлюбі, до котрого прийняте рішення про емоційне розлучення, стає об'єктом відторгнення і не може зрозуміти, як поводитися. Життя для нього чи неї стає майже неможливим. Атакуючий партнер з метою досягнення фізичного розлучення, вишукує інтелектуального виправдання своїм діям. Всі провини стають предметом прискіпливого дослідження, стаючи надзвичайно важливими в ієрархії цінностей. Робляться всі можливі спроби спровокувати партнера на гнів, насильство, відмову спілкуватися або будь-які ірраціональні вчинки для того, щоб проголосити світові (після того, як партнера змусили так поводитися), що не залишалось іншого мудрого рішення, як лише розірвати відносини.

Увесь цей час партнер, що домагається розлучення, переживає затемнення свідомості, він буквально танцює з дияволом, живе без світла і навіть дозволяє сатані використовувати місця з Святого Писання, щоб далі підштовхнути його до згубного рішення: "Божа любов не ставить ніяких умов, і навіть, якщо розлучення це - гріх, то будь-який гріх може бути прощеним. Чим розлучення гірше за інші гріхи?" "Давид вчинив перелюб, але погляньте, як Господь простив його". "Це мені буде дорого коштувати, але діти якось переживуть. Нехай і вони знають, що ми живемо у світі, де розлучення можливе." А потім ворог вказує на обмежених у мисленні, лицемірних християн, які поведуться з ним по-іншому, які не будуть тримати його за руку протягом цього періоду страждання і які будуть сліпі до того факту, *що саме він насправді страдав* усі ці роки.

З допомогою всього цього відбувається так, ніби сатана здобуває свого приборчника, який діє заради нього, який сліпий до наслідків своїх дій і який вкусив знову від дерева добра і зла і зараз повинен знати більше, ніж сам Бог. Корінь гіркоти міцно викорінився у його скам'янілому серці. Що можна сказати або зробити для такого чоловіка? Він звеличив себе до знання, що краще для нього, хоч це входить у протиріччя з Божими словами. Він так переконаний, що дружина пригнічувала його і робила нещасним, що й справді відчує фальшиве відчуття полегшення, коли одержить юридичне розлучення. Коли Ісус проповідував на землі, був приблизно 18 місячний період, коли Він подобався усім. Фарисеї і саддукеї почали задумуватися, чи не стане Він їх наступним царем? За Ним йшли натовпи людей і навіть деякі римляни слухали Його. Фарисеї наблизилися до Ісуса і запитали Його про те, що їх непокоїло, а саме: що вони матимуть, коли Ісус прийде до влади? Прохання звучало дуже схоже на наступне: "Мойсей дозволив нам розлучатися. А

чи дозволиш ти? "Ісусова відповідь був негайною і різкою: "То за ваше жорстокосерда дозволив Мойсей відпускати дружин ваших, спочатку ж так не було" (Мат. 19:7-8).

Емоційне розлучення не виявляє недоліків партнера, якого залишають. Скоріше виявляється жорстокосерда того, хто залишає. Ми повинні пам'ятати, що є лише два типи людей по відношенню до овець: м'ясники та пастухи. Голос м'ясника грубий, критичний, владний, себе виправдовуючий, звинувачуючий інших, шукаючий провини і аморальний. Голос нашого Пастиря не пам'ятає провини, Він підбадьорює, дає життя, освітлює шлях, дарує милосердя, щоб перетерпіти образи від інших (Кол. 3:12-14). Голос котрого з них слухає той, хто дійшов до емоційного розлучення?

Тривожно, що серед Божих людей, у тілі Христовім, багато піддалися спокусі розлучення. Проводиться багато церковних семінарів, щоб допомогти тим, хто пройшов через розлучення, але не краще було б Божим людям ніколи не сягати цього стану. Більшість розлучень, які я спостерігав, містять у собі вищевказану причину: гріх егоцентризму. Цей гріх спричиняє глибоке руйнування у християнських сім'ях і у дітях, яких збивають з ніг під час конфлікту.

Якщо ви саме у процесі емоційного розлучення з своєю дружиною чи чоловіком, що вам слід робити? Перш за все злякайтеся! Ви просто не усвідомлюєте усієї серйозності того, з чим ви граєтеся. По-друге, на день-два візьміть відпочинок. Протягом цього часу не думайте про ситуацію, про вашу дружину чи чоловіка, про ваших дітей, дивіться лише на Ісуса. Візьміть простий абзац з Біблії (наприклад, Псалом 139) і прочитайте його повністю, розмірковуючи над тим, що хотів сказати Господь. Нехай Господь стане у центрі вашої уваги. Не думайте ні про що інше. За цей час ви повернетесь до святої мудрості. Як ви можете дізнатися, що повернулися до неї? Свята мудрість змусить вас прощати, зберігати, дасть сили витерпіти образи і поверне вас до перебування у Господі. Бажання втратити своє життя заради того, щоб інші могли жити, стане для вас більш привабливим. Іншими словами, ви станете смиренним. Ворог намагається вас переконати, що ви зможете повернутися до Бога, коли розв'яжете усі проблеми, але істина в тім, що повернення до Бога розв'язує усі проблеми. Ви можете сказати: "Я вже пробував дозволити Богові виправити становище!" У цій фразі викривається уся глибина вашого самообману. Ніхто не може спробувати дозволити Богові робити те чи інше. Потрібно віддати Богові те, на що Він має повне право.. Те, що ви говорите, означає, що Бог не розв'язав проблеми так, як вам би того хотілося б. По-третє, ви маєте покаятися і цим повернути позиції, які втратили перед ворогом. Припиніть будь-які емоційні чи фізичні відносини з будь-ким, окрім вашою чоловіка чи дружини і Господь приведе вашу сім'ю до покаяння і очищення.

І якщо вас покидають, емоційно розлучаючись з вами, що вам слід робити? Молитися, молитися і молитися, бо ваша битва не проти плоті і крові, а проти начальств і влади. Не допоможе звертання до логіки, не допоможе більш тяжка робота, не допоможуть сльози, прохання чи звертання за допомогою до інших. Ваш партнер уже зробив емоційний вибір і єдину річ, яку він хоче одержати від вас, не підтвердження правильності свого розриву. Отже, моліться, знаючи, якщо Бог не відкриє вашому партнерові очі на джерело його обману, то він для вас втрачений. Будьте насторожі, бо людина у стані емоційного розлучення хоче показати найгірше у вас, щоб виглядати найкраще за ваш рахунок.

Як повинен діяти праведний християнин, коли дізнається, що його чоловік чи дружина вирішили зруйнувати сім'ю? Навіть найдоброчесніший християнин злякається, стурбується, переповниться сумнівами і хвилюванням, впаде у депресію і проведе певний час, ридаючи. Як ми можемо дізнатися про такі речі? Спочатку 1 Кор. 7:15! Павло помітив такі почуття і поведінку, отже, він радить, що якщо невіруючий чоловік чи дружина (він має тут на увазі того, хто відкидає Божий шлях) бажає розлучитися, то віруючий більше не зв'язаний, і Господь закликає віруючого до миру. Певно Павло бачив у покинутих

віруючих почуття протилежні миру і знав, що Господь кликав їх до зовсім іншого. Для християнина, шлюб котрого закінчується, переживання є цілком нормальним явищем.

Покинтий християнин має молитися про те, як йому чи їй діяти, бо у багатьох випадках невіруючий відчуває провину і може повернутися. Відбувається зміна емоційного стану і страждання знову продовжуються. Не помеліться, приймаючи зміну настрою за зміни у серці. Бо настрої кам'яного серця погіршає і невіруючий піде знову геть, приносячи нові страждання.

Провівши декілька тисяч годин, даючи поради, я можу сказати з упевненістю, що розлучення позбавляє людей серця, страшенно шкодить людям, роблячи їх жорстокими. Цінно розуміти біблійну єдність. Часто шлюб зображають, у вигляді кола, який ділиться лінією навпіл. Одна половина показує чоловіка, а інша - дружину. Це графічна ілюстрація того, як двоє людей намагаються жити у єдності. Це у рівній мірі відноситься і до єдності Отця, Сина, Христа у нашому духові і до наших відносин один до одного у тілі Христа. Однак, Біблійна єдність, насправді, досить відмінна від зображеного. Уявімо, що ми у чашу з молоком додали борошна. Вони не можуть стати одним цілим до тих пір, поки не змішаються, і після того вже їх не можна розділити. Якщо під час процесу перемішування додати й харчового барвника, то навіть відтінок усієї суміш зміниться.

Коли чоловік та жінка одружуються, вони перестають жити, як дві особистості, що намагаються жити у єдності. Господь поміщає їх у чашу, вмикає Свій святий міксер і двоє становляться одним цілим. Оскільки міксер ніколи не вимикається, увесь шлюб стає брудним, коли один з них починає обливати брудом іншого. Багатьом потрібно втратити свою індивідуальність (і зовсім не особистість) для того, щоб зрозуміти, що вони складають нерозривну єдність зі своїми судженнями, з тілом Христовим, з Господом Ісусом Христом. Як тільки люди починають розуміти реальність такої єдності, тоді ми робимо все, що можемо, для того, щоб підтримати наших обранців. Ми починаємо бачити істинність Христову, яка істинна і для нас, і ми відмовляємося наносити шкоду тілу Христа. Що Бог з'єднав, нехай ніхто не розлучить (Ів. 10:30, 14:9, 17:11-17, Ів. 15, 1 Кор. 6:17, 12:12).

Отче, визволи твоїх людей від монстра, якому ймення розлучення, визволи від невіри, матері усіх гріхів, і навчи нас Твоїй волі! "Бо ненавиджу розвід," - каже Господь, Бог Ізраїлю (Мал. 2:16).

Переймаючи Божу роботу

Багато віруючих не можуть відрізнити свою роботу овечки і роботу Пастиря. Тому приймають на себе відповідальність, яка належить одному лише Богові. Коли зустрічаю такого віруючого, я часто показую малюнок пастуха і овець і ставлю запитання: "Чий обов'язок знати волю пастуха? Чи не він сам має виявити її? Чия турбота, щоб вівці перебували на правильному шляху, і, коли вони загубляться, шукати їх? Чий клопіт знаходити для них їжу і місце для відпочинку, а також захищати їх від усього злого? Чи пастух пошле іншу вівцю шукати втрачене ягня?"

Ми його творіння, а Він наш чудовий Творець. Християнським життям не так складно жити, коли проявляється справжнє піклування нашого Пастиря. Таким життям може жити навіть найслабкіший з віруючих.

Якось сестра поділилася зі мною враженнями про семінар, на якому навчали молитві. У програмі наставляли, що слід медитувати до тих пір, поки не побачите обличчя Господа і не почуєте Його голос. Дуже мало з присутніх змогли досягти такого стану. Моя реакція на інформацію була однозначною: таке навчання від нашого ворога. Тоді сестра запитала, чому я такий певний цього? Відповідь була простою: якщо будь-яке навчання неможливо виконати тоді воно фальшиве. Її відповідь теж була цілком логічною: "А за кого ви вважаєте себе?"

"Я - найпростіший віруючий, якого я знаю, і, якщо я не можу увійти у присутність Бога за допомогою якогось вчення, тоді це вчення неправильне". Ще я пояснив, що найглибші християнські істини посильні навіть для найслабкіших з віруючих, і що сестра вже чує Божий голос.

Як я вже згадував, у сучасній церкві є дві форми виховання. Прийнята форма пояснює, що віруючий може здобути в результаті тяжкої праці і ним маніпулюють за допомогою почуття вини, постійно порівнюючи з тими, що вже здобули певні речі. Менш вживаний підхід навчає тому, що віруючий вже має, підкреслюючи те, що віруючий може пережити, беручи участь у Божій роботі через натхнення і розуміння любові у Божім милосерді. Нажаль, у християнстві сьогодні правує перший підхід.

Було б цінним дослідити різницю між цими підходами у християнському вихованні. У попередньому методі успіх досягається великими досягненнями: кількістю, індивідуальними рішеннями, будівництвом будинків, пожертвуваннями, програмами, відвідуванням, запам'ятовуванням Біблії, дотриманнями правил, рівнями управління, досягненням упокорення і підпорядкованістю структурі. Екзальтація, перевага та авторитет — такі слова більш популярні, ніж рівність. Виховання здійснюється відповідно до форм, які можуть випускати папуг, схожих на тих, хто стоїть вище на сходах у структурі. Божа любляча рука у житті слабких, переможених і невдах зовсім не приймається до уваги. Бажання чекати Бога, нічого не одержуючи, відповідь добрим словом, якщо вас ображають або не розуміють, здатність любити тих, яких ніхто не любить, вже не вважаються вимріяними рисами. Списаний записник і голова переповнена знаннями мають перевагу перед переповненим любов'ю серцем. Знання Біблії переважає над знанням Автора Біблії. Земні закони стають більш цінними, ніж милість, яка приходить з небес. Учня дають достатньо знань, щоб зробити кроки, які оберігають Бога, але вони залишаються невігласами у відношенні тієї роботи, яку Господь проводить, щоб зберегти їх. Їх постійно навчають, як змінюватися, і все ж вони залишаються ненавченими, як розширити своє життя до Бога. Ці учні постійно зайняті порівняннями, ніколи не дістаючи втіхи від молодості в Ісусі. Душа і дух для них не розділені. Вони вірять, що великий талант, інтелект і здібності дорівнюють духовній силі і приємні Богові. Повільно і неухильно духовне зростання зупиняється і замінюється разовим ремонтом життя, який диктують обставини. Лідер встановлює норми успіху для учасників, які прогулюються до Бога, використовує при цьому власний досвід і досягнення, як стандарти, а не те, що говорить Бог, який дозволяє людині мати індивідуальні успіхи. Багато людей стають жертвами легалізованою виховання.

Коли хтось заявляє, що не може чути Бога, учителі першої школи негайно повідомляють, як вони Його чують, і спонукають учнів імітувати їх. Коли вчителі другої школи чують такі заяви, вони негайно все це відкидають, бо неможливо віруючому не чути Бога, адже ж Його вівці чують Його голос і Божа турбота в тім, щоб говорити так, щоб Пастиря чули усі віруючі.

У справжньому вихованні ми повинні показати обраним все, чим вони вже володіють, як діти сім'ї Доброго Пастиря. Християнство - просте вчення!

Непокірливість

Покірливість може стати перешкодою на християнському шляху просто тому, що її унікальні властивості часто приводять до непорозуміння. Страх перед покірливістю може затримати духовне зростання християнина на довгий час. Покірливість, не підлягає сумніву, - одна з найбільш делікатних та небезпечних тем у християнському житті з двох причин.

Перш за все, є такі християни, які уникають цієї теми зовсім. Вони не можуть зрозуміти домінуючого характеру покірливості з самого початку Буття. Покірливість була єдиною вимогою для мешканців Едемського саду і вона ж залишається незмінною

вимогою аж до останніх розділів Об'явлення, де покірливість дозволить віруючому вкусити від дерева життя.

По-друге, навчаючись покірливості, ми маємо усвідомити, що вона може бути навіть більш небезпечною, ніж уникання покірливості, бо її неправильне застосування може сприяти гріхові. Про цю проблему згадував Павло, обговорюючи питання покірливості. Тілесне життя дуже часто змушує людину вдаватися до самостійних зусиль і відкидати Божу милість. Ось що Павло говорив у посланні до галатів: "А тепер, як пізнали ви Бога, чи краще - як Бог вас пізнав, - як вертаєтесь знов до слабих та вбогих стихій, яким хочете знов, як давніше, служити?" (Гал. 4:9). "Тож де ваше тодішнє блаженство? (Гал. 4:15). "Ви, що Законом виправдуєтесь, - полишилися без Христа, відпали від благодаті!" (Гал. 5:4). "Бо ви, браття, на волю покликані" (Гал. 4:13).

Покірливості так легко неправильно навчити просто тому, що людина постійно насторожі, щоб не помилитися. Ми маємо негативний досвід помилок, що заважає нам, оскільки цими помилками користалися інші люди, щоб зробити нам боляче. Тому так просто у покірливості трансформуватися у дуже потворну і демонічну форму всеприйнятності.

"Покірливість дорівнює прийнятності" - це справді відповідне визначення легалізму, який вчить, що у покірливості ми більш прийнятні для Бога. Але легалізм, у свою чергу відволікає людину від Бога, пропонуючи покладатися на власні зусилля. Коли б покірливість справді дорівнювала прийнятності, то Ісусу ніколи не потрібно було б сходити на землю. По суті, наше сприйняття Бога виходить з поведінки Ісуса, а не з наших вчинків. Ми не можемо сприйматися Богом, якщо знаходимося за межами Ісуса, і не має значення, як добре ми б себе вели. І відповідно, якщо ми зараз живемо у Ісусові, ми не можемо бути „сприйнятими для Бога, якою б поганою не була наша поведінка. Це зовсім не означає, що віруючий, який не виконує Божих заповідей, не буде виховуватися, але ця корекція відбувається тому, що він - Боже дитя, а не тому, що він може стати Божим дитям. Як легко забути, що покірливість не є причиною наших стосунків з Богом, а їх результатом.

Коли нам говорять, що покірливість дорівнює прийнятності, ми починаємо її уникати за всяку ціну! Чому? У минулому ми намагалися стати прийнятними за допомогою поведінки і це нам не вдалося. Ось чому ми починаємо тікати від покірливості, відчуваючи, що наша чергова спроба приведе до такої ж поразки.

Вірячи, що покірливість дорівнює прийнятності, ми виявляємо навіть у Біблії, яка є для нас джерелом благословення, натяки розчарування. Тому що легаліст навіть Біблію сприймає через певні окуляри, які спотворюють все, що він читає. Його мета знайти стан прийнятності.

Легалізм буйно розростається у церкві. В одному випадку, маючи нагоду говорити перед декількома сотнями віруючих, я запитав: "Чи знаєте ви п'ять речей, які робить Бог, щоб підтримати наше зростання, святість, сімейне життя і віру?" Аудиторія примовкла. Ми легко розуміємо, що маємо робити, але часто повністю темні у відношенні того, що робить Бог.

Ендрю Мюррей одного разу зауважив, що найгіршою ерессю у церкві є постійний акцент на тому, що ми повинні робити, не розуміючи того, що Господь робить для нас. Християнство слід розглядати не як людську релігію з найбільшою увагою на те, що ми маємо робити, це скоріше релігія відносин з Богом, яка спирається на Його роботу і на "силу Його могутності". Якщо успіх досягається завдяки людині, тоді ми явно ігноруємо "безмірну велич Його сили в нас, що віруємо" (Еф. 1:19).

Знання усіх Біблійних повелінь не може дати нам Божої присутності, яка дається нам лише в результаті зростання у духовному житті. Ми не можемо досягти цього з допомогою наших власних зусиль та покірливості. Шлях до багатого духовного життя вузький, так, але це не натягнутий над прірвою канат, по якому можуть пройти деякі, як стверджує легалізм.

Покірливість не дорівнює прийнятності! Якщо ми віримо, що це так, тоді ми приречені на невдачі та певні переживання, тому що Бог нічого не зробить щоб підтримати таку фальшиву теологію. Ми прийнятні тому, що життя у Христі, - це єдино прийнятне життя для Бога, і коли Він живе у нас, то стає для нас самим життям. Будь-яке обговорення на тему покірливості повинне спочатку встановити, що прийнятність має спиратися на Христа, а в потім на покірливість. Якщо віруючий ніколи не перебуває у покірливості, він може все ж бути прийнятним для Христа. Чи покірливість привела його у відносини з Христом чи так сталося через народження згори по вірі? Подібним чином, чи можливо щоб непокірливість вивела вас з відносин з Богом?

Що ж тоді є метою покірливості? Дозвольте відповісти, використовуючи аналогію. Мали ви коли-небудь апетит до чогось, але не знали що це? І коли так, то чи не йшли ви на кухню і не шукали, що ж вам все таки хочеться? Ви навіть пробували деякі речі і трохи під'їли, але ваше бажання так і не було задоволене. Але ось вам до рук потрапляє шоколад і ви негайно розумієте, що це саме те, що вам хотілося. Ви з'їли зовсім трохи і вже ваше бажання задоволене.

Ми всі народжені з життям Адама всередині нас, це життя з прагненням до непокори. Ми можемо пробувати різні речі, але не матимемо повного задоволення, аж доки не спробуємо бути справді непокірними.

У світі є ще багато невиповнених Духом Святим віруючих, які ще не скористалися нагодою задовольни чимось забороненим. Ось чому невідроджені віруючі зайняті переглядом усіх законів та жорстоких покарань, які обмежують непокору.

З іншого боку, коли людина народжується з гори, вона одержує нове і праведне життя у Христі, яке направляє її до покори. Життя Ісуса усередині віруючого прагне до покори, як єдиної речі, що може задовольнити! Питання для християнина полягає не в тому, чи бути прийнятним чи не бути, грішити чи не грішити, бути духовним чи жити по плоті, досягати успіху чи втрачати? Вибір, по-справжньому полягає у тім, чи бути задоволеним, чи незадоволеним? Віруючий прагне до покірливості, як єдиного засобу задоволення свого внутрішнього прагнення. І, коли справа доходить до вибору між покорою і непокорою, тоді це ніби вибір між тим, чи їсти собачу їжу, чи шматок гарного м'яса і делікатеси. Собача їжа навряд чи може задовольнити людину, але шматок гарного м'яса і делікатеси, напевне, принесуть задоволення!

Контраст між двома речами такий великий, що немає сумніву в тому, що потрібно вибирати покірливість. Павло не описує християнське життя, як постійну боротьбу між покорою і непокорою, замість цього він підкреслює, що покірливість це не тільки щось, до чого ми прагнемо, але й таке, чого можна досягти.

Чи хочете ви мати небесне життя? Тоді маєте шукати покірливість. Один брат сказав мені, що відчуває порожнечу, почуття прагнення і незадоволення життям. Він прийшов до висновку, що причиною проблеми була дружина і слід її залишити заради іншої жінки, яка, теоретично, може зцілити приступи болю всередині. Я йому відповів: "Брате, те прагнення у душі, про яке ти мені розповів, є не що інше, як тяга до покірливості. Якщо ти хочеш знову мати втіху від життя, люби свою дружину!"

Як тільки ми починаємо розуміти, що метою покірливості є небесне життя, і що не має потреби у додатковому тягарі прийнятності, тоді покора стає досить простою. Скільки зусиль прикладається, щоб їсти улюблену їжу! Чи ми вважаємо за щось нудне чи неможливе купити смачне тістечко чи морозиво? Чи тяжко нам платити за ту їжу, яка нам до вподоби? Ні, ми ніколи не рахуємося з грішми, тому що маємо від цього велике задоволення.

Як тільки ми починаємо розглядати покору, як нашу улюблену їжу, тоді у кожній ситуації ми запитуємо: "Чи хочу я бути виповненим чи ні? Чи хочу я бути задоволеним?" Ми почнемо шукати нагоди, щоб бути покірним. Коли ми заходимо до кімнати, де люди починають нас ображати. а ми приймаємо це з любов'ю до наших ворогів, тоді ми зможемо вийти з кімнати виповненими, задоволеними і з піднесенням нашою духу. Якщо

ми простимо і покладемо життя за наших братів, настроїмо наші очі і мову, якщо кожна наша думка буде спрямована на Христа і ми будемо віддавати так, як віддавав Він, ми не станемо ближчими до Бога, але станемо виповненими у Ньому. Ми будемо задоволеними. І зараз я розумію, чому Давид так любив Божі повеління. Як тільки я зрозумію ціль у їх дотриманні, я також полюблю їх, і буду любити покірливість, тому що хочу бути задоволеним і виповненим Богом по самі вінця.

Одного разу, коли ми відпочивали у горах, разом з декількома християнами з різних країн, ми вирішили спробувати намити золото. Один з братів запитав, чи мудро ми розпоряджаємося нашим часом, намагаючись знайти золото, коли у нас є набагато більш важливі духовні проблеми, над якими нам слід було працювати. Коли він говорив, один з інших чоловіків знайшов якусь річ, що здалася золотом і ми почали мити з подвоєною енергією. Копнувши землю, я поглянув направо і, на мій подив, там побачив брага, який замість того, щоб займатися чимось духовним, так само копирсався лопатою у землі. Я прокоментував, що не знаю, як пояснити його поведінку, тому що в ній втратився духовний зміст. Не дивлячись на мене, він сказав: "Я досі не знав, як сильно мені подобається золото". Але ж, не бачивши золота, він був незворушним. Я можу теж саме сказати про покірливість. Мені було потрібно побачити мету, щоб зрозуміти, наскільки вона мені подобається.

Якщо покора є живлячим наїдком для нашого внутрішнього життя, чи не спонукають нас такі слова Ісуса бути завжди покірними в усіх ситуаціях? "Тим часом же учні просили Його та й казали: "Учителю, їж!" А Він їм відказав: "Я маю поживу на їдження, якої не знаєте ви". Питали тоді один одного учні: "Хіба хто приніс Йому їсти?" Ісус каже до них: "Пожива Моя - чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити." (Ів. 4:31-34)

Ісус, який заявив, що Його справжньою їжею є Бог, який живе і у вашій душі, і Він теж має бути єдиною справжньою їжею для вас. Ви пізнаєте істинну радість, споживаючи Його життя, отже ви завжди можете в Ньому знайти своє задоволення.

Нав'язливий гріх

Розпочинаючи обговорення теми боротьби з гріхом, маю привести одне правило, яке не слід ніколи порушувати. *Коли ми боремося з гріхом, нам ніколи не слід з ним боротися.* Саме так, нам ніколи не слід боротися з гріхом, якщо ми хочемо його перемогти.

Дозвольте мені проілюструвати. Є історія про індійською хлопця, який мандрував від села до села, продаючи чарівно зілля. Він просив, щоб покупці давали йому чисте відро, куди він наливав чистої води і чарівного зілля. Коли він переміщував суміш, він тихенько впускав туди три або чотири крупинки золота. Коли вода зливалася, на дні знаходили золото. В одному селі за цією процедурою спостерігав міняла грошей і його так пройняло, що він запропонував купити рецепт за п'ятдесят тисяч рупій. Хлопчина був більш ніж щасливим і погодився продати секрет. Одержавши гроші, він сказав міняйлі: "Існує одна річ, яку ви завжди повинні робити для того, щоб одержувати золото, інакше рецепт не буде спрацьовувати. Коли ви помішуєте суміш, ніколи-ніколи не думайте про червонопику мавпочку!" І, як ви можете собі легко уявити, міняла так і не зміг коли-небудь зробити золото. Куди б він не пішов, від Гімалаїв до півдня Індії, не мало значення, як сильно він не старався, але червонопика мавпочка однак вискакувала у нього в уяві.

Так само і з гріхом. Вам слід направити вашу увагу на щось інше, якщо ви хочете позбутися цього гріха. Я часто згадую, як Бог звільнив мене від багатьох шкідливих речей, але ніколи я не міг звільнитися від тієї речі, на якій я зосереджував свої зусилля.

Багато віруючих думають про свій гріх десять, двадцять, і навіть тридцять-сорок років і він настільки проникає у їх життя, що вони не можуть собі уявити, що будуть

робити, коли їх чудом звільнять від нього. Якщо усі думки були сконцентровані на гріхові і, якби сталося миттєве звільнення, що може заповнити вакуум?

Перемога у війні з гріхом досягається спрямуванням нашої свідомості на Господа. Не думайте про гріх, а рішуче виберіть Спаса центром ваших думок. "Не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, - добро, приємність та досконалість" (Рим. 12:2). Якщо наша свідомість буде сфокусована на чомусь світському замість того, щоб шукати Боже царство, ми прийдемо до християнського фаталізму, вірування, що життя у тілі постійно призводить до поразок і нещастя. Тоді така людина прийме страждання, як норму і буде лише чекати, коли ж надійде звільнення від тіла у Царстві небесному. Але істина у тому, що всі страждання направлені на те, щоб християнин знайшов радісне, щасливе і духовно багате життя у Божій присутності.

Частина 3. Життя у Його присутності

Розділ 7. Радість від Його присутності

Віруючи, подолавши на шляху до Божої присутності ряд перешкод, знаходять справді чудове і красиве життя. Ми завжди мали у собі Божу присутність, але шукали, забуваючи, що ми її вже маємо. "Куди я від Духа Твого піду, і куди втечу від Твого лиця?" (Пс. 139:7). Ми не визнаємо і не використовуємо Божу присутність тому, що довіряємося лише собі у розв'язанні проблем нашого щоденного життя. Потрібно скластися унікальному підпору проблем, обставин та гріхів, щоб ми усвідомили неможливість впоратись з ними без Нього, нашої Виноградної Лози. Нам потрібно було відкрити перемогу у Христі, долаючи кожну перешкоду на шляху до Нього. Тріумф подарований нам, хоч ми нього не заслуговуємо. Ця інформація стає безцінною, коли ми входимо у Божу присутність.

І ось ми стоїмо, усвідомлюючи себе у Божій присутності, у тому самому місці, куди наш Спас мав намір привести нас вже давно, і де так заспокоєний дух, душа і тіло. Єдине, що ми хочемо, це - прославляти Бога!

"Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас поллюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, - спасені ви благодаттю, і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі, щоб у наступних віках показати безмірне багатство благодаті Своєї в доброті до нас у Христі Ісусі" (Еф. 2:4-7).

У Його присутності ми знаходимо найбільшу радість і, в свою чергу, стаємо найбільшою радістю для Бога. Ми бажаємо увійти у святе місце не завдяки нашій поведінці, але кров'ю і милістю Божого Сина, з упевненістю і усвідомленням того, що всі прохання будуть Ним почуті. Тоді починають змінюватися прохання віруючих. Нам вже не потрібні дріб'язкові житейські речі, ми здобуваємо певність і тому, що наші потреби будуть задоволені. Замість цього ми просимо те, що могло б прославити Сина, просимо за інших людей, щоб Син міг привести їх до Батька. Перебуваючи у Божому світлі, ми можемо доповнити ті частини християнського життя, яких нам не вистачало. Божі заповіді тепер розглядаються як обітничі, страждання не можна порівняти з славою Господа, свята свідомість стає засобом життя. Має сенс бути смиренним, тому що у Його присутності є сила у заповідях. Логічно продовжувати йти до Нього, бо у Його присутності є запевнення того, що Він прийме нас! Має сенс прощати, тому що у Його присутності прощення стає надзвичайним. Чекання стає приємним, бо з'являється переконаність, що обітниця така ж цінна, як і саме виконання.

Псалми відображають небесну свідомість у Божій присутності. "Коли роздумував я, щоб пізнати оте, - та трудне воно в очах моїх, аж прийшов я в Божу святиню, - і кінець

їх побачив" (Пс. 73:16-17). Давид мав мудрість, щоб любити, бо у Божій присутності любов безмежна.

Віра не тяжка, коли ми вдивляємося у таємницю Його роботи і знаємо, що Він може все звершити. Не потрібно гніватися на страждання, коли ви знаєте, що у Його присутності біль зникне, бо ми створені, щоб бути переможцями.

Справді немає нічого, що не могла б зцілити Його присутність. Ми знайшли її, ми не можемо втратити її, і ніхто не може забрати її від нас.

"Я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні Анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!" (Рим. 8:38-39)

Якщо Його присутність не відчувається у нашому християнському житті, то ми не маємо радості, яку ми повинні мати від роботи. Чи не тому Біблійні читання, молитви, свідоцтва, відвідини церкви і наші духовні битви позбавлені очікування, яке Ісус продемонстрував через своє життя? Його присутність має бути нашою поживою для завдань, якими ми займаємося, бо лише Він справжній хліб, який ми маємо споживати. Існує одна головна небезпека, навіть коли ми насолоджуємося Його присутністю. Ми маємо зрозуміти, що спроби зробити Його присутність гарантованою приведуть до її втрати. Його присутність не дається для того, щоб винагородити за зусилля, вона дається лише по нашій вірі. Коли ми пізнаємо, як бути покірними день за днем і хвилину за хвилиною, ми починаємо розуміти, яке незмінне життя у Духові. Усвідомлення цього нерозривного зв'язку з Духом приведе до заспокійливого впливу на свідомість і на наші емоції, що в свою чергу заспокоїть тіло, а це дозволить нам жити у ворожому світі, маючи Його мир.

Його присутність всередині нас

Де знаходиться Царство Боже? Де ми маємо його шукати? Фарисеїв цікавило те ж саме і Ісусова відповідь підходить нам теж. "Царство Боже не прийде помітно, і не скажуть: "Ось тут", або "Там". Бо Боже Царство всередині нас" (Лук. 17:20-21). Багато шукають у церкві, під час відпустки, або в цій місці, або у тієї людини, але ми не повинні шукати Боже Царство ніде, окрім всередині нас, там, де живе Ісус. "Христос проживає в мені" (Гал 2:20, 21). "Христос у вас, надія слави!" (Кол. 1:27). "Поки образ Христа не відіб'ється у вас" (Гал. 4:19). "Щоб Христос через віру замешкав у вас" (Еф. 3:17). "А Господа Христа святиті у ваших серцях" (1 Петр. 3:15).

Мається на увазі наступне: постійне життя у Божій присутності дозволяє у смиренні бачити Христа всередині нас. Святий Августин одного разу сказав, що він втратив багато часу на початку свого християнського життя, намагаючись зовні знайти Ісуса, замість того, щоб направити пошуки всередину.

Є велика користь у визнанні Царства Божого всередині вас. У молитві «Отче Наш» ми просимо, щоб прийшло Його царство і звершилася Його воля на землі так само, як і на небесах. Вираз небесного має увійти у наші серця перед тим, як це проявиться для усіх нас на землі. Коли ми дивимося на Христа всередині нас, Його життя вивільняється в нас, показуючи всім людям навколо саму сутність Божого Царства. Краса так само природна, як квітуче дерево. Краса не вигадана, як не вигаданий аромат цього дерева для усіх тих, хто може відчувати його.

Коли ми вдивляємося в Ісуса всередині нас, Він щодня одержує можливість навчати нас, залишаючи помітний відбиток у серцях. До такого навчання ми прагнемо, і саме таке навчання вивільняється Його владою.

Багато років я вивчав Біблію для того, щоб одного дня стати знаючим вчителем. Читаючи коментарі, вивчаючи грецьку мову, і обробляючи абзац за абзацом, я готувався застосовувати одержані знання. Але після довгою академічного навчання я з'ясував, що ці зусилля не наблизили мене до живого Бога. Я помилявся, як і інші, вірячи, що правильні

знання дозволять мені бути праведним і чесним. "Ви досліджуєте Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, - вони ж свідчать про Мене!" (Ів. 5:39). І тоді я припинив пошуки знань про Бога і почав шукати, як мені пізнати самого Бога!

Уявіть собі, щоб замість, живого спілкування з чоловіком чи дружиною, вам би дали їх фотографії або листи. Чи було б цього достатньо? Я б закричав: "Забирайте геть фотографії! Пишіть листи самі!" Чи було б для вас достатньо таких відносин через листування?

Так само і Бог не має інтересу до товаришування з допомогою листування, коли Його листи читають, коли дивляться на Його малюнки і час-від-часу посилають Йому тривожні послання. Він хоче, щоб ви вступили у справжній живий контакт з Ним. Він зробив це до неймовірності простим, помістивши Своє життя всередині нас. Якби ви могли заспокоїтись хоч на хвилину, ви б почули Його голос, який навчає вас, як змінити серце.

Чому так багато володіють великим знанням і все ж мають так мало Божої сили? Чи не тому, що їх знання надходять не від живого Христа, а від читання Біблії? Взнавши цей секрет, я був здивований, що, дивлячись усередину, часто менш ніж за хвилину я можу одержати проповідь для навчання. Я був ще більш здивованим, пізнавши, як ця проповідь застосовувалась з силою і зміною життя для тих, хто її слухав. Ці послання, які приходили від Господа часто містили в одному реченні більше духовної сили ніж вся проповідь, яку я сам розробляв, спираючись на власні дослідження і розуміння.

Один з моїх улюблених наставників у Індії розповідав, що йому страшенно хотілося побачити обличчя Ісуса. Він відчував себе так ніби, лише при появі Христа перед ним, він матиме певність виконувати завдання, які його чекали. Отже він прийняв рішення пеститися і молитися, щоб Ісус дав йому одкровення Себе. Вночі четвертого дня він прокинувся від стуку у двері. Він духом своїм відчув, що зустрине Ісуса. Але відчинивши двері, він побачив напівголого, худого і відразливого на вигляд молодого чоловіка. Ще він помітив мух, які роїлися навколо брудного юнака, який пояснював: "Ви знаєте, чому ці мухи заїдають мене? Тому що я - покидьок. Мої батько і мати відмовились від мене, і всі інші зневажають мене. Я - покидьок!" І той молодий чоловік повернувся і пішов геть. Коли двері зачинилися, мій учитель почув голос Господа: "Тепер ти бачив моє обличчя! Там, де страждання, де біль, де від людей відвертаються, там - Я!" Мій учитель молився, він шукав Христа в собі і у відповідь він, був навчений з такою силою, що це залишило відбиток у його серці на все життя. Цей чоловік завжди світиться такою любов'ю Христа до найнижчих людей, яку дуже рідко можна побачити. Він відвідує лікарні, де лікуються прокажені, обнімає недоторканих і віддає Христову любов без межі. Моя мати, зустрівши цього чоловіка, назвала його "Індійським ангелом".

Так само і з тими, які знаходять Христа всередині себе. Для них немає меж сили, немає почуття порушеного спілкування, лише безперервний потік Його життя. "Чи знаєте ви, що ви - Божий храм, і Дух Божий у вас пробу-вас?" (1 Кор. 3:16).

Є ще одна перевага від відкриття Христа усередині вас. Мовчання стає благословенням. Якщо ви зайняті всюди пошуками Христа, відчуваючи нездатність Його знайти, нам так потрібно почути Його голос. Його голос міг би заспокоїти душу і показати, що ми вже знайшли Його, або, принаймні, що Він нас не покинув. Коли ми відкриваємо по вірі, що Христос живе всередині нас, тиша більше не турбує нас, навпаки вона стає для нас більш приємною. Не так багато знають блаженство благословення тишею. Більшість людей надто зайняті, віддаючи Богові повеління на день, вимагаючи, щоб Він почув їх, а також діяв так, як це відповідає їх найкращим інтересам. Вони пропускають у своєму житті усвідомлення Його присутності, яке відкривається у тиші. Тиша дуже важлива для Бога, про неї сказано більш ніж сто разів у Біблії.

Мені подобається моя дружина духовно, фізично і емоційно. Ми завжди відчуваємо єдність один одного. Але вироблення одного почуття, яке я не згадав, забрало найбільше часу, це - невимовне почуття рідної людини! Скільки разів ми відчували це

разом з дружиною! Я читаю, стоїть тиша, і відчуваю тепло і спокій її присутності в іншому кінці кімнати, її присутність - щастя для мене, так само, як й моя. Благодать тиші в тому, що їй хочеться бути разом зі мною і вона знає, що я теж бажаю бути разом з нею. Ми не вимагаємо нічого один від одного, а просто маємо велику втіху від присутності один одного. Перебування поруч - єдине, що я прошу у псі під час цього періоду тиші, тому що я люблю її. Коли відкинути всі дії, ми просто задоволені з присутності один одного.

Ми, як церква, - наречена Христова. Чи ми задоволені Ним самим, чи ми прагнемо до Нього, коли Він дає щось потрібне дня нас? Чи задовольняємося теплотою Його присутності у тиші, чи нам потрібно постійно говорити, сперечатися і розбиратися один з одним? Якби ми не одержали від Нього нічого до кінця життя, за винятком усвідомлення Його мовчазної присутності всередині нас, чи не були б ми безмірно щасливі?

Багато людей ніколи не проводили час у тиші перед Господом. Багато не знають навіть, як це зробити. Я можу сказати з певністю, що вони дуже багато втратили від своїх безкінечних розмов, пошуків та повелінь. Якщо ми шукаємо Його дня нашої втіхи, щоб задовольнити емоційні, фізичні чи духовні потреби, ми глибоко помиляємося, тому що нам слід шукати Бога для Його втіхи. Всі, хто шукав Бога для Його задоволення, можуть підтвердити, що вони знайшли щастя, вони ніколи не жалкували ні про одну хвилину, яку вони провели у Його присутності. Припиніть потік прохань до Бога. Спробуйте любити Його у тиші, навчіться діставати втіху від Його присутності всередині нас і тоді з ваших найпотаємніших куточків душі потечуть ріки живої води.

Як можна почати жити таким благословенним життям всередині нас? Коли ми мовчимо, відчуваючи повну залежність від Нього, Він завжди вірний Своему Слову, щоб звершити у нас те, до чого Він прикликав нас. Я виявив, то інтелектуальну доктрину набагато легше передати, ніж духовні істини, таємницю яких важко повністю збагнути і які призначені для того, щоб по них жили.

Я спостерігав і навіть допомагав моїй дружині під час народження наших трьох дітей. Я вивчив цей процес дуже добре. Вона навіть пояснила мені детально, що відчуває під час пологів. Я тримав кожного новонародженого через хвилину після народження. І все ж до сьогоднішнього дня я не маю ні найменшого поняття, як народити дитину. Моя дружина не пояснює нічого іншим жінкам, але вони просто кивають головою, погоджуючись з подробицями. Про себе ж знаю, що ніколи не зможу все зрозуміти до кінця. Так само і з духовною істиною. Ті люди, які пізнали Христа всередині себе, можливо, недостатньо добре пояснюють, як це відбувається, і все ж інші віруючі з подібним досвідом можуть ствердно кивати головою, слухаючи їх розповідь. Духовні реалії, так само, як і народження немовляти, є не то інше, як чудо, яке приходить з Божої руки. А Він - Бог чудес!

Розділ 8. Молитва у Його присутності

Що є молитвою? Багато написано книжок про те, як молитися, про що, і звідки! Однак, я хотів би обговорити забутий аспект - як слухати молитву. Коли ми заспокоюємося і підходимо ближче до Христа всередині нас, ми можемо почути Його голос і відчути Його підтримку і свіжість духовного сприйняття.

Перш за все, важливо з'ясувати, для чого потрібно слухати. Голос Ісуса, як Він сказав прямо, почути просто і легко відрізнити. "Мого голосу слухають мої вівці, і я знаю їх, і за Мною слідком вони йдуть" (Ів. 10:27). Така заява Ісуса носить абсолютний характер. Його голос повинен бути ясно чутним для нас. І все ж багато людей нездатні почути Його голос. Вони постійно плутаються у голосах навколо себе і не впевнені, чи вони чують саме голос Бога, сатани, своєї власної совісті, чи свої змінювані емоції. Чому Його голос легко чути? Відповідь на це запитання, міститься у повчаннях Ісуса в розділі 8 Євангелії від Івана. Спочатку Він говорить: "Я Світло для світу. Хто йде вслід за

Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя" (вірш 12). І у другому повчанні: "Якщо у слові Моїм позостанетесь, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, - правда вас вільними зробить!" (вірші 31-32). Якщо ми підемо за Ним, Він поведе на світло, і коли ми будемо виконувати Його Слово, ми почуємо Його слово, пізнаємо правду і будемо вільними.

Ісус потім приводить притчу про Доброго Пастиря, щоб підкреслити Його попереднє повчання. Не було жодного з слухачів у Його аудиторії, які не зрозуміли б Його мудрості, бо всі знали дуже багато про працю вівчаря овечок Його обов'язком є направляти овечок в такс місце, де вони були б у безпеці і мали достатньо їжі. Відповідальністю Сина є виводити Своїх послідовників з темряви на світло. Ще одним обов'язком вівчаря є навчити овечок розуміти його голос. Якщо була вівця, яка вперто не розуміла голос вівчаря, тоді він ламав їй ногу. Рану забинтовували, а вівцю носили на плечах, годуючи з рук, поки не одужувала. За час своєї недуги, вівця змушена коришся словам вівчаря і навчитися слухати його голос.

Подібним чином, новонароджена дитина у своїй безпомічності, нічого не може зробити для себе, тому вона кориться мамі, пізнає її голос. З часом, голос і дотик мами визнаються безпомилково. Дитина навіть нікому іншому не дозволяє доглядати і заспокоювати її. Дитина твердо знає голос своєї матері.

Чому тоді здається, що так мало віруючих знають голос Господа Ісуса? Чи не тому, що їм ніколи не давали можливості пізнати Його голос, коли вони були немовлятами у Христі? Коли віруючі ще духовні немовлята, Його голос звучить природно, тому що нічого іншого вони не можуть зробити у своєму безпомічному стані. На жаль, церква страждає від того, що уникає основ. Новонавернені, які мають певні таланти і дарування, здібності і інтелект негайно ставляться до роботи. Ніякі здібності не можуть пройти непоміченими, їх слід використати, використати і знову використати. Якщо цього не відбувається, тоді підіймається крик: "Яке марнотратство!" Відбувається подібне тому, якби Марія не розбила дорогоцінного парфуму, мирри, щоб помазати Ісуса. Але коли ми не віддаємо належне основам, ми змушені вдаватися до сильніших мір пізніше. Ті, які не пізнали голос Господаря у духовному дитинстві, змушені потім пізнати більш "ламаючий" вплив. Вони втрачають здатність духовно рухатись, тому що не пізнали вчасно основних духовних істин.

Чому ж, все таки, багато не знають Його голос? Вони ніколи не мали можливості схилитися перед Господом у тиші, скорившись Його словам і, таким чином, відрізняючи Його голос від усіх інших. "Я кликав - і ніхто відповіді не дав, говорив Я - й не чули вони" (Іс. 66:4). Господь говорить і вимагає, щоб ми слухали. Для нас дуже важливо пізнавати Його голос.

Уважно слухати Його голос

Щоб почути Його голос, ми повинні коритися Його Слово. Багато християнських письменників у минулому застосовували метод, який допомагав початківцям у вірі йти крок за кроком, молячись над Письмом. Цей підхід і зараз залишається простим і ефективним.

Щоб розпочати вправи, виберіть тихий час, бо ця форма молитви потребує деякого часу для оволодіння. У мовчанні схиліться перед Господом, дивіться на Ісуса у смиренні, подібно тому, як ягня дивиться на вівчаря або немовля на свою матір. Це має бути переконання, що вам нічого не належить, ви приймаєте відношення повної залежності. Чи ви можете самі вибирати свою духовну їжу? Чи ви знаєте, де розпочати? Чи ви маєте власні ресурси? Коли ви покажете відношення повної залежності, Батько проведе вас до справжньої манни, яка дарується з небес, тому що Він справжній Пастир, який годує своє стадо Собою. Він дасть вам напитися з ріки з живою водою, і ви будете задоволені. "Поправді кажу вам: "Хто Божого Царства не прийме, як дитя, той у нього не ввійде!" (Лк.

18:17). Постаньте перед Великим Господом, що як дитя, як ягня, і віддайте своє серце, вашу свободу, вашу сім'ю, і ваші духовні потреби з упевненістю і радістю, знаючи, що ви ніколи не зможете їх задовольнити у своїй немочі. Якщо ви це зробите, ви почнете відчувати реальність у вашому дусі великого Пастиря і люблячого Батька. Так, Він прийде, не в рвучких думках і емоціях, але ви відчуєте Його в більш глибокому і спокійному мирі, у непорушній фортеці вашого духу. "Бо обрізання - то ми, що служимо Богові духом, а хвалимося Христом Ісусом, і не кладемо надії на тіло" (Фил. 3:3).

Перше, з чим ви будете боротися, - розум, який негайно почне відволікатися. Так і має бути, ваш розум був навчений дивитися назовні роками, щоб знаходити задоволення для тіла. Навчіться ж тепер дивитися розумом на Христа всередині вас, не згадуючи про роботу, проблеми і минулі події. Після довгого періоду боротьби з вашою свідомістю, ви можете навіть здатися, подумавши, що Господь роздратований вашою нездатністю сконцентрувати вашу увагу на Ньому. Нічого не може бути далі від правди. Спроби навчити неспокійний розум зосередитися на Ньому не можуть розчарувати Його, Він дуже любить вас і ми можемо пробувати знову і знову.

Потім виберіть абзац зі Святого Писання. Я особисто рекомендую взяти Псалом 139. Наблизившись до Писання таким чином, ви не можете і не повинні турбуватися скільки ви прочитаєте. Одне слово, яке Бог помістить у вашому серці більш цінне ніж одна тисяча слів, які ви запам'ятаєте самостійно. Є час для академічного навчання, але цей час призначений для Бога. Це такий час, коли той, хто прочитав найменше, може бути переможцем.

А зараз відкрийте Біблію на Псалмі 139 і прочитайте слово: "Господи!" Не пройдіть мимо цього слова, заспокойте ваш розум, звертаючись до Христа всередині, і слухайте: Роздумуйте над словом "Господь!". Так, Він ваш Господь, все ваше серце підтверджує це. Прославте Його за те, що Він означає у вашому житті. "О, Господь, ти підтримуєш мене у житті! О, Господи, я каюся у тому, що тривожився за моє майбутнє... Я маю Тебе, Господи, і лише Ти один мені потрібний!".

Цим Писання звершує свою мету, не просто показати вам щось про Бога, але реально ввести ваш дух у контакт з Богом. Вам більше немає потреби читати про когось, хто чув Бога, бо ви самі ніколи не чули Його. Ваш дух оновиться від самого лише слова "Господи!". Носіть це слово з собою на протязі дня і вітайте ним Бога.

Ви готові далі рухатися до вірша "Ти випробував мене та й пізнав"? Сам великий Бог всесвіту знайшов час випробувати мене і пізнати! Як я можу бути таким важливим для Нього? Я не маю нічого і все ж я у центрі Його уваги.

Попрацювавши день-два, приступайте до Псалму 23. Знову почніть з заспокоєння вашого мозку, звернувшись до Господа всередині вас. Переконавшись у Його присутності, почніть читати перший абзац "Господь - то мій Пастир". Глибоко проникніться цим абзацом. Не просто пробуйте ці слова, а вберіть їх у себе. "Господь - ти мій Пастир! О, слава Тобі, Батьку, за Тебе єдиного, бо Ти даруєш мені все для життя. Ти - мій Лідер, мій Керманіч і Захисник, Дякую Тобі, Батьку! Коли це знання проникло до вашою серця, продовжуйте далі, "...на пасовиськах зелених оселить мене" (вірш 2). Так, Він дозволить мені спочити. Він приведе мене у багатий край, де моя душа наповниться новим життям! Читайте далі. Він відновить, направить, захистить, заспокоїть і помагає. Так, ..."моя чаша - то надмір пиття! Тільки добро і милосердя будуть супроводжувати мене по всі дні мою життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи!" (вірші 5-6). Коли знання переходить від серця до серця, абзац перестає бути древнім Писанням про Бога, воно стає живим уособленнями Господа. Час вашого спілкування з Богом мине дуже швидко. Ви не захочете припинити Його присутність з вами. "І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!" (Мат. 28:20).

Багато з віруючих вважають, що з Богом можна зустрітися лише у виділений для цього час. Значної шкоди нанесено нашому молитовному життю визначенням Богові часу і місця спілкування. Ісус роз'яснює, що Він живе всередині нас. Тоді, де те місце, у якому

ми маємо зустрічатися з Ним? Спокійне місце знаходиться всередині нас, і Дух Святий іде з нами. Нам немає потреби особливим чином організувати зустрічі з Ним щоранку, але нам слід потурбуватися про життя з ним всередині нас щохвилини.

Що робити, коли ви не маєте тихого часу? Як вклонитися Богу, коли ми працюємо, їдемо у машині на роботу, прибираємо у домі? Я можу рекомендувати написати невеличкий уривок Святого Писання, щоб він став темою цього тижня. Цей листочок можна виймати будь-коли вдень. Можливо, для вивчення всього уривку потрібно буде увесь тиждень, але він стане після всього знанням серця. Навіть без написаного тексту ви можете згадувати знайомі абзаци, слова Біблійних гімнів або якісь особливі моменти Його роботи у вашому житті. Коли ми будемо гак робити, ми знову відчуємо, що ми знаходимося у Його присутності.

Вправляючись подібним чином, ви виявите, що стає легше і легше жити з Ним у нерозривній єдності. Ви пізнаєте істину, що Його присутність може допомогти у будь-якій ситуації. Ви станете ефективним учителем, бо будете передавати Його вчення. Ви навіть почнете виявляти, що у той час, коли ваш розум повністю зайнятий обдумуваннями щоденних проєктів, ваш дух, у той же час, повністю поглинутий Його присутністю. Я навіть виявив одного разу, що молюся на конференції одночасно з моїм виступом. Ось що означає повеління молитися безперервно, це зовсім не означає безперервно молитися словами, це означає перебувати у нерозривній єдності духом. Якщо ви успішно впораєтесь з вищевказаними вправами, вам ніхто не буде потрібний, щоб пояснити динаміку повного життя у Христі, бо це життя станє вашим надбанням.

О, яка це честь чути голос Бога, бути однією з Його овечок, яка чує Його голос і що має самого Ісуса всередині себе. Яке це чудо спілкуватися з Ним у духові і правда повсякчас. Його голос завжди приносить піднесення вашого духу, навіть, якщо Його голос лунає з осудом, тому що Бог звинувачує лише тих, кого Він має намір врятувати. Коли ви чуєте Його голос, важливо, щоб ви слухали Його уважно. "Тому то, як каже Дух Святий: "Сьогодні, як голос Його ви почувете, не робіть затверділими ваших сердець" (Євр. 3:7-8). Коли ви будете Його слухати. Його голос прийде у багатьох формах, щоразу особливим чином. Його голос може приходити, як грім, щоб заспокоїти допитливий розум і спонукати до тиші: "Голосом ти загримиш, як Він?" (Йов 40:9). Його голос може пронизати як блискавка, щоб просвітити і звинуватити: "За Ним грім ричить левом, гримить гуком своєї величності, і його Він це стримує, як чується голос Його" (Йов 37:4). Він могутній Визволитель від будь-яких обставин, отже "голос Бога могутній" (Пс. 29:40). Його голос може бути величним, прикликаючи нас молитися у тиші: "Голос Господній із силою, Голос Господній з величністю" (Пс. 29:4). Його голос може змести всі перешкоди і запевнити нас: "Голос Господній ламає кедрини" (Пс. 29:5). Одне слово від Господа, сказане до нашого духу, може згасити спопеляючий вогонь гріха, і Він може прокласти шлях для нас у пустелі. "Голос Господній пустиню тремтіти примушує" (Пс. 29:8).

Чому Ісус прийшов? Більшість відповість: "Щоб померти за гріх". У посланні до Євреїв сказано ясно, що Він прийшов, щоб привести нас ближче до Бога. Скільком християнам не вистачає досвіду перебування поблизу Його нерозривній єдності! Більшість залишаються перед порогом, переживають душевне життя, служать і працюють для Бога, покладаючись лише на свої сили.

Сьогодні облиште міркування про те, чи ви розумієте або відчуваєте присутність Бога. Замість цього краще зростаєте у вірі, що ви маєте Його, бо Він живе у вас, і дійте у повній упевненості, що Він близько від вас. Як тільки ви почнете діяти у вірі в істину, яку розкриває перед вами Бог ви справді виявите, що Він так близько, як слова, що ви промовляєте. Нехай ніщо не завадить вам насолоджуватися Його присутністю.

Розділ 9. Поділяючи Його перемогу

Мене одного разу запитали: "Ісус - расист?" Я негайно відповів: "Так!" Без сумніву, Ісус - расист, однак у Нього немає упередження проти зовнішнього, видимого життя людини. Йому лише не байдуже внутрішнє життя людини. Зовнішнє життя проходить у розмаїтті форм та рас, кожне унікальне, залежне від фізичних обставин. Зовнішнє життя людини формується ще з материнської утробы. Внутрішнє, духовне життя, відбувається лише у двох расових формах: або відповідно до Адама (життя усіх нас з народження), або життя у Ісусі (це життя, яке віруючий одержує після народження згори).

Внутрішнє життя у Адамові набуває свою форму через ряд символів самовизначення. Сатана, дотримуючись свого проголошеного наміру вбивати, красти і руйнувати, використовує події, щоб створити самооцінку, якою непідозрююча особа спочатку поглинається, а потім руйнується. Наприклад, дитина, яка пережила розлучення своїх батьків і страждає від почуття покинутості і відсутності безпеки, матиме спокусу прислухатися до голосу ворога, який буде стверджувати, що дитина нічого не варта для Бога. Як тільки приймається така самооцінка, дитина може провести усе своє життя під її впливом.

Народжуючись згори, ми одержуємо нове життя у Христі і мову особистість, залишаючи стару, розп'ятою на хресті з Ісусом. (Дивитесь Гал. 2:20, Рим. 6, Кол. 3). Характерне для життя Ісуса стає характерним для життя християнина.

Відрізана і поставлена у вазу гілка, не містить у собі життя. Вона бореться, як тільки може, щоб жити, але врешті-решт приймає своє нещасне положення і засихає. Лише прищеплена гілка одержує нове життя і новий сік з виноградної лози, змінюючи у ній свою стару сутність.

Стан віруючого, який припиняє виконувати повеління Христа стає схожим на стан відрізаної гілки, хоча він все ще перебуває у Христі. Багаж Адамового життя, який все ще живе у його пам'яті, поновлюється і віруючий починає показувати тілесне у всіх проявах свого життя.

Один з секретів смиренного християнського життя полягає у визнанні того, що в Ісусі усе наше життя, і все надходить від Нього. Це стає нашою суттю, бо ми прищеплені на Його лозу. Він святий і ми теж (1 Петр. 2:9-12). Він близький до Бога, і ми також. Він прийнятний для Бога і ми теж прийнятні, оскільки ми прийняли святе життя, яке близьке до Бога і прийнятне для Нього. Тому, як віруючі, ми не повинні працювати, щоб здобути це, ми маємо усі ці якості, маючи Його. Ми можемо виразити життя всередині нас, не намагаючись імітувати життя на небесах, і ми також можемо пізнати свободу від усього, над чим Ісус здобув перемогу.

З моменту Його смерті завжди існувала можливість вибору двох способів внутрішнього життя. Людство мало Адамове життя, у якому внутрішня сутність переможена спокусами, гріхом, сатаною, світом, фізичними пристрастями і будь-якими обставинами. Христос дає нам нове життя. коли ми народжуємося згори, у перемозі над усіма ворогами людства. Це багате, всеперемагаюче життя залишається секретом для занадто великої кількості віруючих, які намагаються завоювати перемогу, замість того, щоб прийняти цю перемогу, як подарунок у Ньому.

Як тільки Христос стає нашим життям (Він приходить, коли ми Його запрошуємо, ось так, як це просто), погляньте і зрозумійте, що Він вже переміг гріх, який вас зв'язував, переміг стару особистість, яка вами управляла, Він переміг над усіма обставинами, які змушували вас відвертатися від Нього. Але це ще не все!

Перемога Христа означає тріумф над невеличкими і незначними речами вашого життя, які стають камінцем у черевіку. Вони примушують вас кульгати і навіть зупинятися у новому житті. Нездатність здобути чи досягти великою рідко змушує людину бути нещасною, але, як правило, провал людини у малому і незначному глибоко її вражає. Життя у Христі допомагає вам впоратися і з цим також! Його перемога над очевидно малими, і все ж дуже значними з точки зору особистого досвіду, речами виступає не як відсторонена далеко від нас і згодом спроектована на нас річ, але як

перемога, з якої ми можемо негайно скористатися. Коли досягається перемога над незначними речами, потрібно ще і ще раз підкреслювати, що ви активний учасник усього цього, не імітатор, а учасник Його життя і перемоги.

У фокусі свободи

"Страждання зазнаєте у світі, - але будьте відважні: Я світ переміг!" (Ів. 16:33). У Старому Заповіті існує прихована подвійна скарга. Від Бога: "Людино, ти не знаєш, що означає бути Богом. Я створив тебе для любові і спілкування і все ж ти бажаєш жити незалежно". Від людини: "Боже, Ти не розумієш, що означає бути людиною з плоті і крові, яка бажає мати і духовне і тілесне життя". У своїй любові Бог розв'язав конфлікт, пославши на землю Бога-людину, який був повністю святий у духові, але з душею і тілом людини. "І Слово стало тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди" (Ів. 1:14). Неймовірно, але Бог-людина жив у світі, створеним Ним, серед людей, створених у Його подібі і Він проголосив духовний абсолют, що "у цьому світі зазнаєте страждання". Якщо Син Божий зустрівся безпосередньо з стражданнями, призначеними для людини, тоді ми не можемо очікувати, що нас звільнять від подібної напасті. Однак, є також умова: "Це я вам розповів, щоб ви мали мир у Мені" (Ів. 16:33). На землі Він переміг і тому звільнив людину від того, що змушувало її бути роздвоєною. Нам більше немає потреби розриватися між духовним і тілесним. Все, що було від тіла, переможене у Ньому.

Ісус повинен стати у центрі нашого життя. Лише Він може дати перемогу. Людина не була створена для того, щоб зосереджуватися на більш ніж одній речі одночасно. Роздільність душі приводить до тривоги, хвилювань, депресій і розладів. У Матвія 17:1-9 розповідається, як Ісус узяв Петра, Якова і Івана на високу гору. Коли з'явилися Мойсей і Ілля, Петро вигукнув, що поставить три шатрі по одному на кожного. Звичайно, це мало сенс для Петра, який тим самим визнав, що Мойсей представляв закон, Ілля - пророків, а Ісус - Божу милість і новий заповіт. Петрова помилка була в тому, що він урівняв усіх трьох. Негайно усіх їх закрила хмара і голос мовив: "Це Син мій улюблений, що Його Я вподобав. Його слухайтеся!" Учні попадали долілиць, Ісус доторкнувся до них і хмара розсіялася і лише Ісус залишився з ними.

Найвища-частина людської особистості - це серце. Воно створене так, що лише один може його зайняти - Ісус Христос! Як тільки щось ставиться нами нарівні з Ісусом, яким би гарним воно не виглядало, яким би цінним воно не було у минулому, негайно наш дух затьмарює хмара. Ми будемо відчувати поразку, гнів, розлад, і страх. І лише, коли впадемо ниць у покорі до голосу, що проголошує "Це Мій Син!" - аж тоді хмара розсіється.

Ми повинні прагнути у нашому зростанні видалити все, що може стати нарівні з Христом у людських серцях. Це - єдина мета для кожного віруючого, і зовсім не метод. Багато віруючих страждають від того, що верхівка гори переповнена людьми чи речами, які займають місце, яке належить лише Христу. Лише Він - Цар на вершині гори. Уявіть собі шматок сталі п'ять футів завдовжки, дванадцять футів завширшки і два фути завтовшки. Вам наказано не відпочивати, а забити цей шматок металу в землю. Я підозрюю, що ви добряче помучитеся з ним. Роботу навряд чи вдасться здійснити за один день, і ви будете нервувати, почуватимете пригнічення, страх і гнів. Однак, якби ви загострили цей шматок сталі з одного боку, ваше завдання стало б набагато простішим.

Віруючі припиняють рух, якщо їх життя не сфокусоване на Ісусі. Не можна затупляти свою увагу різноманітними інтересами і діяльністю. Створення сім'ї, діти, гріх, інші люди, відпустки, поразки, - все це стає нарівні з Ісусом Христом. Пересічний віруючий приділяє увагу занадто багатьом речам. Але коли Ісус стає єдиною метою душі, лише тоді життя віруючого стає відточеним і він здобуває здатність легко пробиватися через перешкоди нашого щоденного життя. Депресія і гнів з'являються лише тоді, коли ми поміщаємо щось інше замість Нього на вершину гори нашого серця. Але як тільки ми

зосереджуємося на Ньому, тоді ніщо у нашому житті не може нас збити. І якби навколо не намагалися бити молотом, з того нічого не вийде!

Чи хотіли б ви бути щасливим віруючим? Тоді пам'ятайте, що Ісус своєю присутністю може зцілити вас. Пам'ятаючи цю істину, ви можете пройти через усе життя, перемагаючи будь-які перешкоди.

Свобода від страху бути посередністю

Деякі віруючі знайшли відчуття свободи від страху бути посередністю. Інші з усіх сил відбиваються від звичайного життя, щоб колись стати "великим християнином". Вони сподіваються, що проблеми зникнуть і обставини складуться так, що вони стануть продуктивними і відмінними від інших, особливими, благословеними, використаними Богом для великих проповідей, більш прийнятними ніж інші члени церкви. Цей статус "великого християнина" колись, напевне, дозволить їм вирізнитися серед інших, щоб з ними рахувалися. Небезпека такого сподівання великого святкового дня в тім, що людина марнує неповторні миті і навіть події щоденного життя, які можна було б використати для пізнання того, що складає унікальну особистість віруючого.

Ісус здобув перемогу над побоюванням бути посереднім, і ми розділяємо Його перемогу, якщо живемо одним життям з Ним. Він зростав, доглядаючи матір-удову, допомагаючи своїй сім'ї, де було повно братів і сестер, і щодня працював за столярним верстатом. Він міг би упасти у стан безнадії і страху від того, що не зможе здійснити призначене від приземленості і типовості, і, все ж Його життя допомогло Йому сформуватися і приготуватися до унікальної місії. Такої підмінної від усього людського! Чи ж це прояв посередності?

Духовна людина не ділить життя на світську і духовну частини. У Христі ці дві половини стають нероздільними. Для Нього звичайна (багатьом це здалося б дуже нудним) робота відіграла значну роль у підготовці Його до надзвичайної роботи Бога. Чому так багато віруючих бояться, що кінцевий результат їх щоденної гонитви буде посередня особистість? Відповідь на це полягає у розділенні світської та духовної роботи, не дозволяючи простому життю підсилювати духовну сферу. Але ж саме у повсякденному житті розвиваються духовні чоловіки та жінки.

Одну дівчину запитали, чи не втомлюється вона, працюючи щодня над вишивкою? "Ніколи!" - вигукнула дівчина. "Я оздоблюю своє весільне плаття!" Щоденні, рутинні завдання життя стають привабливими, коли ми розглядаємо їх життєво необхідними у підготовці до зустрічі з Ним. "Хто вірний у найменшому, - і в великому вірний; і хто несправедливий у найменшому, - і в великому несправедливий" (Лук. 16:10). Чи розумієте, ви, що віруючий, діючи вірно у малому, готується до справжньої духовної продуктивності? Ви можете відкинути геть таблички, які визначають діяльність у житті, як малу, нудну і незначну. Приготування бутербродів, прибирання у домі, оплата рахунків, догляд дітей чи внуків, виконання будь-якої звичайної роботи, все це спрацьовує разом для підсилення нашої здатності до святого життя і тому однаково важливе для наших більш значних починань.

Пам'ятайте, що царство Боже проникає у цей сучасний світ, але ми не можемо дозволити світу з його ідеями окремої величі особи атакувати Боже царство.

Коли знаємо, що ми у Христі, бажання нашої особистої значимості зникає. Без знання того, що ми маємо сприйняти, воля, яка тягнеться до сенсацій і вражень, буде завжди піддаватися спокусам. Ісус був Боголюдиною і володів усією владою небес, і все ж Він відмовився користуватися нею для того, щоб просунути вперед Свою справу. Він обрав інший метод, щоб захопити увагу вмираючого світу. Він завойовував і перемагав через служіння, смирення, прощення тих, які Його заперечували і розіп'яли. Він був відносно тихою людиною, відмовившись висувати Себе уперед, але Його голос став

найгучнішим за уся історію. Ті ж, які просувають себе, скоро забуваються. І сьогодні мільйони служать Йому і ніколи не забудуть Його!

Ми повинні прийняти для себе почуття звільненості Христа від фантастичного і чудового світу. Це особливо необхідно сьогодні, коли рекламується успішне егоїстичне життя. Про таке життя говорять з кафедри у церкві разом оповідями про досягнення промовця і надприродну діяльність. Включіть християнське телебачення і ви виявите, що програми збудовані у стилі самоправедності, консервативної або ліберальної правильності, інтелектуальних здібностей, особистої сили і хоробрості, і навіть на страху перед майбутнім, другим Поверненням Христа, економічною неминучістю, розвалом шкіл і вибухом окультизму. Ці останні теми просуваються особами, які просувають уперед самих себе.

У Південній Африці я зустрівся з племінницею Ендрю Мюррея, великого християнського письменника і євангеліста. Вона поговорила зі мною про декілька аспектів його життя і дозволила навіть посидіти у його кріслі, читаючи його особисті листи. Наступного дня ми з братом найняли автомобіль і проїхали досить далеко, щоб відвідати могилу письменника і церкву, де він працював пастором і з якої розпочалось одне з найбільших в історії відроджень. Це була подорож з чималими затратами, але ми не жалкуємо. Я хотів побачити церкву і його могилу, тому що у захваті від цього чоловіка, який ніколи не звеличував себе, але завжди прославляв Христа.

Пізніше, подорожуючи по Сполучених Штатах, я часто бачив багато великих пам'ятників, збудованих на честь християнських проповідників у відзнаку їх величі. Коли мене запитували, чи не хотів би я зупинитися, моя відповідь була завжди однаковою: "Для чого? Це лише знаки людей, які звеличували себе. У мене немає часу."

Перемога над сімейною залежністю

Якось я обідав з невіруючим, який сказав наступне: "Мені не подобається думка християн, що лише ті, які вірять, в Ісуса Христа, як свого Спаса, підуть на небеса!"

Я негайно відповів: "Це саме так!"

Тоді він сказав, що може розповісти про одного християнина, який веде себе неправильно і одного невіруючого, який живе святим життям. Він хотів знати, чи я буду і далі притримуватися мого впевненого твердження, що лише християни підуть на небеса.

Тоді я запитав: "Чи маєте ви сина?"

Він відповів ствердно.

"Скільки годин на тиждень він працює?"

"Сорок," - відповів він.

"Часто я працюю вдвічі більше. Я працюю краще, ніж ваш син." Тоді я запитав: "Яку освіту має ваш син?"

"Ступінь бакалавра".

"У мене удвічі краща освіта, ніж у вашого сина. А як у нього з сім'єю?"

"Він розлучився," - відповів чоловік.

"Я одружений з тією ж самою жінкою і працював у десять разів старанніше, ніж ваш син, щоб мати добру сім'ю".

І тоді той чоловік вигукнув: "Що з того, що ви кращі, ніж мій син? Що це доводить?"

Я відповів: "Чи погоджуєтесь ви, що я кращий, ніж ваш син?"

"Так", - відповів він у роздратуванні. - "Але в чім тут річ?"

"А річ тут у тім, що довівши вам, що я кращий, ніж ваш син, я очікую, що ви залишите мені вашу спадщину!"

"Але ж це просто смішно!" - сказав він. "Ви, може, й кращі від мого сина, але ви не мій син! Я нічого вам не залишу."

Тоді я запитав його, чи він коли-небудь чув термін "народжений згори". Я ще пояснив йому, що участь у новому народженні передбачає одержання нового Небесного Батька. Людина після цього стає Божою дитиною з усіма правами про спадщину, які зовсім не залежать від зусиль людини та її поведінки, але лише від самого факту нового народження. Віруючий, який народився від Бога, але має погану поведінку, не буде замінений невіруючим з кращою поведінкою. Я ще пояснив моєму знайомому, що йому потрібне нове народження, новий Батько і нова сім'я, якщо він коли-небудь сподівається бути прийнятним для Бога.

Факт полягає у тому, що новонароджений віруючий матиме нового батька і нову сім'ю. Вам не потрібно бути залежним від субкультури старої сім'ї, з якої ви вийшли. Багато віруючих родом з сімей, де процвітало лукавство і зловживали алкоголем, де були невірними один одному і безумними, де вживали наркотики, і не соромились своєї запальності, де намагалися контролювати інших людей чи розтлівати їх. Цей список можна продовжити. Часто егоцентричність і тілесні прояви передаються з покоління у покоління.

Я хочу, щоб моя дочка одружилась з кимсь схожим на мене. Залишаючи наш дім, вона понесе з собою невидимий мішок з досвідом і знаннями, яких буде достатньо для того, щоб маніпулювати, контролювати і підштовхувати, одним словом, справлятися зі схожим на мене хлопцем. Вона шукатиме когось, з ким її поведінка буде успішною. Але, якщо він буде несхожим на мене, тоді вона займеться його перевихованням.

Отже, ми всі виходимо з нашої сімейної субкультури, яка відповідно допомагає чи не допомагає нам спілкуватися з іншими людьми. Ця субкультура робить багатьох з нас нещасними і невдахами, коли ми повторюємо сімейні помилки минулого.

Саме тут ми повинні згадати про Ісуса Христа, який по земній сімейній лінії не походив з досконалої сімейної субкультури, і, все ж, він переміг її. У Христі новонароджені християни повинні вбирати нові сімейні звичаї. Ми вільні від минулого з його недосконалістю і хаосом. Відтепер ми у нашій новій сім'ї, яка має свої власні традиції: любов, прощення, мир, терпіння, доброту, ніжність, готовність покласти своє життя за інших.

Чи ви вірите, що маєте нову сім'ю? Чи ви вірите, що стара сім'я більше не зв'яже вас і не проклинає до п'ятого покоління? Це правда! Нехай ніхто не вкраде цей великий секрет від вас, коли нове життя в Божій сім'ї почне огортати вас. Ви ж ще не усвідомили слави у тім, щоб бути відрізнаним і пересадженим у нову сім'ю. Не чекайте на інших, щоб побачити її, якщо необхідно, будьте першими, щоб реальність нової сім'ї проявилася через вас. Просіть Господа, і Він відкриє все для вас, і не лише через ваш розум, але і в серні вашім з небесною владою. Коли Павло вигукує: "Я забуваю, що лежить позаду мене", він наполягає на тому, що нова сім'я є подарунком від Христа. У Нім ваша невідповідність закінчується. Вам більше немає потреби підкорятися минулому.

Декілька християн на прохання одного брата вислухали про його страждання і біль, коли у нього на очах його батько вбив п'ятьох чоловік. Той брат не міг думати ні про що інше, але лише про те, що його батько забрав життя п'яти невинних людей, не говорячи вже про нещастя їх сімей. Як він може після цього насолоджуватися життям, коли ці п'ятеро людей більше його не мають? Минуле сім'ї цього брата надало сатані можливість атакувати. У спільній молитві ми всі спостерігали, як фортеця ворога була зруйнована, брат увійшов у віру і прийняв місце у новій сім'ї, яка вільна від зла субкультури старої сім'ї. Ця зустріч залишила гарну пам'ять!

Бог - ваш Батько, Ісус - ваш Брат і немає ніякого значення різниці між іншими Божими дітьми і вами, єдність над усе! Нехай Його перемога, укріпиться у вашому серці!

Свобода від поспішного життя

Чи можете ви знайти у всій історії людства чоловіка, якому потрібно було здійснити так багато, як Ісусу? Він був Сином Божим, Викупителем, людським Сином, Добрим Пастирем і навіть Вічним Життям. Він мав дати порятунок від майбутнього пекла і нещастя щоденного падіння у прірву, в яку люди падають, коли не знають Батька. Він прийшов на землю, щоб встановити Боже царство серед людей, яке змінить усю людську історію! Як Йому було на все знайти час? Чи достатньо було у Нього годин на день? Йому було слід використовувати увесь наявний час, якщо Він збирався бути продуктивним: ніяких перерв у роботі, ніяких лікарняних, ніяких "сачкувань", ніякого часу чи невдачі. І все це малося відбутися на протязі Його короткого життя. Якби Ісус не поспішав, все було б втрачено чи може ні?

Ще не було чоловіка, у якого було б більше роботи, ніж у Ісуса! Але ми ніколи не бачимо, щоб Він поспішав сильно хвилювався або щоб Він показував нервовий спалах. Він не тільки провів усе своє життя у невеличкому селищі, працюючи теслею, але також приділяв свій час іншим, щоб задовольнити їх потреби. (Ів. 11:6). Чому Ісус не поспішав? Мабуть, тому, що сам Бог ніколи не поспішає? Чому Господь створив цей світ за сім днів, а не за один? Чому Бог змушує своїх дітей чекати? Чому Господь вкладає у кожного з нас так багато часу, приділяючи увагу кожній малій деталі нашого життя і навіть використовує наші поразки для того, щоб створити для Себе щось справді унікальне, красиве і корисне? Чому дитина, ліс, коралові рифи ростуть так довго? Чому? Тому що поспіх і швидкість не характерні для Господа. Пам'ятайте, що змії у Едемському саду змушували Єву діяти, Сатана поспішав знищити Йова, і фарисеї при своїй першій зустрічі з Христом негайно почали плести змову проти Нього. Поспіх не характерний для покійного життя, але вказує на протилежне. Наш ворог - бог поспіху. Ісус визнав діяльність ворога у житті Іуди, повелівши йому діяти відповідним чином: "Що ти робиш, роби швидше..." (Ів. 13:27).

Християнське життя не поспішає, воно спокійне і природне. Ми зростаємо в активній участі, не турбуючись запам'ятати достатню кількість віршів з Біблії, євангелізувати достатню кількість людей навколо нас, зробити достатню кількість церковної роботи і, взагалі, наповнити кожну хвилину нашого життя тією роботою, яку інші люди називають духовною.

Часто я говорив з віруючими з гак званого "третього світу" і через декілька днів вони завжди запитують: "Чому ви так поспішаєте?" Мені здається, що ці віруючі з "першого світу", якщо говорити про їх більш Божий підхід до щоденного життя.

Я подорожував по Індії з батьком і нас повезли, щоб показати одне з останніх диких стад індійських слонів. Ми вирушили дуже рано вранці, переповнені хвилюванням і очікуванням. Однак, того день перед нами виникло багато перешкод: проколена шина, загальний страйк із закликом блокувати всі шляхи і ще декілька непередбачених затримок. Ми запізнилися на катер, що мав нас відвезти до слонів. Врешті-решт ми таки побачили слонів, але, чесно кажучи, це була найменш приємна частина нашої подорожі, тому що всі ці затримки показали повну відсутність хвилювань, стурбованості і поспіху з боку наших братів. У розкутій індійській манері ми використовували кожну затримку, щоб просто повернутися один до одного і поділитися досвідом свого життя, про Господа і своїми думками. Ці брати не поспішали. Вони насолоджувалися кожною хвилиною дня і нашим спілкуванням без тиску за будь-яку ціну досягти мети. Внутрішній мир переважав у душах цих братів, які щодня мають такі затримки. Прийміть Христа з Його свідомою відсутністю поспіху і знайдіть Його у всіх проявах, що оточують нас!

Я часто виявляв, що ті речі, які мене найбільше хвилюють, найбільш імовірні для поразки. Працюючи помічником менеджера у гастрономі, я одержав від нього корисну пораду: "Майк, немає жодного рішення, яке слід було б приймати сьогодні!" Ці слова мають сенс. Не потрібно поспішати сьогодні. Також я помітив, що прискорений темп життя не завжди приносить більшу продуктивність. При вивченні працездатності працівників, було виявлено, що додаткові 30 хв., витрачені на післяобідній сон, приносять

потім на 60% більшу продуктивність їх праці в порівнянні з тими, хто не мав такого відпочинку.

Нехай життя в Ісусі звільнить вас від поспіху, який позбавляє вас відпочинку або відтїхи від спілкування з сім'єю. Його творінням і навіть з Ним!

Перемога над гіркотою у житті

Ми можемо мати життя без гіркоти. Хоча багато переживають поразки, зловживають і відкидають Його, Ісус помер з цими словами: "Отче, відпусти їм, - бо не знають, то чинять вони!" (Лук. 23:34).

Мені розповіли, що один брат говорить погано про мене. Моя перша думка була, що нехай цей брат буде обережнішим, говорячи про мене, тому що найсерйозніші випробування приходили до мене від Господа після того, як я словесно ображав Його дітей. Друга моя думка виразилася у молитві: "Батьку, будь милостивий і терплячий до нього так само, як Ти був до мене, коли я помилявся". В упокореному християнському житті немає місця для гіркоти. Він зустрічався з розчаруваннями, переміг їх і також переміг гіркоту.

Гіркота має коріння у розчаруванні іншими. Перш за все, багато помиляються, очікуючи надто багато від плоті (егоїстичного життя). Коли мої діти оступалися, я чітко їх попередив, що не хочу чути подібні слова: "Я буду краще працювати". Я хотів чути від них: "Я не міг краще!" Усвідомлення цього може перевести дитину зі стану незалежності у стан повної залежності від Бога, який живе всередині нас і вже зробив усе найкращим чином. По-друге, наше розчарування в інших показує нашу духовну незрілість. Віруючий може розчаруватися від духовного розвитку своєї дружини, дітей, пастора і церкви аж до їх відторгнення і пошуку таких, з ким він би міг відчути успіх.

Але просто смішно думати, що наступна сім'я буде складатися з досконалих духовних гігантів. У наступного пастора будуть недоліки. Спілкування, що прийде на зміну, буде мати негативні сторони, включаючи також нові образи від членів нової церкви.

Перебування у перемозі Христа, включає у собі життя з тими, хто навколо нас до кінця. Ісус міг би сказати: "Я наберу нових учнів, тому що ці, перші, незважаючи на всі мої зусилля, залишилися без змін!" Ні, Він був з ними до кінця. Перемога в тому, щоб бути з вашою дружиною чи чоловіком, дітьми, пастором до кінця. Щоб досягти цього, ваша віра повинна бути сповнена прощення, ця риса допомагає християнству бути тим, чим воно має бути - виразом Божої любові: і співчуття до всього людства. Коли у християнстві зникає прощення, тоді воно стає складним, тяжким, догматичним, просто ще одним вченням, яке підкреслює правильні правила поведінки. Прощення робить нашу віру Божою!

Один простий проповідник сказав мені колись, що найбільшою перешкодою для того, щоб люди сприйняли добру звістку, є поведінка інших віруючих. Це вірно, багато з них негарно представляють віру, але, мабуть, найгірше трапилося з Петром, котрий після трьох з половиною років особистого навчання в Ісуса вихопив меч і відсік людині вухо. Все ж Ісус простив його і не замінив Петра на когось іншого, більш здібного учня. Перемога Ісуса Христа зробила і з Петра Божу людину.

Часто чоловік з дружиною або діти погано свідчать про свою сім'ю, але коли ми будемо зосереджуватися на Ньому, ми одержимо свободу від бажання відмовитися і продовжимо своє життя з тими, кого ми любимо і дозволимо Богу здійснити переміни через нас. Ми поділяємо Його перемогу, саме поділяємо її. Ми не можемо імітувати дії Ісуса, що лише призведе до поразки і розчарувань, але ми можемо *поділяти* Його перемогу над гіркотою, розчаруваннями, затягістю і людськими недоліками і відмовами від тих, хто знаходиться навколо нас.

Свобода від усталених звичаїв

Коли Ісус з'явився на земній сцені, справжній релігійний внесок і успіх визначалися тими усталеними стандартами, які вже були досягнуті тими, хто їх проголошував. Ісус приніс з Собою нові визначення успіху і переміг світські виміри. Ми також поділяємо Його перемогу.

Жодне з питань не може бути більш важливим, ніж питання про справжнє навернення. Неправильне сприйняття веде до хибного рішення пошуку життя Христа, замість того, щоб негайно розпочати жити Його життям.

Я колись читав у старому молитовнику, що є два шляхи входження у Христа: або вибухом з феєрверками після депресії, хвилювань, серйозних розривів, або повільне входження в Христа, методично і через усвідомлення на протязі довгого часу, коли розуміння приходить через розум до серця. Було помічено, що ті, які приходили до Христа повільно, часто не можуть назвати точно день чи годину, коли вони віддали себе Господу, однак, їх життя доводить, що така річ трапилася. Який з цих двох методів бажаний? Вибух же, звичайно! Але ті, які ніколи не мали вибуху, починають сумніватися, чи пізнали вони Христа взагалі. Цікаво, що близько 60% віруючих приходять до Бога повільно, а 40% - вибухом. Обидва шляхи мають свої плюси. Головне у тому, щоб людина прийшла до Христа.

Якщо у вас ніколи не було вибуху, не марнуйте часу, чекаючи на нього. Якщо ви прийшли до Христа повільно, вважайте, що ви у більшості, і продовжуйте зосереджуватися на Ньому.

Віруючі навколо нас визначають для нас умови навернення, справжні божі якості і духовність. Ісус переміг фальшиві визначення не лише у своєму поколінні, але у нашому також. Довіряйте Його визначенням і ви будете здобувати нормальний християнський досвід.

Перемога над пожадливістю

Ставши людиною, Ісус спустошив Себе. Це означало, то Він мав одержувати щодня по своїх потребах від Отця Небесного. Тілесне вчить нас, що ми повинні мати особливий дар або силу для того, щоб одержувати від Бога. Все це приходить через здатність тяжко працювати, робити позитивні визнання, слідувати правильним формулам або іншими словами - схоплювати. Ісус переміг оце хапання і відкрив для людини концепцію одержування.

Все, що віруючий має одержати від Бога, - це віра. Тому важливо відзначити, що віруючий приймає багато благословень від Бога, які приходять разом з вірою.

Я люблю мандрувати в горах і завжди намагаюся знайти чисте гірське джерело. Ми складаємо до купи долоні і п'ємо дорогоцінну воду. Але чим міцніше ми стискаємо долоні у спробі утримати воду, тим швидше вона утікає. Воду треба пити, не турбуючись, що вона витече і тримати м'яко, але впевнено.

Ось як ми повинні пити воду життя! Не намагайтеся утримати те, що вам дарує Господь, бо тієї самої миті, коли ви зосередитесь на тому, як утримати Божий дарунок, який Він дає разом з Собою, ви його втратите! Це тому, що ви зосереджуєтесь на ваших зусиллях. Все вам дасться, коли Він знаходиться у колі вашої уваги.

Я пам'ятаю, як колись давно я організував семінар зі смиренного християнського життя. Я саме працював над тим, щоб бути смиреним, знаючи що все це інші мають одержувати від Христа, а не від мене. Але до середини тижня я виснажився! Я зрозумів, що сам умиротворяв себе своїми власними зусиллями, а не тому що Христос помістив мене в Собі у смиренні. Я припинив працювати, зосередив очі на Ньому, подякував Йому за те, як Він мене змирив, дав собі відпочинок і насолоджувався життям у Ньому до кінця тижня. Я просто одержав від Господа смирення і більше не намагався загарбати його.

Діставайте втіху від Його вільного від турбот життя, одержуючи все від Нього.

Перемагаючи болісний світ

Чи Ісус знав, що таке біль? Звичайно! У Ньому, слід сказати, біль мав смисл і мету. Коли ми у Ньому, наш біль стає чудом очікування.

Часто мене запитують: "Чи мають християни страждати, переживати тяжкі часи і взагалі бути нещасними?" Біль і страждання характерні для всього людства. Зовні, віруючий страждає так само, як і невіруючий. Це можуть бути природні катаклізми, хвороби тіла, тощо. Але християнам зовсім немає потреби переживати руйнуючі внутрішні страждання, які переслідують тих, хто не знає Ісуса Христа. Я часто помічаю у своїй виховній роботі, що навіть християни, які потрапляють у подібні лихі обставини, реагують на них кожен по-своєму. Деякі впадають у депресію, гнів, розчарування або ж не проявляють нічого з вищевказаного. Життя, здається, наносить свої удари без попередження, але реакція у всіх різна. Чому? Все залежить від внутрішнього ставлення віруючого до страждання. Говорять те, що з нами трапляється, залежить від того, що життя знаходить у нас. Навіть страждання змушують одних людей відчувати гіркоту, а інші стають солодкими. Все, що справді значить, - це не сама подія, а те, що ми починаємо робити в результаті цього.

У горах досить часто можна побачити напівсуху осіку. Сонце сяє однаково для всього дерева, але його тепло приносить життя для однієї гілки і висушує інші. Все залежить від того, що в середині гілки. Так само, як і сонце, страждання змушує одних зів'язнути і ослабнути. Але інші, які мають життя всередині, стають сильнішими і більш готовими до життя, незважаючи ні на які страждання.

Я пам'ятаю двох жінок, які постраждали від невірних чоловіків. Обоє жінок провокували, щоб виправдати свою поведінку, але одна жінка стала абсолютно сяючою, перейшовши через страждання, а інша згіркла і, щоб бути до кінця чесним, стала досить негарною, бо внутрішня напруга спотворила її. Дві жінки, однакові події і різні реакції. Одна володіла внутрішнім життям, яке дозволило їй перенести страждання і наповнитись любов'ю, а інша зів'язла від того ж самого.

Як віруючий, я не можу завжди визначити, що відбудеться зі мною, але я можу визначити, як це вплине на мене. Якщо я наблизюся ближче до Господа, тоді навіть сумна подія зробить мене щасливим, більш корисним або духовно живим.

Ніколи не намагайтеся справитися з болем на людському рівні. Запросіть Бога у вашому горі і дозвольте Господеві провести вас через нього. Ви виявите, що Господь забере ті страждання, що не матимуть сенсу, і оберне їх у духовне життя. Страждання можуть навіть мати своє коріння у злі, але питання не в тім, звідки звалилося лихо, але в тім, куди воно вас привело. Помістіть Бога у центр вашого болю, і Він подарує вам глибше життя. Хрест - досконалий приклад болю, який був у Божій владі. Страждання Христа дали життя не лише для самого Ісуса, але й для мільйонів інших людей. Є ще одна важлива причина для болю. Він кладе край нашій довірі у власні сили, що є джерелом багатьох страждань. Багато людей називають це розбитістю. Зовсім не обов'язково бути наркоманом, алкоголіком, клінічне пригніченим або жити у канаві. Це може статися глибоко у серці людини без будь-яких вищевказаних проявів. Результатом є наша повна відмова бути незалежними від Бога.

Недавно на гірській дачі, я помітив метелика, який бився об скло, марно намагаючись втекти. Я вирішив упіймати його, щоб потім випустити, але чим більше я намагався допомогти метелику, тим більше він намагався утекти. Я зміг підібрати і звільнити його лише тоді, коли він повністю виснажився і завмер. Багато віруючих накручені життям так сильно, що схожі на метелика і б'ються увесь час внутрішніми крилами об невидимі сили життя. Єдине рішення, яке вони знають, - це намагатися ще сильніше боротися. Але ж вони мають дозволити Богові бути їх Богом, без спроби

узурпувати Його обов'язки, щоб стати смиренними душами, які Батько бере у свої руки і випускає на волю.

Так, віруючі страждають, але подякуємо Богові, що ми опиняємося посеред всього цього неприємного, за допомогою якого Він вдосконалює тих, кого любить.

Перемога над незначним

У мене зберігається папка з написом "Ну, і що з того?" Туди я кладу все, що здається незначним, невідповідним, легким, дріб'язковим і нематеріальним. Я хочу мати частку Його перемоги над усіма цими речами. Я хочу бути таким же вільним від незначного, як і Він. "Горе вам, книжники і фарисеї, лицеміри, що даєте десятину із м'яти, і ганусу й кмину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру; це треба робити, і того не кидати. Поводирі ви сліпі, що відціджуєте комара, а ковтаєте верблюда" (Мт. 23:23-24).

В одній катастрофі врятувався чоловік, а багато інших загинули. Він ходив серед тіл і шукав, де його валіза! Багато віруючих схожі на нього. Вони бродять у вмираючому світі і шукають незначні речі. Перемога над незначним така необхідна для церкви сьогодні! Християнська сім'я тріщить від тиску спрямованої проти батьків культури. Скрізь повно безбожних спокус і пропагується агресивний стиль. І все ж над цим рідко хто задумується! Замість цього посеред сімейної різни ми шукаємо свою валізу! В ній заховані наші бажання і визначення образливих слів, гнів до інших, які з нами не погоджуються, розчарування, які пригнічують нас, коли хтось нам не співчуває, бійки над тим, хто, що сказав і що зробив, звинувачення проти тих, які не помітили наших зусиль. "Господи! Будь ласка, порятуй Твоїх людей не тільки від того, що лихе і погане, але також від того, що не заслуговує на їх увагу. Дай нам бачити лише те, що зробив Син, Щоб перемогти гріх, щоб перемогти незначне".

Перемога над ізоляваністю

Пішовши за Христом, ви опинилися у меншості і багато людей будуть погоджуватися з вами і ще менше будуть підтримувати ваші зусилля. Але укріплюйтеся серцем! Ісус переміг також і страх самотності, який витікає з відчуття меншини. Ті, які зараховували себе до більшості були серед тих, які розпинали Ісуса Христа, і вони опинилися дуже далеко від Бога. Належність до більшості завжди віддаляє нас від Спаси. Лише зарахувавши себе до меншості, ви наблизитесь до Христа. Його життя формує наше життя (Кол. 3:4). Жити в Ньому означає стояти міцно у своїй відмінності від більшості. Тиск інших людей не примусив Його змінити свої не зовсім зручні для інших погляди. Історія церкви має безліч прикладів життя духовних затворників, які відгородилися від світу, вірячи, що це надасть їм вільний доступ до Бога. В Ісусі, однак, ми бачимо людину, яка мала досконале спілкування з Богом і все ж залишалася серед людей і найбільш значних їх проблем. Він кинув виклик тягарям світу навколо Себе. "Він повернув своє обличчя до Єрусалиму". Усвідомлення того, що Він був у меншості, ніколи не змусило Його відступати.

Сьогодні багато людей намагаються уникнути криз, які існують у їх культурах. Вони бояться залишатися у меншості. Вони підкреслюють значення відокремленості від світу, філософії виживання у пустелі і захистку у общинах віруючих. Вірно те, що у багатьох відношеннях віруючі звільняються від тягарів суспільства, але лише тому, що вони відмовляються брати їх на себе, забуваючи, що перебування у Ньому робить тягарі легкими.

Один професійний психолог сказав мені: "Ніколи не слід брати додому свої консультаційні проблеми". Я йому відповів: "Припинивши брати проблеми додому, я не зможу більше консультувати". Якби моя дочка сказала, що її сім'я розпадається, чи міг би

я їй віддати лише годину мого часу, а потім сказати: "Все, у мене більше немає часу і більше не можу думати про твої проблеми". Звичайно ж, ні! Я поніс би цей тягар до Господа, поки проблема не була б розв'язана. Або брат чи сестра послали б до мене свою дочку, яка сказала б про подібну проблему у своїй сім'ї, я також би ніс той тягар з собою аж до миті, коли ця проблема була б вирішена.

Христос, якому ми покірні, поніс тягар усього світу! Коли ми поділяємо Його життя, ми можемо нести проблеми тих людей, які знаходяться навколо нас і не зламатися під їх вагою. Нам не потрібно уникати світу з-за страху перед проблемами інших людей або від того, що ми опинилися у меншості. Він стояв міцно, ми поділяємо Його життя, отже, відтепер ми теж стоїмо міцно.

Я повинен запитати, чи ви погоджуєтесь бути у меншості не лише у світові, але в багатьох випадках навіть у християнській громаді. Якщо ви живете Його життям, Його небесні, унікальні принципи будуть реалізовані у вас і ви станете іншими. Більшість сповідує великі досягнення, меншість доведе свою вірність у малому. Більшість пропонує негайну відповідь на всі проблеми, слідує за певною формулою. Але меншість вчить пізнавати мить за миттю свободу, яка надходить від нашого спілкування з Ісусом Христом. Більшість буде продовжувати підкреслювати те, що вони мають, а інші ще ні. Меншість бачить те, що інші не можуть побачити - повноту Христа у кожному віруючому - і працюють, щоб відкрити цей скарб усім. Більшість вказують на велич їх віри, що знаходить доказ у негайних результатах. Меншість говорить, що віра збільшується прямо пропорційно до того, скільки людина може чекати, нічого не отримуючи. Більшість підкреслює значення знань, повний зошит знань, звідси з'являється тяжке серце, яке несе тягарі, які може понести лише Христос. Меншість дарує серце, наповнене любов'ю. Більшість людей жорстока і стоять на Законі, який говорить про Божий суд і змушує їх змагатися між собою або втрачати надію. Меншість показує Божу милість і співчуття люблячого Бога, який підтримає нас, незважаючи на нашу поразку, коли ми просто звертаємося до Нього з серцем, переповненим каяттям. Більшість підкреслює, що потрібно знати Книгу, а меншість — її Автора. Більшість розповідає про те, які кроки щодня робити, щоб мати Бога, а меншість говорить про Божу діяльність, яка нас щодня зберігає у Ньому. Більшість дуже любить слово змінюватись, у той час, як меншість говорить, що по вірі ми повинні рости у всьому, що ми вже маємо від Бога.

Більшість - віруючі, які бачать через певні окуляри лише те, що мають зробити для того, щоб заслужити святість. Меншість хоче, щоб усі побачили, що Христос зробив для них. У Ньому вони мають підтримку своєї роботи, яка здійснюється у Його святості (1 Петр. 2:9-12). Більшість не дозволяє новонаверненому у вірі мати радість, а негайно навантажує його обов'язками. Більшість ніколи не відділяє те, що належить душі (знання, здібності, талант і зовнішність), від того, що належить духові. Меншість знаходить силу у Духові і ніколи не покладається на плоть. Більшість вчить, що ми повинні генерувати віру і схоплювати правду. Меншість знає, що віру ми одержуємо від Бога. Більшість говорить: "Намагайся бути схожим на Христа!" Меншість стверджує, що ми одне ціле духом у Ньому. Більшість стоїть упевнено перед Богом у своїй праці, знаючи, що вони заслужили те, щоб їх вислухали. Меншість стає на коліна перед Богом, знаючи, що Син заслужив право на зустріч. Більшість показує на найслабшого з людей, як доказ того, що нам потрібний Спас, але меншість помічає, як навіть найсильніші і найбільш обдаровані помиляються, і це доводить нашу потребу у Спасові. Більшість фаталістична і не бачить ніякої радості на землі, очікуючи все на небесах у майбутньому. Меншість знаходить справжнє життя вже сьогодні і переповнена сподіваннями. Більшість говорить: "Дій правильно!" Меншість підбадьорює нас у правильному виборі. Більшість зосереджує увагу на наших гріхах, але меншість показує нам відповідь на наші гріхи. Більшість говорить, що ми повинні погоджуватися з усіма доктринами, але меншість говорить, що ми всі можемо об'єднатися на основі любові. Більшість іде за вченням, але меншість слідує за Вчителем. Більшість легко ображається, вірячи, що вони діють правильно

відповідно до власного розуміння, але меншість живе відповідно до духовного абсолюту, яким нам повелюється завжди любити інших людей!

Якщо ви смиренні у Христі і живете Його життям, ви живете серед меншості. Чи ви задоволені цим? Немає кращого місця! Тут ви вистоїте серед багатьох випробувань, перешкод і проблем. Ніякі сімейні труднощі, непокоя дітей, незадовільна робота не стануть для вас перешкодами дія щасливого життя. Ви повинні вистояти серед меншості, бо якщо ви перейдете до більшості, то виявите, що розсталися з Господом і бачите очима більшості, і вас притягне до ідолів минулого у спробах розв'язати проблеми вашого життя. Ісус, перебуваючи у меншості, стояв міцно, ми ж, смиренні у Його житті, теж маємо бути твердими у вірі.

Перемога над ворогом

"Я бачив того сатану, що з неба спадав, немов блискавка. Ось Я владу вам дав наступати на змії та скорпіонів, і на всю силу ворожу, - і ніщо вам не зашкодить..." (Лк. 10:18-19). Ми воюємо з переможеним ворогом. Цього не слід забувати. Ми боремося, вже маючи перемогу, а не для перемоги. Ми приймаємо життя, яке вже перемогло ворога! Хоча Сатана підступний, але він переможений.

Якось після довгого дня роботи з тими, кого осліпив ворог, мене особливо потягло до молитви, бо я чітко розрізнив плетиво планів ворога проти християн, щоб вони впали у яму, не очікуючи пастки. У молитві я так зосередився на силі ворога та його оманливій здатності заплутувати і руйнувати людей, що лише бачив чорноту ям, ворога і його пастки! Наступного тижня сталися чудові речі: яма, у якій опинився віруючий, зробила його таким нещасним, що він повернувся до Бога з оновленим бажанням перебувати постійно, кожної миті, у спілкуванні з Сином. З бруду, що сатана накидав у ямі, з'явилася доріжка, яка повела віруючого у Божу присутність. Сатану ніколи не можна переконати, щоб він будував сходи до Бога, але його пастка привела до того, що віруючий, вибираючись з неї, піднявся до Бога. Скільки разів я переконувався у тому, що Господь може зробити і найглибшу яму горою, де чекає духовний успіх. Ось чому нехай кожна перешкода, поразка, ворожі обставини та інший подібний досвід, так як описано у 1 Кор. 4 та 2 Кор. 4. будуть для вас доріжкою, яка виведе вас у саму Божу присутність. Ніколи не бійтесь ям. Щиро моліться і Христос виведе вас на шлях порятунку!

Життя таке просте

Ми хочемо жити у Христі і пізнати Його перемогу, зрозуміти не просто Його вчення, а Його спосіб життя. Але яким чином? Відповідь проста: перебуваючи у Ньому! У світі відбуваються заворушення, але у Ньому ми маємо мир. "Але яким чином?" - знову запитаєте ви. Життя у Ньому не залежить від наших зусиль, і можливе лише завдяки Його дозволу жити у Ньому відтоді, коли ми народимося згори. Ми вибираємо Його життя і можемо сказати: "Христос - моє життя". Це твердження доводить істину. Мені часто дорікали, що я навчаю занадто простому методу віри, але це недолік лише зовнішнього сприйняття. Мільйони віруючих розуміють, як важко, інколи майже неможливо, діяти відповідно до цієї простої віри.

Найглибше життя в Ісусі легко сприймається навіть найслабкішими людьми, під цю категорію ми усі підпадаємо, хоча не так багато визнають це. Людині потрібен Творець, щоб підтримати своє тендітне існування. Ті, які погоджуються з цією залежністю, охоче скажуть: "Це неминуче для мене. Я не можу справитись без Бога. Я все спробував, але зрозумів, що не можу інакше. Зараз я мушу лише сказати, що Ісус - моє життя!" Коли зроблена така заява, відбувається наступна річ. Боже життя стає присутнім у кожній нашій складній ситуації, у будь-якій несподіванці, у кожній нашій битві і у кожному нашому знайомстві. Чому? Він говорить, що Він - наше життя, що Він з нами, у

нас, Він - Виноградина, а ми - Його галузки, це тому, що Він так говорить. Це - віра! І цього досить! Нам не потрібно доказів світу чи відчуттів, але достатньо вже того, Що Він так говорить! Саме в цьому полягає життя у Христі!